

Ác Nương Tử

Contents

Ác Nương Tử	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	6
3. Chương 3: Chương 3	12
4. Chương 4: Chương 4	22
5. Chương 5: Chương 5	30
6. Chương 6: Chương 6	36
7. Chương 7: Chương 7	44
8. Chương 8: Chương 8	51
9. Chương 9: Chương 9	60
10. Chương 10: Chương 10	65

Ác Nương Tử

Giới thiệu

Nàng đang sống ở thời hiện đại nhưng lại vô tình xuyên không về thời cổ đại vào vai một thiếu phụ n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-nuong-tu>

1. Chương 1: Chương 1

“Mau mau mau! Còn hơi thở không?”

Thanh âm bối rối vang lên, tiếng bước chân lộn xộn truyền đến bên tai, toàn bộ thân thể mềm mại bị đau đón, trong hỗn loạn, nàng cảm giác mình được bế lên.

“Ah...” Lưng truyền đến một nỗi đau đón như bị lửa đốt, làm nàng nhin không được rên lên một tiếng.

Ai... Là ai ôm nàng?

“Thiếu phu nhân còn sống! Nhanh chóng đưa trở về trong thành, mời đại phu lại đây!” Người ôm nàng đột nhiên vội vã chạy.

Thiếu phu nhân? Là ai vậy... Ai ôm nàng? Đau quá! Đau...

Kịch liệt lay động làm cho người nửa tỉnh nửa mê càng thêm thống khổ, ngay sau đó, gục đầu, nàng lại ngất đi...

Trong bóng tối, nhiều ánh sáng hiện ra, lông mi run rẩy vài cái, mi mắt nặng nề chậm rãi mở ra.

Thức tỉnh sau giấc ngủ nặng nề, trong đầu nàng vẫn là một mảnh hỗn độn mờ mịt, thật lâu sau mới nhớ lại tất cả.

“A!” Thở ra một ngụm khí lạnh, đang nằm trên giường nàng đột nhiên bật dậy, động tác vội vàng làm thân thể đang suy yếu chịu không nổi, trước mắt lại là một mảnh tối đen, nàng nhắm mắt lại, theo bản năng đưa tay chống vào cây cột bên cạnh, ổn định thân thể lắc lư của mình, phía sau lưng truyền đến một nỗi nóng bỏng đau đớn.

Khát... Tiểu Thực...

Muốn ra ngoài sao...

Không cần, đi nhanh rồi về....

Dạ!

Trong đầu đột nhiên hiện ra đoạn trí nhớ ngắn, sợ tới mức nàng mở mắt ra, liếc mắt một cái, khiến cả người nàng đều choáng váng.

Nơi này là chỗ nào?

Nhìn lại tất cả trước mắt, tựa như những cảnh phim cổ trang mà nàng đã xem trong tivi, rường cột chạm trổ, màn thêu lịch sự tao nhã, trong phòng rộng mở, khắp nơi đều mang phong cách cổ xưa lại tinh xảo.

Giật mình, ánh mắt từ xa xa thu hồi, ngược lại ngây ngốc cúi nhìn đánh giá chính mình, trên người nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, rất giống loại áo ngủ hay thấy trong phim cổ trang, mái tóc vốn chỉ dài đến bả vai, cũng không biết từ khi nào đã dài đến hông.

Mũi người được vị thuốc nhàn nhạt, dường như chính từ trên người nàng truyền đến, chặn trên đùi cũng không phải được nhồi bằng lông chim mềm mại, mà là một cái chặn dày phủ gấm, bên trên còn thêu một bức hình xinh đẹp tinh xảo.

Nàng bối rối nhìn khắp nơi xung quanh, đồ vật bày ra trước mắt xa lạ lại quen thuộc, tầm mắt bỗng dừng lại trên lòng bàn tay phải đang chống trên giường của mình, nơi đó vốn có một vết sẹo nhỏ, do trước kia nàng ham chơi không cẩn thận bị chảo sắt làm phỏng mà để dấu lại, nhưng hôm nay...

Nàng không dám tin rút tay về, lật tới lật lui tay phải trắng mịn, hoàn toàn không thấy có vết sẹo nào!

Trong đầu phút chốc thoáng qua một ý tưởng, nàng nhin không được toàn thân rùng mình một cái!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Nàng nằm trên giường xanh cả mặt, da đầu run lên, ánh mắt bối rối đảo qua căn phòng không có một bóng người, thấy gương đồng trên bàn trang điểm bên cạnh, nàng không chút nghĩ ngợi nhẹ nhàng xuống giường, tập tễnh bước qua.

Phía sau lưng hình như có không ít vết thương, nhất cử nhất động của nàng đều đau đớn, nhưng nàng vẫn kiên trì bước lên phía trước, thân mình mảnh mai run run bước đến trước bàn, chậm rãi xoay người, nhìn hình ảnh trong gương.

“Ah... a a...” Tâm tư nặng nề vừa nhìn đến khuôn mặt liền thả lỏng, nàng thở hắt hắt, miễn cưỡng nở nụ cười. May mắn dung mạo của nàng không có đổi.

Nhưng chăm chú nhìn khuôn mặt có chút mơ hồ, nàng nhìn kỹ, tâm mới vừa rồi thả lỏng lại nhảy lên!

Khuôn mặt này đúng là của nàng, nhưng... giống như có cái gì không đúng?

Lúc này, mí mắt bên phải của nàng bóng loáng một mảnh, nhưng nàng rõ ràng nhớ rõ, trên mí mắt của mình có một vết sẹo rất nhỏ, sao bây giờ lại không thấy?

Còn vết sẹo trên tay mình vốn có lại biến mất...

Nàng từng nghe qua chuyện xuyên không, nhưng... Không! Sẽ không! Loại chuyện vớ vẩn này không có khả năng sẽ xuất hiện ở trên người nàng!

Nàng đưa tay cởi y phục màu trắng trên người mình ra, trên người lại mặc một chiếc yếm màu xanh?

Nàng càng xem càng sợ hãi, rất nhanh kéo quần áo lên, nâng cánh tay trái của mình lên nhìn...

Không, cái gì cũng không có? Trên cánh tay trái của nàng có một vết sẹo kim chích rất nhỏ, do người hiện đại vừa sinh ra đã được chích ngừa vắc xin phòng bệnh — sao tất cả đều không có?

Nhưng... Khuôn mặt này đúng là của nàng a! Vậy thân thể này là của ai? Không đúng! Hẳn phải hỏi nàng là ai? Cũng không đúng...

Càng nghĩ sắc mặt nàng càng tái nhợt, ngạc nhiên trừng mắt nhìn cánh tay của mình, cả người choáng váng giống bị sét đánh.

Gương mặt và thân thể quen thuộc lại xa lạ này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong lúc tâm trí nàng đang lâm vào một mảnh mờ mịt, cửa phòng đang đóng chặt bị người đẩy ra.

“Lạch bạch ——” một tiếng, một nữ tử mặc y phục màu xanh bưng một chậu nước đi đến, bất ngờ không phòng ngự hai người đồng thời mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Trên người nàng bây giờ chỉ còn mặc độc một cái áo yếm màu xanh lục, chỉ ngậy ngốc nhìn cô gái.

Mà nữ tử bưng chậu nước kia đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó liền ngạc nhiên la lên, “Trời ạ! Thiếu phu nhân! Ngài tỉnh? Quần áo sao lại như vậy?” Cô gái vội vàng đi tới, đưa tay ra muốn giúp nàng mặc lại quần áo.

“Thiếu, thiếu phu nhân?” Nàng ngây ngốc lặp lại lời nói của nữ tử kia, ý tưởng vớ vẩn trong đầu bắt đầu dần dần thành hình, hơn nữa, giống như đang diễn ra thật...

Nữ tử kia kỳ quái liếc nàng một cái, đầu tiên nhanh chóng giúp nàng mặc lại quần áo, rồi mới mở miệng nói: “Đúng vậy, thiếu phu nhân, ngài không có việc gì chứ?” Nàng đã từng nghe qua có người bị thương đầu sẽ trở thành ngu ngốc, không lẽ bị chìm trong nước cũng sẽ bị như vậy sao?

“Người, người là ai?” Được xưng là thiếu phu nhân nàng ngơ ngác hỏi.

Nữ tử sửng sốt, “Nô tỳ là Lục nhi. Thiếu, thiếu phu nhân, ngài không có việc gì chứ?” Thật khờ?

Sắc mặt thiếu phu nhân lúc xanh lúc trắng mắt trừng lớn nhìn Lục nhi, chậm rãi hỏi lại một câu, “Ta đây, ta là ai...?” Sẽ không, chuyện hoang đường như vậy, làm sao có thể phát sinh ở trên người nàng?

Lúc này Lục nhi cũng bị dọa trắng mặt, nơm nớp lo sợ nhìn nàng, “Thiếu phu nhân, ngài đừng dọa nô tỳ, ngài, ngài là Hoàng Phủ gia thiếu gia —— thê tử của Hoàng Phủ Vệ, Hoàng Phủ Trân.”

“Hoàng Phủ Trân” ba chữ này vừa vang lên, cả phòng phút chốc lâm vào một không khí quỷ dị. Hoàng Phủ Trân sắc mặt tái nhợt thẳng tắp nhìn chằm chằm Lục nhi, nhìn thấy SỰ SỢ HÃI trong lòng Lục nhi, rồi sau đó nàng lại nhắm hai mắt, trực tiếp ngất đi!

“Thiếu phu nhân!” Lục nhi hoảng sợ, chạy nhanh đến ôm lấy nàng, rướn họng hô to, “Người tới! Thiếu phu nhân lại ngất đi! Mau lại đây, người đâu!”

Quang cảnh nắng chiếu, nước chảy trên núi giả, đình gạch, cây cầu nhỏ, mùi hoa thơm ngào ngạt đầy đình, bướm bay lượn, đáng tiếc cảnh đẹp này lại không người thưởng thức, chẳng những không thưởng thức, người ở đó còn khóc đổ hết cả mắt.

Ngồi ở ghế đá trong đình, Hoàng Phủ Trân nức nở khóc, cặp mắt đẹp khóc đến sưng cả lên, nhưng nàng vẫn không thể kìm chế được, nước mắt cứ tràn ra.

Đi vào chỗ này đã ba ngày, nàng sắp điên mất rồi, trừ bỏ khóc vẫn chỉ có thể là khóc.

Sao lại xảy ra chuyện này? Rất khoa trương, rất lạ! Rất không thể tin được!

Nàng gọi là Hoàng Phủ Trân, cũng gọi là Ngô Ngữ Thực... Không đúng! Không phải nói như vậy, phải nói, thân thể này là Hoàng Phủ Trân, mà linh hồn bên trong là Ngô Ngữ Thực.

Nàng nhớ rõ mình chỉ đi ra cửa hàng tạp hóa mua vài thứ mà thôi, trên đường không cẩn thận rơi vào trong cống, sau khi tỉnh lại, liền dính... trên người Hoàng Phủ Trân này!

Đây là chuyện gì? Ô ô ô.... Nàng lại chưa làm chuyện xấu gì, sao có thể khó hiểu bám vào trên người người cổ đại này? Nàng hỏi qua nha hoàn tên Lục Nhi kia, hiện tại hình như là năm Khang Hi, nói cách khác, nàng xuyên qua mấy trăm năm thời không, về tới đời Thanh!

Hoàng Phủ Trân... Hoàng Phủ Trân đến tột cùng là ai? Nàng đã sờ hết toàn thân trên dưới của thân thể này, có thể xác định thân mình này không phải của nàng, dung mạo tuy rằng xem qua giống nhau như đúc, nhưng nhìn cẩn thận, khóe mắt đuôi lông mày vẫn có chút khác biệt.

Thảm hại hơn là, Hoàng Phủ Trân đã lập gia đình! Hơn nữa theo lời Lục Nhi kia nói, trên đường nàng tới Lạc Dương bị đạo tặc [cướp] tập kích, sau đó mới rơi xuống nước, từng đã ngừng hô hấp, sau đó cứu lên lại có hơi thở.

Bất quá nàng đã tỉnh lại ba ngày, cũng còn chưa gặp được trượng phu của nàng, có thể thấy được cảm tình của Hoàng Phủ Trân và chồng nàng rất kém cỏi.

Như vậy cũng tốt, nàng nói mình mất trí nhớ không nhớ chuyện gì hết, cũng không bị người nào phá hỏng...

“Thiếu phu nhân, sao ngài lại khóc?” Lục Nhi thở dài, nhẹ nhàng đặt ly trà nóng lên bàn. Vị thiếu phu nhân trước mắt này, so sánh với trước kia thật là khác biệt rất lớn.

Năm nay nàng mười sáu tuổi, là nha hoàn vừa được bán vào Hoàng Phủ gia không đến một năm, lúc nàng đến, thiếu phu nhân còn chưa có ở đây, nhưng nàng đã nghe qua rất nhiều chuyện có liên quan đến thiếu phu nhân. Nghe nói thiếu gia là thiếu ân tình của thiếu phu nhân, cho nên mới cưới thiếu phu nhân làm vợ, sau khi thiếu phu nhân thành thân, từng ở Lạc Dương một thời gian, nhưng tính tình thiếu phu nhân cực kỳ nóng nảy, hễ một chút liền tức giận trách mắng đánh đập hạ nhân, nhưng thiếu gia vẫn nhẫn nhịn nàng.

Cho đến nửa năm trước, thiếu phu nhân vì ghen tị với dung mạo xinh đẹp của biểu tiểu thư, lại dùng kế muốn hại biểu tiểu thư hủy dung, lúc này thiếu gia mới nổi giận thật sự, trong cơn tức giận đã đem thiếu phu nhân đuổi tới trang viện ở Tế Nam. Không muốn ở lâu tại trang viện, thiếu phu nhân cũng đã tìm cách bỏ trốn đi một chút, nhưng nọ bực ở trang viện người người vẫn kêu khổ thấu trời. Hơn nữa, sau đó thiếu phu nhân lại còn muốn trở lại thành Lạc Dương.

Không ngờ trên đường núi trở về, đã gần đến Lạc Dương, lại xuất hiện bọn cướp đi ngựa, đã giết mấy gia đình hộ vệ.

Thiếu phu nhân lại cứ phô trương lớn tiếng quát tháo bọn cướp, vẫn không biết sống chết, cho nên mới bị bọn cướp đánh rơi xuống nước.

Như thế rất tốt, người được cứu sống, nhưng cũng bị thương đầu óc, chẳng những không nhớ được bất luận kẻ nào, cả ngày cũng chỉ khóc sụt sùi, bộ dạng rất nhát gan, cùng với danh hiệu “Ác nương tử” hoàn toàn bất đồng.

Vậy cũng là vận may của Lục Nhi nàng, bằng không, nếu hầu hạ là thiếu phu nhân trước kia, hiện tại nàng cũng đang qua những ngày nước sôi lửa bỏng.

Hoàng Phủ Trân lau nước mắt, trề môi, uể oải cúi đầu không nói.

Tuy rằng hoàn cảnh gia đình nàng ở thế kỷ hai mươi mốt cũng không tốt lắm, cha không đau, mẹ không thương, nhưng nàng cũng không vì thế mà hy vọng xa vời đối người nhà! Nàng đến tột cùng phải làm thế nào mới có thể trở về đây? Ô ô...

“Thiếu phu nhân, ngài đừng ngồi ở bên ngoài sẽ trúng gió, coi chừng gió lớn bị cảm lạnh.” Lục nhi không thích nhìn bộ dạng này của nàng, nhin không được nói lên. Tuy rằng thiếu phu nhân lớn hơn một tuổi so với nàng, nhưng cảm giác vẫn như một đứa nhỏ, làm cho người ta lo lắng.

Nàng nói đúng, Hoàng Phủ Trân thật giống một đứa nhỏ.

Ngẫm lại, nàng ở thế kỷ hai mươi mốt cũng chỉ là cô gái mới hai mươi tuổi mà thôi, thời đại không giống, hoàn cảnh không giống, tâm tình tự nhiên cũng không giống, lấy hoàn cảnh hiện tại mà xem xét, hơn phân nửa nữ tử mười bảy tuổi đều đã là mẹ có một, hai đứa nhỏ.

Hơn nữa tính tình của nàng cũng hơi nhất gan, lại chẳng biết tại sao đi vào triều đại này, biểu hiện đương nhiên càng như một tiểu cô nương bất lực.

“Thiếu phu nhân, ngài về phòng trước đi, Lục nhi đi thu xếp bữa trưa cho ngài, ngài đừng khóc nữa.” Lục nhi thật đúng là sợ nàng khóc đến hồng mắt.

Lắc lắc đầu, “Ta muốn ở bên ngoài.” Lại nhốt mình ở trong phòng, nàng sợ mình sẽ bị nhốt đến ra chứng u buồn, hiện tại nàng đã sắp có khuynh hướng này. Tuy rằng những hoa hoa cỏ cỏ này thoạt nhìn cũng không khiến nàng vui vẻ bao nhiêu, nhưng ít ra so với quay về trong phòng thì tốt hơn nhiều.

Lục nhi lại khuyên vài câu, thấy khuyên không lay động được nàng, đành phải thở dài, xoay người đi chuẩn bị bữa trưa.

Các nàng không có phát hiện ở trong một góc, chỗ tối trong hành lang gấp khúc, có hai người đang ngấm nhìn người trong đình.

“Nàng mất trí nhớ... là thật?” Trong đó, một nam tử mặc quần áo màu đen hỏi.

Tên còn lại cung kính đối hẩn chấp tay nói: “Vâng, thuộc hạ đã mời đại phu nổi tiếng nhất thành Lạc Dương đến khám và chữa bệnh cho thiếu phu nhân, đại phu từng nói, thiếu phu nhân rơi xuống nước tắt thở, lại bị người vớt vào trong nước, đến nỗi đầu óc đã bị va chạm. Thân thể mặc dù chỉ chịu vết thương nhẹ, nhưng não người thực phức tạp khó trị, thiếu phu nhân rất có khả năng là mắc chứng mất trí nhớ.”

“Vô cùng có khả năng...” Nam tử áo đen trầm ngâm. Vậy cũng đại biểu, đại phu cũng không phải mười phần xác thực nàng thực bị bệnh, cũng có thể là nàng đang diễn trò?

Nam tử đứng ở bên cạnh tự nhiên biết ý tứ trong lời nói của chủ tử, lập tức lại mở miệng nói: “Theo mấy ngày nay thuộc hạ quan sát, thiếu phu nhân nhiễm bệnh hẳn là thực, cái gì đều không nhớ được. Thuộc hạ từng để cho biểu tiểu thư giả trang nha hoàn trong phủ, đi qua trước mặt thiếu phu nhân, đấy mất thiếu phu nhân thật sự là một mảnh xa lạ, nửa điểm phản ứng cũng không có.”

“Kia cũng có thể là nàng che giấu tốt.” Nam tử áo đen nghĩ như thế nào cũng không tin nàng thực mất trí nhớ. Nhớ ngày đó nàng làm sao dùng hết tâm cơ gả vào Hoàng Phủ gia, sau khi thành thân lại làm sao, đem Hoàng Phủ gia biến thành tối tăm rối loạn, gà chó không yên, một chút hẩn cũng không quên.

Nam tử áo đen này, tất nhiên chính là trượng phu của Hoàng Phủ Trân – Hoàng Phủ Vệ. Nghĩ tới thê tử Hoàng Phủ Trân này, lòng hẩn liền nhin không được toát ra từng trận từng trận lửa giận.

Kỳ thật Hoàng Phủ Trân cùng hẩn tính lên là thân thích ba nghìn dặm bên ngoài, huyết thống căn bản không dính vào[tức là không cùng chung dòng máu], năm đó ông nội của Hoàng Phủ Vệ đến Sơn Tây tuần tra sản nghiệp một đời, trên đường bị sơn tặc cướp sạch, bị chém vài đao để tại khe núi chờ chết, vừa vặn một họ hàng xa của Hoàng Phủ gia ở gần đó, nghe tin tức vội vàng xông lên núi đi tìm người, bởi vậy cứu Hoàng Phủ lão thái gia một mạng.

Lão thái gia cho đến bây giờ vẫn để ân tình này trong lòng, hơn một năm trước, người họ hàng xa vì bệnh mà chết, trước khi qua đời từng viết thư cho lão thái gia, nói hẩn còn thừa một cháu gái, hy vọng Hoàng Phủ thiếu gia có thể lấy nàng, coi như báo đáp ân cứu mạng năm đó.

Hoàng Phủ lão thái gia liền đáp ứng.

Trước khi qua cửa, Hoàng Phủ Trân còn mang bộ dạng một cô nương thanh tú mềm mại dịu dàng, sao biết vừa qua cửa, cả người cũng không giống nhau! Nàng từ nhỏ ở thôn trang dưới chân núi lớn lên, cả ngày đi

theo trộn lẫn cùng một vài tên lưu manh côn đồ trong thôn, bắt chức học chút quyền cước công phu, cử chỉ thô tục vô lễ, chẳng những ỷ vào thân phận ức hiếp hạ nhân, nhìn thấy nữ tử dung mạo xinh đẹp nào tới gần Hoàng Phủ Vệ đều sẽ ra tay đả thương người. Cuộc hôn nhân này đối Hoàng Phủ gia mà nói, quả thực chính là một tai nạn!

Sau khi gả vào Hoàng Phủ gia, nàng chẳng những xem mình giống như một phu nhân mười phần, châu báu vật phẩm trong nhà, chỉ cần xem vừa mắt, cũng không cần hỏi đến liền tự mình lấy.

Những việc tham tài ích kỷ Hoàng Phủ Vệ cũng có thể nhẫn, nhưng hắn lại không dễ dàng tha thứ cho sự bất hiếu của nàng, đối cha mẹ, nàng căn bản chính là chẳng thèm ngó tới. Đừng nói là sớm tối vẫn an, mà ngay cả ở trên đường gặp được, nàng cũng làm như không thấy xoay người rời đi. Cha cùng nương vẫn nén giận, nhưng nàng lại càng ngày càng ngông cuồng.

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Vệ vẫn cảm giác phần nộ không thôi, ánh mắt lạnh như băng nhìn nữ nhân trong đình.

Đó là vợ hắn, một người vợ hắn không muốn!

Hắn phát tay áo bước đi khỏi góc tối, mặt lạnh lùng đi về phía đình nghỉ mát. Ở phía sau hắn nam tử theo thói quen muốn đi theo hắn.

“Người không cần lại đây.” Thanh âm lạnh lùng của Hoàng Phủ Vệ vang lên.

Nam tử ngừng lại, lại lui về đứng trong góc như cũ, cúi mắt cúi đầu.

2. Chương 2: Chương 2

Đó là một nam nhân rất anh tuấn, hắn có một đôi con ngươi đen sáng ngời có hồn, mày kiếm xéo xéo cùng cái mũi cao thẳng, môi mỏng xinh đẹp đang mím chặt lại, mặc áo màu đen, dáng người khôi ngô cao lớn.

Đây là một nam nhân anh tuấn cao lớn, khí độ bất phàm, nhưng, hắn đồng thời cũng là một nam nhân lạnh như băng.

Hoàng Phủ Trân đang cúi đầu tự thấy xót xa, tùy tay bứt một đoá hoa trong đình viện, bứt cánh hoa ra đếm, “Quay về được, không thể quay về, quay về được, không thể quay về...” Đêm đếm, nàng đột nhiên cảm thấy một ánh nhìn chăm chú mãnh liệt, buồn bực ngẩng đầu, liền nhìn thấy nam nhân này không biết xuất hiện từ khi nào, đứng trước mặt, cách nàng vài bước.

Nàng ngây ngốc cầm hoa trừng mắt nhìn. Nàng bị ảo giác sao? Sao lại cảm thấy nam nhân này hình như rất tức giận trừng mắt mình? Thân thể của nàng di chuyển qua bên phải, ánh mắt của nam nhân kia cũng đi theo qua phía bên phải, nàng lui về bên trái một chút, đôi mắt đen nhánh của hắn cũng cùng nàng đi về bên trái.

Nuốt nuốt nước miếng, Hoàng Phủ Trân sợ hãi thối lui thân thể. Không phải ảo giác của nàng, nàng thật sự cảm nhận được lực sát thương lạnh như băng trong mắt của đối phương. “Người, người tìm ta có việc sao?”

Trong đôi mắt Hoàng Phủ Vệ trong nháy mắt hiện lên sự nghi hoặc, người trước mắt này thật là Hoàng Phủ Trân sao? Ngũ quan thanh tú như nhau, nhưng thần sắc ở đáy mắt và chân mày lại hoàn toàn khác nhau, trong ấn tượng, bộ dạng vốn là cuồng vọng và làm càn của nàng hoàn toàn không có, tư thái trở nên khiếp sợ như đoá hoa nhỏ nhu nhược...

Đây là có chuyện gì?

Hoàng Phủ Trân bị hắn trừng trừng đứng ngời không yên, mang mỉm cười cứng ngắc từ trên ghế đứng lên. Tuy rằng tuấn nam thật đáng quý, nhưng tánh mạng có giá rất cao, nàng quyết định chạy trước mới là nhất.

“Người không biết ta là ai?”

Hoàng Phủ Trân vốn đang muốn chạy lấy người nghe hắn hỏi như vậy, dừng lại, quay đầu nhìn hắn, nhưng nhìn nửa ngày rồi chỉ lắc đầu, “Có rất nhiều việc ta không nhớ gì cả.” Hiện tại nàng biết vì sao trong tiểu

thuyết mỗi người đều dùng chiêu này, không dùng chiêu này, chẳng lẽ muốn thành thật nói chính mình là mượn xác hoàn hồn sao? Nàng có thể dám cá, những lời này vừa ra khỏi miệng, giây tiếp theo người ta lập tức mời đạo sĩ đến bắt yêu!

“Người muốn dùng chiêu này lừa ai?” Hoàng Phủ Vệ đe dọa tiến lên trước từng bước, ánh mắt lạnh như băng bắn về phía nàng.

Hoàng Phủ Trân bị những tên lạnh này đâm vào thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Ta, ta không có! Ta thật sự không nhớ rõ tất cả những chuyện này!” Cái này cũng không tính là nói dối, nàng thật sự hoàn toàn không biết gì về chuyện tình bên này. Huống hồ có trời chứng giám, nàng cũng không phải tự mình tình nguyện đến nơi này, hung cái gì hung?

Đáy lòng mắng hung, nhưng thân thể nàng vẫn không tự chủ dựa vào cột đá, tính toán nếu hấn gần thêm bước nữa, nàng bỏ chạy cho hấn đuổi, tư thế của người nhát gan nhìn một cái là ra ngay.

Hai người giằng co một chút, ánh mắt nàng loé ra càng làm sâu thêm sự không tin nhiệm của hấn, khi nàng còn chưa kịp phản ứng, hấn đã bước dài một bước tiến lên bắt lấy cổ tay nàng.

“Người lại đang diễn trò gì? Nói cho ta!” Sớm biết rằng nàng một mình từ Tế Nam trở lại Lạc Dương là có mục đích, hấn chỉ biết nàng sẽ không tình nguyện bình thản tránh ở trang viện khác, im lặng cả đời.

Trên cổ tay truyền đến một nỗi đau nhức, Hoàng Phủ Trân đau đến hai lông mày thanh tú phải nhíu lại, “Ta không có! Ta thật sự nhớ không được. Người buông tay! Đau quá.” Hấn giống như muốn bóp nát nàng, khiến nàng nhịn không được đau đỏ mắt, sợ hãi hốt hoảng nhìn hấn.

Hoàng Phủ Vệ nao nao. Cùng nàng thành thân đã hơn một năm nay, hấn chưa từng gặp qua vẻ mặt như vậy của nàng, là vẻ nhu nhược như nữ nhân trong sáng. Cổ tay mảnh khảnh ở trong bàn tay hấn, hấn dễ dàng có thể nắm nàng trong tay, cũng không còn vẻ ngang ngược của ngày xưa...

Hừ! Chỉ sợ phải đi Tế Nam, trình diễn rất tốt.

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, Hoàng Phủ Vệ không khỏi tăng thêm lực đạo trong tay. Nàng có võ, hấn cũng không tin không ép được nữ nhân này lộ ra bộ mặt thật.

Đau quá! Hoàng Phủ Trân đau đến lòng bàn chân mềm nhũn, nửa quỳ té trên mặt đất, đôi mắt mang vẻ đau đớn nhìn hấn. “Ta, ta rốt cuộc đắc tội gì với người? Tay ta đã sắp gãy! Người mau buông tay!”

Lục nhi đi rồi quay lại ở hành lang gấp khúc chợt nghe thấy thanh âm của nàng, hoảng sợ, vội vàng quăng thứ gì đó trong tay vào núi giả, nắm vấy lên vội vàng quỳnh quáng chạy về phía đình.

“Mau thả thiếu phu nhân!” Lục nhi còn chưa vào đình, liền nhìn thấy một nam tử cao lớn đang nắm cổ tay thiếu phu nhân, nàng vội đến độ lớn tiếng gào thét.

“Lục nhi, Lục nhi, ô ô...” Mắt thấy cứu binh đến, Hoàng Phủ Trân càng khóc thảm hại hơn.

Lục nhi đang muốn xông lên đẩy người ra mà thôi, nam nhân đưa lưng về phía nàng lại đột nhiên xoay người, nàng nhất thời trừng lớn mắt, mở lớn miệng, ngạc nhiên nhìn hấn, lắp bắp nói: “Thiếu, thiếu gia...”

Hoàng Phủ Trân nghe được nàng kêu như vậy, cũng kinh ngạc trừng lớn mắt, không dám tin nhìn nam nhân trước mắt này.

Thiếu, thiếu gia? Thiếu gia của Hoàng Phủ gia... Không phải là Hoàng Phủ Vệ sao? Vậy hấn... Không phải là trượng phu của nàng sao?!

Hoàng Phủ Trân giống một tiểu tức phụ lui vào góc phòng, ánh mắt sợ hãi liếc qua một chỗ trong phòng, cả người giống như con thỏ đang kinh sợ, chỉ cần thân ảnh đối phương vừa động, mắt to của nàng liền sợ hãi chớp chớp, thân thể cũng co lại càng nhỏ, như hận mình không thể biến mất.

Hoàng Phủ Vệ gương mặt cười lạnh. Hiện tại hai người giống như trái ngược, hấn mới là người xấu, mà nàng là tiểu tức phụ chịu đủ nhục nhã. Hấn không hiểu, nàng cùng lúc trước kia thật sự kém nhau quá lớn, rốt cuộc là thật hay là giả? Cho dù là thật, loại tình hình này có thể là cả đời sao?

“Người...” Tiếng nói trầm thấp của hắn vừa vang lên, người tránh ở góc đã sợ tới mức phát run.

Làm sao có thể không sợ? Ở trong này một người nàng cũng không quen biết, mấy ngày này cũng chỉ có gặp qua Lục nhi cùng vài nha hoàn, tượng phu này đột nhiên xuất hiện, đầu tiên giống như hung thần ác sát chất vấn nàng, sau đó lại làm nàng đau... Cổ tay của nàng bây giờ còn đau như lửa đốt, trên làn da trắng nõn còn có một vết thâm vòng xanh đen.

Hoàng Phủ Vệ thấy nàng như vậy, hít một hơi thật sâu, kiềm chế tức giận bốc lên từ trong ngực lại mở miệng một lần nữa, “Ta...”

Hoàng Phủ Trân lại rụt bả vai xuống, hận mình không thể tự dính trên bức tường kia.

Hoàng Phủ Vệ hung hăng nhướng mày, nữ nhân này dựa vào cái gì mà có bộ dạng ủy khuất vạn phần? Rõ ràng đầu sỏ đắc tội tất cả chính là nàng!

“Bất luận ngươi thật sự bị mất trí nhớ hay là giả dạng, ta cũng không hy vọng ngươi ở Lạc Dương.” Nàng ở tại chỗ này, sẽ chỉ làm mọi người trong nhà Hoàng Phủ thống khổ, vẫn là sớm một chút đuổi nàng đi cho xong.

Hoàng Phủ Trân vừa nghe, phút chốc quay đầu nhìn về phía hắn, hai mắt sáng lên, “Ta, ta có thể rời đi?” Thật sự là quá tốt! Nàng đã sớm muốn đi đến nơi nàng rơi xuống nước lúc trước nhìn một lần, nói không chừng có thể khiến nàng tìm được phương pháp gì trở lại hiện đại. Trong tiểu thuyết không phải đều viết như vậy sao? Chỉ cần đi đến nơi vừa tới, tám chín phần đều có cơ hội trở về lại.

Hoàng Phủ Vệ lạnh lùng nhìn nàng, niềm vui sướng ở đáy mắt nàng không giống giả, “Người rất vui vẻ?” Không biết tại sao, thấy bộ dạng nàng cao hứng như vậy, trong lòng hắn lại không thoải mái, lúc hắn đang khổ não vì nàng, mà nàng lại có biểu tình vui vẻ như vậy, điều này làm cho hắn xúc động muốn hung hăng quét đi tươi cười trên mặt nàng.

Trong lòng vừa nghĩ, hắn không kịp ngẫm nghĩ nữa liền thốt ra, “Đúng, đồng thời ta còn muốn hưu [bỏ] ngươi!”

Hơn nửa năm trước hắn đã muốn hưu thê [bỏ vợ], nếu không phải nàng cảm ân tình đe dọa, còn có tổ huấn trước đây, đến bây giờ nàng làm sao còn có thể là vợ hắn? Hiện tại lời vừa ra khỏi miệng, hắn muốn xem nàng còn có thể giả bộ tới khi nào?

Đáng tiếc nếu Hoàng Phủ Vệ muốn nhìn thấy vẻ biến sắc của Hoàng Phủ Trân, vậy hắn bị thất vọng rồi. Vốn hắn nghĩ thấy nàng sẽ kinh ngạc không diễn trò nữa, sao biết nàng đúng là mở to mắt, không dám tin nhìn hắn, sau đó ngay lúc hắn nghĩ đến nàng muốn hiện ra nguyên hình, nàng lại từ trên giường nhảy dựng lên hoan hô ——

“Thật tốt quá! Thật sự thật tốt quá!” Hoàng Phủ Trân ước gì có thể chấp cánh rời đi, hiện tại hung thần ác sát này tự nguyện chủ động thả nàng đi, nàng đương nhiên cao hứng dặm chân.

Hai gò má nổi lên hưng phấn đỏ ửng, cái miệng nhỏ nhắn hồng bóng của nàng chu lên cao cao, cao hứng phần chân vọt tới trước mặt hắn, bất chấp hắn còn mang gương mặt lạnh như băng, nàng đã cao hứng đột nhiên cầm tay hắn lắc lắc, “Cám ơn! Cám ơn người! Ta đây khi nào thì có thể đi?”

Đôi tròng mắt đen của Hoàng Phủ Vệ yên lặng nhìn khuôn mặt vui vẻ đến đỏ bừng của nàng, tiếp theo ánh mắt cúi nhẹ, lướt từ cánh tay đến chỗ tay hai người giao nhau... Hắn thật sự không hiểu? Nữ nhân trước mắt này đến tột cùng là ai?

Hoàng Phủ Trân thấy hắn nhìn chằm chằm tay nàng, nghĩ hắn mất hứng khi nàng chạm vào hắn, vội vàng rút tay lui ra sau, biểu tình trên mặt trở nên hơi cứng ngắc, “Thực xin lỗi, ta không phải cố ý chạm vào người.” Gục đầu xuống, nàng có chút lo lắng nhìn hắn, lập tức lại nóng vội nói: “Người vừa mới nói muốn thả ta đi, đừng quên!”

Hoàng Phủ Vệ không lên tiếng, lẳng lặng đem nhất cử nhất động của nàng thu vào đáy mắt, dòng ánh sáng giữa tròng mắt chuyển động, con ngươi đen sâu thẳm lóe lên, “Ta chưa nói không cho người đi, nhưng người phải trải qua sự đồng ý của gia gia.” Không thích hợp! Nhất định có thứ gì đó không thích hợp, nàng ở trong tối tính cái gì? Chẳng lẽ là có ý đồ lớn hơn nữa...

Hoàng Phủ Trân – cô nương ngọc này, một chút cũng chưa phát hiện người ta đem nàng tưởng tượng thành nữ nhân có tâm ý thâm trầm, nàng đang nghĩ tới làm sao rời đi nơi này cao chạy xa bay thì lại do dự dừng lại.

Tuy rằng hiện tại thân thể này là của nàng, nhưng nàng không trải qua sự đồng ý của chủ nhân chính của thân thể, liền tự chủ trương ly hôn với chồng nàng, như vậy được không?

Nghĩ đến đây, trong đầu đột nhiên giống như hiện lên đoạn ngắn gì, nàng nhíu chặt mày đau khổ suy tư, gơ tay nhỏ bé lên nhìn không được gõ đầu. Kỳ quái? Sao trí nhớ càng ngày càng mơ hồ? Nghĩ không ra thì quên đi, hẳn không phải là chuyện quan trọng rồi.

“Người làm gì?” Hoàng Phủ Vệ vẫn đoán không ra nàng rốt cuộc muốn làm cái gì, vừa nhướng mắt liền thấy động tác gõ đầu khó hiểu của nàng.

Nàng bị dọa nhảy dựng, vội vàng vẫy tay, “Không có, không có, vậy gia gia người khi nào thì có thể trở về?”

Nhìn nàng, hẳn thật lâu không nói, thẳng đến cảm giác nàng bị mình nhìn đến sợ hãi, hẳn mới chậm rãi mở miệng, “Không nhất định.”

Biểu tình vui mừng dừng một chút, nháy mắt lại trở nên mặt khổ mày sầu, “Cái gì? Kia, vậy người không phải đùa ta sao?” Không nhất định? Không nhất định là ý gì?

“Gia gia cùng vài vị bạn cũ đi ra ngoài du lịch, không có mục đích, không có hành trình, không biết ngày về.” Mắt thấy ý cười trên mặt nàng đã mất, hẳn lại cảm thấy cao hứng.

Gia gia không phải bị nàng ép đi sao! Bởi vì cảm thấy thẹn với cháu nội, cho rằng mình thay cháu nội cưới một ác nương tử, cho nên gia gia mới rời khỏi Hoàng Phủ sơn trang, sống lưu lạc giống như dạo chơi.

Hoàng Phủ Trân khẽ cắn môi dưới, trong lòng vừa vội vừa tức. “Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?” Vạn nhất gia gia của hắn chơi vài năm mới trở về, nàng không phải cần nghỉ ngơi vài năm sao? Không! Nàng không cần!

Ánh mắt nàng toát ra vẻ uất ức cùng tức giận, Hoàng Phủ Vệ nhìn thấy hơi hơi sững sốt, khuôn mặt hắn vốn chán ghét kia, vì sao hôm nay lại khác nhau như vậy? Hẳn không khỏi theo ý tưởng trong lòng mình, nâng một tay lên khẽ vuốt mặt của nàng.

Nàng chấn động, ngây ngốc nhướng mắt nhìn hắn.

Hoàng Phủ Vệ cũng bị cử động của mình khiếp sợ, giật mình ngây ngốc nhìn bàn tay to vẫn còn dán trên khuôn mặt nhỏ trắng trẻo của nàng, sau mới nhanh chóng rút tay về, ánh sáng trong mắt càng lạnh hơn.

Gặp nguy nan thì tự động lảng tránh là bản năng của động vật...

Hoàng Phủ Trân từ trên người hắn tiếp thu được tin tức nguy hiểm, lập tức “Thùng thùng thùng” rút lui vài bước, xoay người tự động tự lùi về góc giường, lại một lần nữa hy vọng mình có thể ẩn thân vào trong tường.

Hoàng Phủ Vệ nhìn hành động của nàng, môi mỏng mím lại, từ trên ghế đứng lên, xoay người nhanh chóng rời đi.

“Phanh!” một tiếng, tiếng đá cửa có chút thô bạo vang lên, Hoàng Phủ Trân tránh ở trên giường bị chấn động.

Hắn rời đi rất nhanh, nàng đợi đến khi không còn nghe được tiếng bước chân, mới cẩn thận quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, một tay vỗ nhẹ ngực mình, thở ra.

Nàng đối với cửa phòng đóng chặt mặt nhăn mũi nhíu, thè lưỡi, “Chính người sờ ta, cũng không phải ta sờ người, hung cái gì hung?” Thật sự là một quái nhân.

Hoàng Phủ Trân càng nghĩ càng không đúng... Tốt, quyết định ngày mai lại nhắc hắn chuyện hắn đồng ý thả nàng đi, nàng nhất định phải nhanh chóng chạy trở về nơi lúc trước rơi xuống nước nhìn một lần.

Ngày mai, ngày mai, lại ngày mai... Hoàng Phủ Trân nghĩ đơn giản, nhưng nàng cũng phải nhìn thấy Hoàng Phủ Vệ mới có thể tính chứ. Bắt đầu đếm đếm đầu ngón tay, cũng đã năm ngày, nam nhân nói muốn hưu nàng kia, ngay cả cái bóng dáng nàng cũng chưa nhìn thấy.

Nàng chờ mong, lòng nóng như lửa đốt, chiếu theo tình hình đọc trong sách trước kia mà đoán, chỉ cần ở tại... thời không này càng lâu, khả năng nàng trở về càng khó. Vấn đề là, tên nam nhân ác sát kia không hiện ra nha! Tức giận, đến ban đêm nàng muốn làm một hình người bằng cỏ, lấy châm đâm chết hắn giải hận.

Mắt thấy một bàn tay cũng không đủ đếm, sự nhẫn nại của nàng cũng đến cực hạn, sớm hôm nay đã ra khỏi giường, tự rửa mặt chải đầu cho tốt, an vị ở trong phòng chờ Lục nhi.

Nàng vốn nghĩ rằng mình ở là một căn phòng, hai ngày này dưới sự giải thích của Lục nhi, nàng mới biết được nàng không phải ở trong một căn phòng, mà là ở tại một gian trong sơn trang, sân của nàng là góc xa nhất trong sơn trang, không trách nàng không nhìn thấy được người cần gặp, dùng mười ngón tay cũng có thể tính ra.

Nhưng Lục nhi cũng uyển chuyển nói với nàng, Hoàng Phủ Vệ hạ lệnh nàng không thể ra khỏi cái sân này, tức giận đến đêm đó nàng liền đâm hình nhân, chỉ kém không có ngày sinh tháng đẻ của Hoàng Phủ Vệ!

Trong đầu nghĩ lung tung một ít ý niệm trong đầu, nàng lần lượt chờ thời gian, trông mòn con mắt chờ a chờ, xuyên thấu qua cửa phòng, rốt cục nàng nhìn thấy Lục nhi bưng tới đồ ăn sáng và nước, lập tức đứng dậy, ba bước thành hai bước xông lên.

“Hách!”

Lục nhi mới muốn đẩy cửa ra mà thôi, cửa lại đột nhiên mở, dọa nàng nhảy dựng, bình tĩnh nhìn lại, mới phát hiện thiếu phu nhân đã mở to mắt ứa ra tơ máu trên mặt.

“Thiếu, thiếu phu nhân?” Lục nhi nơm nớp lo sợ, mấy ngày nay thiếu gia nghiêm lệnh nàng theo dõi nhất cử nhất động của thiếu phu nhân, muốn thử thiếu phu nhân có phải thật nhiễm bệnh hay không, xem bộ dáng này của thiếu phu nhân, không phải thật sự là kiêu chể không được, lộ ra dấu vết chứ?

“Lục nhi, hiện tại thiếu gia có ở trong sơn trang không?” Hoàng Phủ Trân vội vàng hỏi.

Lục nhi do dự, nghĩ đến tối hôm qua sau khi nghe mình bẩm báo xong, thiếu gia dặn một câu, nếu thiếu phu nhân yêu cầu gặp hắn, liền dẫn nàng đến. Nàng nhìn thiếu phu nhân một cái, nhẹ gật đầu.

Hoàng Phủ Trân vui vẻ trong lòng, mắt to đã nhìn một đêm không ngủ liền nở rộ ánh sáng cầu xin, kéo cánh tay Lục nhi nói: “Lục nhi, Lục nhi, xem như ta cầu xin người, người dẫn ta đi gặp Hoàng Phủ Vệ được không?”

“Thiếu phu nhân, ngài đừng như vậy, Lục nhi không nhận nổi.” Lục nhi lo lắng chén cháo trên tay bị đựng vào sê đổ, vội vàng đi vào trong phòng để lên bàn.

“Lục nhi, cầu xin người!” Hoàng Phủ Trân khó gặp Lục nhi mà lại buông ra, đương nhiên bám riết không tha đuổi theo.

Lục nhi thấy bộ dạng thiếu phu nhân đáng thương, trực giác nghĩ là thiếu gia suy nghĩ nhiều quá, vị thiếu phu nhân trước mắt này thời gian ở chung cũng gần nửa tháng, cũng không cảm thấy thiếu phu nhân là giả bộ bệnh. Thiếu phu nhân là thật đã quên tất cả, ngay cả quần áo đều cần nàng hỗ trợ mặc, làm sao có thể là giả?

“Được rồi. Thiếu phu nhân, ngài ăn sáng trước, Lục nhi sẽ dẫn ngài đến phòng ăn tìm thiếu gia được không?”

Hoàng Phủ Trân làm sao còn có khẩu vị? “Không cần, không cần, ta không đói bụng. Lục nhi, chúng ta đi nhanh đi, bằng không hắn đi ra ngoài, ta lại phải đợi cả buổi tối.” Mỗi lần năn nỉ Lục nhi dẫn nàng đi tìm Hoàng Phủ Vệ, mà hắn lại thường thường không ở trong sơn trang, Lục nhi có đơn giản nhắc tới một chút, gia nghiệp của Hoàng Phủ gia khá lớn, cho nên mỗi ngày hắn đều phải đến các cửa hàng trong thành Lạc Dương xử lý công việc.

Lục nhi nhìn bộ dạng vội vàng của nàng, trong lòng cũng có chút không đành lòng, đành phải gật gật đầu, “Vây thiếu phu nhân, Lục nhi dẫn ngài đến phòng ăn ngay.”

“Tốt.”

Lục nhi dọn dẹp phòng một chút, mới dẫn Hoàng Phủ Trân lòng nóng như lửa đốt đi về phía đình ngoài, xuyên qua một vòng lại một vòng hành lang gấp khúc, vòng qua khu vực rộng mở, hồ nước, đi gần ba tiếng đồng hồ, còn chưa đi đến.

Hoàng Phủ Trân đi đến có chút thở hổn hển, một đôi mắt to kinh ngạc nhìn những lầu và mái hiên kéo dài không ngừng, không nghĩ tới tòa sơn trang này lớn như vậy, đi đến hai cái chân nhỏ của nàng cũng sắp phát run.

Nhìn bóng lưng của Lục nhi trước mắt, tuy rằng bước đi không tính là nhanh, nhưng từng bước từng bước, cũng không thở gấp, giống như nàng...

Lục nhi đi tới đi tới, phát hiện phía sau không có tiếng bước chân, nàng buồn bực quay đầu, mới phát hiện thiếu phu nhân còn tại phía sau. “Thiếu phu nhân?”

Hoàng Phủ Trân muốn dừng lại thở gấp hai cái, vừa nghe đến thanh âm của nàng, cười khổ, chỉ phải xách váy lên đuổi theo, “Đến đây!” Kỳ thật nàng yếu đuối như vậy cũng không lạ, tuy nói thân thể của Hoàng Phủ Trân này từng tập võ, nhưng hiện tại ở trong thân thể này là Ngô Ngữ Thực, nửa điểm võ nghệ cũng không biết, đương nhiên không biết được làm sao hô hấp điều khí, hơn nữa bị nhốt trong viện ung dung nhàn nhã, một thời gian xem như heo để nuôi, tự nhiên giống một đại cô nương yếu đuối.

Lục nhi thì không giống. Trước dừng nói nàng mỗi ngày đi tới đi lui trong sân của Hoàng Phủ Trân, đoạn đường này đã sớm đi thành thói quen, nàng vốn chính là một nha hoàn, đương nhiên so với thân là thiếu phu nhân – Hoàng Phủ Trân có thể lực hơn.

Hoàng Phủ Trân đi theo phía sau Lục nhi, càng chạy thì xà nhà nhìn càng tinh mỹ, bốn phía cũng có rất nhiều hạ nhân đến đến đi đi.

Đồng thời, nàng cũng hiểu biết chủ nhân thật của cái thân thể này, nhân duyên rốt cuộc kém bao nhiêu, rất nhiều nô bộc nha hoàn gặp nàng, đều trừng lớn mắt tựa như nhìn thấy quỷ, nàng liếc mắt lại một cái, chỉ thấy những người đó đều run thân mình, trốn đến góc khác.

“Thiếu phu nhân, đến. Nhóm chủ tử đang dùng cơm, ngài... Muốn vào không?” Lục nhi dẫn nàng đến ngoài một cánh cửa, trong đại sảnh mơ hồ truyền đến tiếng va chạm của chén đĩa, cùng một vài tiếng nói chuyện.

Hoàng Phủ Trân dừng một chút, vươn cổ nhìn vào trong đại sảnh.

Chỉ thấy đầu đại sảnh có một cái bàn tròn, trên cái bàn tròn to như vậy ngoài một người nhìn quen mắt là Hoàng Phủ Vệ, toàn bộ người còn lại nàng đều không biết, bên cạnh còn không ít tỷ nữ quay chung quanh hầu hạ dùng bữa.

“Thiếu phu nhân?” Lục nhi lại khẽ gọi một tiếng.

Hoàng Phủ Trân lo lắng một hồi, tuy rằng trong lòng vẫn có chút sợ, nhưng sự tình liên quan đến tương lai của nàng, chỉ có thể kiên trì. Nàng cũng không muốn ở... triều đại này qua cả đời.

“Ta đi vào thì được rồi, người chờ ở bên ngoài đi.” Nàng chưa quên không muốn hại đến Lục nhi, Hoàng Phủ Vệ chán ghét nàng như vậy, nếu để hắn biết là Lục nhi dẫn nàng đến, khẳng định phải sửa trị Lục nhi một chút.

Cổ lấy dũng khí, nàng chậm rãi đi vào đại sảnh.

Ngay từ đầu, mọi người trong phòng ăn không chú ý tới nàng, chỉ cho là lại có một nha hoàn bưng đồ ăn mới tới, nhưng khi càng đến càng gần thì, tỷ nữ đứng hầu hạ bên cạnh đã phát hiện nàng, sắc mặt mỗi người đều thấp phần quái dị.

Nếu không nhìn một hơi, muốn trở lại thời không nguyên bản của mình, Hoàng Phủ Trân ở dưới nhiều ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm như vậy, sớm nổi lên lá gan nhỏ như con chuột của nàng, cong cái đuôi chạy.

Nhiều người ngồi trên cái bàn tròn, bởi vì Hoàng Phủ Trân tới gần, sắc mặt mọi người đều sợ xuống.

Nàng nhân cơ hội trộm đánh giá những người dùng ánh mắt chán ghét trừng mắt nhìn mình, một người trong đó chính là Hoàng Phủ Vệ. Ngồi bên trái hắn là một đôi vợ chồng tóc hoa râm, khuôn mặt cùng hắn có chút tương tự, thoát nhìn hắn là cha mẹ hắn, bên phải thì có ba người nam tử có dung mạo gần giống hắn, sau đó mới là một vị nữ tử xinh đẹp.

Ánh mắt dừng lại ở trên mặt nữ tử trong chốc lát, mắt to phiếm tơ hồng của nàng buồn bực chớp chớp. Kỳ quái? Sao nàng cảm thấy nữ tử này nhìn có chút quen mắt?

Con người đen của Hoàng Phủ Vệ lạnh lùng nhìn nàng, vẻ mặt bất an sợ hãi trên mặt nàng không tránh được mắt của hắn.

Ngồi ở bên trái hắn tất nhiên là cha mẹ hắn, bọn họ đối với người con dâu này tất nhiên là vừa ghét vừa tức, nhìn nàng tiến vào đại sảnh, khẩu vị cũng mất, buông bát đĩa trừng mắt nhìn nàng, muốn xem nàng lại làm ra cái gì.

Nghe con nói nàng bị chứng mất trí nhớ... Lừa ai đây?

Ba nam tử bên phải, theo thứ tự đi qua phân biệt là Hoàng Phủ Diễm, Hoàng Phủ Tĩnh, Hoàng Phủ Văn, ba người bọn họ cũng giống Hoàng Phủ Trân, đều là thân thích của Hoàng Phủ gia, nhưng quan hệ máu mủ của nàng mỏng, còn bọn họ là huynh đệ con chú bác, từ nhỏ đã cùng Hoàng Phủ Vệ lớn lên, Hoàng Phủ lão gia thương tiếc bọn họ cơ khổ không chỗ nương tựa, cho nên thu bọn họ làm nghĩa tử.

Nữ tử cuối cùng kia, tự nhiên là biểu tiểu thư thiếu chút nữa bị Hoàng Phủ Trân hủy dung, Tịch Ôn Vũ.

Nhìn thấy biểu tẩu đột nhiên xuất hiện ở nơi này, sắc mặt bốn người này cũng không phải tốt xem, nhất là Tịch Ôn Vũ, vừa thấy nàng hai chân non mịn liền nhìn không được duỗi thẳng ra, trên khuôn mặt xinh đẹp nửa điểm huyết sắc đều không có.

Hoàng Phủ Trân chậm rãi đi đến cách bàn tròn vài bước, thức thời dừng bước chân lại —— không thức thời cũng không được, sắc mặt mọi người khó coi như vậy, nàng cũng sợ tới gần một chút sẽ bị người ta đánh ngay tại chỗ.

“Cái kia...” Chần chờ trong chốc lát, nàng ngập ngừng nhỏ giọng mở miệng, trong phòng ăn im lặng chỉ có thanh âm của nàng, đoàn người đều mặt lạnh nhìn nàng.

Mỗi một đạo ánh mắt lạnh, đều khiến nàng khó chịu như đứng trong đồng lửa, như ngồi trên đồng than, cả lòng đều kịch liệt thỉnh thoảng nháy loạn, ngón tay hơi hơi phát run. Nàng dùng hết tất cả khí lực toàn thân, mới cắn chặt môi, lại mở miệng nói: “Cái kia... Hoàng Phủ Vệ, người, người có rảnh có thể nói chuyện một chút không?”

Hoàng Phủ Vệ vẫn làm như nàng không ở trước mắt, chậm rãi nâng mắt chăm chú nhìn nàng, thật lâu không nói, thẳng đến sắc mặt của nàng càng ngày càng tái nhợt, hắn mới híp mắt lại nói: “Người muốn nói cái gì? Ở nơi này nói đi.”

3. Chương 3: Chương 3

Ngực Hoàng Phủ Trân cứng lại, không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, nàng nhìn xung quanh không biết làm sao, liềm liềm cánh môi, “Ách... Người xác định?” Mặc dù muốn hờn thê, nhưng loại chuyện này bất luận cổ kim [tức là cổ đại và hiện đại], cũng không tốt công khai nói chứ?

Hoàng Phủ Vệ trả lời là lạnh lùng liếc mắt một cái.

Tốt tâm không có tốt báo! Nàng nói thầm hai tiếng trong miệng, mới lại mở miệng nói: “Hoàng Phủ Vệ, thư hờn thê người đồng ý cấp cho ta đâu?”

Lời này vừa nói ra, đại sảnh phút chốc rơi vào một bầu không khí trầm tĩnh quỷ dị, ngay sau đó, mọi người trên bàn cơm nhảy dựng lên, đầu tiên là Hoàng Phủ lão gia cùng phu nhân.

“Vệ nhi! Người muốn hưu thê? Tổ tông chúng ta có cổ huấn[lời dạy từ xưa], Hoàng Phủ gia không thể hưu thê!” Hoàng Phủ lão gia khấn trương lôi kéo cánh tay của con, Hoàng Phủ phu nhân cũng đồng dạng lo lắng nhìn hấn.

Đây là gia quy mà Hoàng phủ gia truyền về dưới, nam tử tuyệt không thể hư thê, cũng không thể nạp thiếp, nếu có người vi phạm, lập tức đuổi ra khỏi Hoàng Phủ gia, đoạn tuyệt huyết thống, một đời không gặp lại.

“Đại ca! Người muốn hưu thê?” Hoàng Phủ Diễm hoảng sợ, không nghĩ tới đại ca lại làm việc ngốc này.

“Đại ca, đây là thật vậy chăng?”

“Biểu ca...”

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ mọi người thất chủ bát thiết [mọi người cùng nói một lúc] tranh cãi ầm ĩ lên.

Hoàng Phủ Vệ kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Trân, hấn vẫn nghĩ đến nữ nhân này rốt cục chịu không nổi hiện ra nguyên hình, buổi sáng hôm nay đang chờ nàng tức giận đến chết, không nghĩ tới nàng lại tới đòi thư hưu thê? Chẳng lẽ nàng thực đã quên tất cả?

Những thảo luận thất chủ bát thiết này không quấy rầy tâm tư của Hoàng Phủ Vệ, lại làm Hoàng Phủ Trân sợ choáng váng. Mới vừa rồi nàng giống như nghe được cha Hoàng Phủ Vệ nói Hoàng Phủ gia không thể hưu thê? Tâm căng thẳng, nàng ba bước thành hai bước hướng lại đây, bắt lấy cánh tay của Hoàng Phủ Vệ truy vấn [hỏi gấp], “Hoàng Phủ Vệ! Cha người nói là thật sao?”

“Người không cần phải giả bộ! Hoàng Phủ gia ta thật sự là tam sinh [ba đời] bất hạnh, không ngờ cưới một người vợ như người, khiến cho Hoàng phủ gia ta tuyệt hậu từ đây.” Hoàng Phủ lão gia càng nhìn nàng càng giận, thấy nàng không biết thẹn kéo cánh tay con mình, thù mới thêm hận cũ, khiến cho hấn nhìn không được tiến lên đẩy tay nàng ra.

“Ba” một tiếng, mu bàn tay của Hoàng Phủ Trân lập tức đổ một khối, nàng ngạc nhiên nhìn Hoàng Phủ lão gia vừa ra tay đã thương người.

“Lão gia!” Hoàng Phủ phu nhân luôn luôn tốt bụng, vội vàng trấn an trượng phu đang hỗn hển, tuy rằng người con dâu này mọi thứ không tốt, nhưng loại việc xấu trong nhà này sao lại rêu rao trước mặt bọn hạ nhân?

“Người tránh ra!” Dường như những nhục nhã này còn chưa đủ, Hoàng Phủ Diễm cũng vươn tay đẩy nàng một phen, phần nộ nhìn nàng chằm chằm.

Hấn cùng với Tịch Ôn Vũ là một đôi người yêu, chuyện Tịch Ôn Vũ thiếu chút nữa bị hủy dung, khiến cho Hoàng Phủ Diễm vốn đối Hoàng Phủ Trân không có bao nhiêu hảo cảm, toàn bộ liền biến mất hầu như không còn, hiện tại gặp nàng, chẳng khác nào như nhìn thấy kẻ thù.

Hoàng Phủ Trân bị đẩy nghiêng chân, chạt vật té ngã trên đất, nàng không dám tin ngẩng đầu, vừa nhướng mắt liền nhìn đến ánh mắt của bọn hạ nhân quay chung quanh ở bốn phía đều mang theo châm biếm, mà biểu tình của người Hoàng Phủ gia lại là chán ghét. Hoàng Phủ Vệ lại giống một đại lão gia an tọa ở trên ghế, bên môi thậm chí còn ngậm ý cười.

Dù là tượng đất cũng có ba phần tính năng của đất! Nàng tuy rằng nhát gan, nhưng lần nữa bị khi dễ cũng là chịu không nổi, càng khó nói nàng là đến từ thế kỷ hai mươi mốt, trải qua văn hóa mang tính ngang hàng, nàng mới mặc kệ loại quan niệm nam tôn nữ ti này.

Nàng cắn chắc răng, thật sự cũng tức giận. “Người đẩy cái gì hả?!” Một cỗ cơn tức giận phát lên, khiến nàng tức giận từ trên mặt đất đứng lên, đôi mắt đỏ ngầu trừng người vừa mới động thủ đẩy nàng. Nàng hung hăng cắn môi, tức giận đến toàn thân đều run run, lại ngược lại trừng mắt nam nhân từ đầu tới đuôi giống như đang xem diễn kia, “Hoàng Phủ Vệ người thật là đồ khốn nạn! Ông trời không thấy được, Thiên Lô đánh không chết! Người đây là đùa giỡn ta sao? Người đồng ý cấp cho ta thư hưu thê, người nhất định phải cho ta!”

Nàng sắp tức chết rồi! Cái gì chứ! Nếu là nàng thì thích không? Giống như phạm nhân bị giam nửa tháng, đi ra còn phải chịu tức giận? Nàng mới mặc kệ!

Hoàng Phủ Trân gần đây vẫn giống cái viên thịt mềm mặc người vuốt ve, giờ lại phát uy, bộ dáng này thật đúng là dọa đến không ít người, một đám hạ nhân vừa rồi còn xem kịch đều trốn đến một bên, Hoàng Phủ lão gia cùng phu nhân cũng bị lời nói thô tục trong miệng nàng khiến ngáy ngẩn cả người.

Hoàng Phủ Vệ chỉ là lườm nàng một cái, cười lạnh. “Mới vừa rồi cha ta nói không nghe thấy sao? Hoàng Phủ gia không thể hưu thê.”

Tối hôm qua, thuộc hạ hần phái đi Tế Nam tìm hiểu đã trở lại, nguyên lai Hoàng Phủ Trân ở nơi đó gặp gỡ một vị công tử, hai người ở chung trong trang viện cũng không tồi, dần dần thân cận, rồi sau đó nàng lại đột nhiên âm ỹ đòi về Lạc Dương, trở lại Lạc Dương lại mắc chứng mất trí nhớ.

Sao lại khéo như thế? Quả thực buồn cười! Hần chỉ biết nàng có ý đồ, tuyệt đối là muốn lấy được phong thư hưu thê kia rồi tái giá với người khác. Nghĩ đến đây, đáy lòng Hoàng Phủ Vệ lại không thể ức chế bốc lên cơn tức, lúc trước là nàng trăm phương ngàn kế phải gả vào Hoàng Phủ gia, hiện tại nói đi là đi? Hần làm sao có thể bỏ qua cho nàng đơn giản như vậy?

Hoàng Phủ Trân tức giận đến thở hổn hển, hai tay nhỏ bé nắm thật chặt, hận không thể bỏ nhào lên đánh cho hần một trận. Tên thói rửa này rõ ràng đang đùa nàng!

“Người, người nhớ kỹ cho ta!” Tức giận dậm chân một cái, nàng nổi giận dùng tay áo mà đi.

Lục nhi chờ ở ngoài phòng, tự nhiên đều thấy chuyện đã xảy ra trong đại sảnh, lại nhìn... thiếu phu nhân hổn hển lao tới, cũng xách vác lên chạy nhanh theo.

Hoàng Phủ Vệ từ đầu đến cuối đều ngồi ngay ngắn ở trên ghế, đáy mắt một mảnh lạnh lùng, nhìn bóng lưng giận chạy của nàng, con người đen càng thêm dày đặc, chỉ có hai tay nắm chặt tiết lộ ra cảm xúc chân chính của hần.

Một cổ phiến chán không hiểu tràn đầy ở trong lòng, khuôn mặt hần xanh mét im lặng không nói.

Hoàng Phủ lão gia thấy sắc mặt con khó coi như vậy, vốn còn muốn hỏi rõ ràng, nhưng thê tử dùng sức kéo ống tay áo của hần, hần cũng chỉ có thể ngậm miệng, vậy vậy tay bảo mọi người ngồi trở lại ghế tiếp tục ăn cơm.

Hiện tại Hoàng Phủ Trân biết vì sao có câu nói là “Sự tình không phải đùa ngốc nghĩ đơn giản như vậy”, những lời này thật sự là lời lẽ chí lý, hiện tại nàng mới biết được mình ngốc bao nhiêu.

Người Hoàng Phủ gia căn bản không nghe vào lời của nàng, mỗi người đều xem nàng giống như kẻ thù mà đối đãi. Cái này cũng coi như xong, Hoàng Phủ gia lại có cái luật lệ thói rửa —— không thể hưu thê? Là vị tổ tông nào đặt?

Không được! Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp thoát đi nơi này, chỉ có rời đi nơi này, mới có cơ hội đến nơi lúc trước nàng rơi xuống, tìm được phương pháp trở lại hiện đại.

Từ sau ngày bị nhục nhã ở trong phòng ăn, nàng liền mỗi ngày ở trong phòng khổ tâm nghĩ xem phải rời đi như thế nào, tiểu thuyết cũng xem qua mấy cuốn, đương nhiên biết muốn đi cũng phải có kế hoạch.

Trong hộp châu báu của nàng còn nhiều vật phẩm trang sức vàng bạc, trong ngăn kéo cũng có mấy thỏi bạc, tiền không là vấn đề, làm sao đào tẩu mới là mấu chốt.

Nàng quan sát qua phòng ở chung quanh, phát hiện thủ vệ ba canh giờ đổi một lần, bất luận là cửa lớn, cửa nhỏ hay là cửa hông, mỗi chỗ đều có bốn thủ vệ, nàng nghĩ, mình tuyệt đối không có biện pháp chuẩn đi dưới mí mắt của thủ vệ.

Trèo tường? Đừng cười! Bức tường kia ước chừng cao gấp đôi nàng, nàng cũng không có khinh công, người thấp chân ngắn, nhảy thế nào cũng không khả năng nhảy lên được.

Ở trong phòng suy tư vài ngày, phát hiện kế hoạch chạy trốn không có biện pháp thi hành, nàng đành phải chán nản ở trong sơn trang nhàn tản hít thở không khí. Hoàn hảo là Hoàng Phủ Vệ không hạn định nàng chỉ có thể ở trong viện của nàng, bằng không nàng thật sự sẽ buồn đến nổi điên.

Đi đến chân mỗi, Hoàng Phủ Trân ngẩng ngẩng chung quanh, nàng cùng Lục nhi không biết đi đến chỗ nào, bốn phía không có phòng ốc nào, chỉ có hành lang thật dài kể bên mặt cỏ xanh mượt, xa một chút chính là một hồ nước nhỏ, sau hồ nước là rừng cây rậm rạp.

“Chúng ta đi qua bên kia ngồi một chút đi.” Tùy tay chỉ một tảng đá lớn, nàng rã rời hứng thú ngồi xuống, cúi đầu nhìn về phía mặt cỏ, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Lục nhi đi theo đứng một hồi lâu, nhìn không được mở miệng hỏi: “Thiếu phu nhân, chúng ta ở đây làm gì?”

“Huh?” Miễn cưỡng liếc nhìn nàng một cái, Hoàng Phủ Trân nhún vai, “Ta cũng không biết.” Nàng cảm thấy cả người mình không có sức sống, chỉ kém không phải bị đẩy ra phơi nắng mà thôi.

Lục nhi nhìn xuống thở dài đã đến miệng, xem bộ dạng thiếu phu nhân, nhất định còn khổ sở vì chuyện của mấy hôm trước. Nàng tùy ý nhướng mắt đảo qua bốn phía. “Huh?”

Nghe được thanh âm của nàng, Hoàng Phủ Trân vòng vo đầu, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, mới phát hiện đối diện giống như có hai bóng người.

Nàng híp mắt cẩn thận đánh giá một chút, “Là ai?” Quá xa, nhìn không rõ ràng.

Lục nhi cũng nhìn không thấy mặt đối phương, nhưng theo thân hình và màu sắc của quần áo nàng miễn cưỡng nhận ra. “Hình như là biểu tiểu thư cùng tam thiếu gia.”

Tam thiếu gia? Hoàng Phủ Diễm? Chính là người đã đẩy nàng trong phòng ăn? Đôi mày thanh tú của Hoàng Phủ Trân nhíu chặt lại, bĩu môi, ngẩng tình hướng ở phương xa một cái, “Chúng ta đi khỏi đây thôi.” Hiện tại nàng không muốn nhìn thấy người Hoàng Phủ gia.

Nhưng mà hiện tại nàng hình như cũng mang họ Hoàng Phủ...

Nắn lòng cúi đầu, vẻ mặt nàng bi thương tha bước trở về, đi chưa được vài bước, chợt nghe đến tiếng “Phốc phốc!” nhẹ nhàng.

Nàng còn không có phản ứng lại, Lục nhi đã sợ hãi kêu lên một tiếng ——

“Biểu tiểu thư!”

Nàng theo bản năng quay đầu, thấy Hoàng Phủ Diễm đang ở cách đó không xa lục tìm thứ gì, đồng thời hẳn cũng phát hiện Tịch Ôn Vũ rơi xuống nước, bay nhanh quay về bên hồ, trên mặt hồ bọt nước bắn loạn tung tóe, Tịch Ôn Vũ đang ở trong nước giãy dụa.

Hoàng Phủ Trân đứng ở hành lang trên đường nhìn một chút, vốn tưởng rằng Hoàng Phủ Diễm lập tức sẽ nhảy vào trong nước cứu người, cho nên tuyệt không lo lắng, nhưng đợi trong chốc lát sau, không nghĩ tới Hoàng Phủ Diễm vẫn là đứng ở tại chỗ, gấp đến độ giống con kiến xoay quanh trong chảo nóng, trong lòng quỳnh lên, nàng mang theo làn váy, bay qua lan can liền vọt tới.

“Thiếu phu nhân!” Lục nhi kinh ngạc nhìn bóng lưng của nàng, sững sốt một chút mới đuổi theo.

Mắt thấy bọt nước trên mặt hồ càng ngày càng nhỏ, Hoàng Phủ Trân chạy nhanh hơn vọt tới bên cạnh Hoàng Phủ Diễm, mắng to, “Còn không nhanh chóng cứu người!”

Về mặt Hoàng Phủ Diễm tái nhợt nhìn nàng, “Ta không biết bơi!”

Nàng khó thở mắng vài câu, nhưng trong lúc gấp gáp này, đành phải hít vào một hơi, không chút do dự kích động nhảy vào trong hồ!

“Thiếu phu nhân!” Lục nhi một đường đuổi lại đây, trơ mắt nhìn Hoàng Phủ Trân cũng nhảy xuống nước, sợ hãi kêu ra tiếng.

Thanh âm của bọn họ đưa tới không ít nô bộc, trong đó có vài người linh hoạt, lập tức chạy tới thông tri Hoàng Phủ Vệ.

Thăng đến nhảy vào trong hồ, Hoàng Phủ Trân mới biết được hồ này thật sâu, chỉ cách bên bờ không xa mà thôi, nước đã cao hơn đầu nàng. Nàng cố gắng mở mắt ra ở đáy hồ đi tuần tra một chút, thấy một chân của Tịch Ôn Vũ bị vướng trong đám bèo, cả người theo dòng nước dòng đưa.

Tâm cả kinh, nàng rất nhanh đi qua, trước cởi bỏ quần quanh lòng bàn chân Tịch Ôn Vũ, rồi sau đó ôm lấy bả vai của nàng, dùng sức đem nàng tha lên mặt hồ.

“Phốc!” Đầu mới thoát ra mặt hồ, không cần nàng kêu cứu, một đôi cánh tay cứng rắn đã đem nàng cùng Tịch Ôn Vũ cuốn vào trong lòng. Hồ nước lạnh như băng, toàn thân nàng đông lạnh cứng ngắc, tùy ý đối phương kiềm ôm kéo lên bờ.

Thăng đến lên bờ, nàng ghé vào trên cỏ mảnh liệt thở, nàng mắt vừa thấy, chỉ thấy Hoàng Phủ Vệ cũng ướt đầm cả người, đang đem Tịch Ôn Vũ đặt yên ở trên cỏ, bốn phía thì đã vây đầy nô bộc và nha hoàn.

“Thiếu phu nhân, ngài không có việc gì chứ?” Lục nhi vội vàng lấy ra khăn tay lau đi nước trên mặt nàng, tiếp nhận khăn lông lớn của người bên ngoài đưa tới đặt ở trên người nàng.

“Không! Ôn Vũ! Ôn Vũ ——”

Nơi Tịch Ôn Vũ nằm đột nhiên truyền đến tiếng khóc kêu thê lương, Hoàng Phủ Trân thở còn chưa có thở đủ, vừa nghe tiếng kêu khóc này, trong lòng đã nghĩ: hỏng rồi!

Nàng nhẹ bỏ cánh tay đỡ mình của Lục nhi ra, thất tha thất thểu hướng về chỗ Tịch Ôn Vũ nằm, chỉ thấy Tịch Ôn Vũ nằm té trên mặt đất, hé ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần trắng bệch một mảnh, trước ngực đã không còn hô hấp phập phồng, mà Hoàng Phủ Diễm đang ở một bên kêu khóc.

“Diễm đệ! Ôn Vũ... Ôn Vũ nàng đi rồi...” Hoàng Phủ Vệ khó nén bi thương, lôi kéo Hoàng Phủ Diễm sợ hãi làm ra việc ngốc gì.

Cứu người như cứu lửa, Hoàng Phủ Trân biết thời đại này không có người nào có khái niệm về hô hấp nhân tạo, bởi vậy nàng đưa tay đẩy ra những nha hoàn và nô bộc chen chúc bên cạnh Tịch Ôn Vũ, quỳ gối một bên, trước lấy tay cứng rắn mở miệng của nàng, đem toàn bộ cảm dưới của nàng kéo thẳng lên trên.

“Người muốn làm gì?” Hoàng Phủ Vệ lớn tiếng khiển trách.

“Câm miệng!” Hoàng Phủ Trân không rảnh cùng hắn giải thích, hiện tại mỗi một giây đều phải nắm chắc. Nàng đưa tay xoa ngực Tịch Ôn Vũ, cẩn thận tìm được xương ngực của nàng, cách ra khoảng hai ngón tay, bắt đầu mát xa cùng hô hấp nhân tạo.

Hoàng Phủ Vệ bị tiếng quát vừa rồi của nàng làm sững sốt, tiếp theo liền xem nàng đột nhiên khó hiểu bắt đầu đè nặng ngực Tịch Ôn Vũ. Càng làm hắn kinh ngạc là, nàng cứ nhiên nắm cái mũi Tịch Ôn Vũ, hôn lên miệng Tịch Ôn Vũ, miệng đối miệng mảnh liệt thổi khí?!

Hành động khó hiểu của nàng, làm cho tất cả mọi người ở bốn phía đều trợn tròn mắt.

Này... Đây biểu tiểu thư đã chết, sao thiếu phu nhân lại nổi điên chứ? Cứu người còn đi hôn một người chết?!

Hô hấp nhân tạo chân chính thập phần cố sức, Hoàng Phủ Trân cắn răng cứng rắn chống đỡ, nước hồ ướt đầm trên người hiện tại sớm đã bị mồ hôi thay thế.

Hoàng Phủ Vệ tuy rằng không hiểu nàng đang làm cái gì, nhưng hắn tập võ đã lâu, vừa thấy chỉ biết chỗ nàng đang áp là ngực, hơn nữa xem sắc mặt của nàng ngưng trọng nghiêm túc, cho nên hắn không làm gián đoạn hành động của nàng.

Rốt cục, một hồi lâu sau, Tịch Ôn Vũ bỗng nhiên rên rỉ một tiếng, bắt đầu liều mình ho nước ra.

Hoàng Phủ Trân vội vàng đỡ đầu nàng nghiêng qua, để nàng phun ra vật dơ trong miệng.

“Vù... Vù... Vù...” Tịch Ôn Vũ nằm trên mặt đất, thở từng ngụm từng ngụm.

Toàn bộ người xung quanh trợn to mắt, không dám tin nhìn màn kỳ tích này.

Hoàng Phủ Trân vừa thấy Tịch Ôn Vũ tỉnh lại, chỉ biết không có việc gì, nàng giống như đã dùng hết khí lực toàn thân, mất hết sức ngồi dưới đất.

“Mau ôm nàng đi cho đại phu xem, xem ta làm chi?” Nàng thở yếu nhắc nhở những hạ nhân nhìn nàng ngẩn người.

Lúc này đoàn người mới giống bị điểm tĩnh, bắt đầu động lên. Hoàng Phủ Diễm liền ôm lấy Tịch Ôn Vũ chạy về phía phòng đầu, bọn hạ nhân cũng bắt đầu kêu la, hấp tấp đều rời đi, không có người chú ý nàng nữa, chỉ có Hoàng Phủ Vệ.

Khi hắn đi theo bước chân của Hoàng Phủ Diễm, muốn chạy đi thì phút chốc quay đầu phức tạp nhìn nàng một cái, trong lòng toát ra một cỗ cảm xúc khác thường, nhưng hắn chỉ là liếc nhìn nàng một cái, liền xoay người nhanh rời đi.

“Thiếu phu nhân, ngài không có việc gì chứ?” Lục nhi nhìn nàng hỏi.

Tình huống khẩn cấp như vậy, Hoàng Phủ Trân đã dùng hết tất cả khí lực trên người, nàng khoát tay, bảo Lục Nhi kéo mình đứng lên, bởi vì chân nàng đã mềm nhũn.

“Chúng ta trở về đi.” Nếu không thay quần áo ướt sũng, chỉ sợ lại bị cảm, cái thân thể này của nàng mới vừa khỏi bệnh không bao lâu.

Vừa quay đầu lại, nhìn đến hồ nước sâu kia, nàng nhịn không được lại rùng mình một cái.

Từ sau khi ở thế kỷ hai mươi mốt bị rơi xuống nước đến đây, nàng vẫn còn sợ nước. Tuy rằng nàng vốn biết bơi lội, nhưng tình huống ngày hôm đó không hề chuẩn bị tâm lý, trong chớp mắt đã bị lốc xoáy kéo vào đáy nước... Chỉ cần nghĩ tới cảm giác giãy dụa ở đáy nước, nàng vẫn không khỏi cảm thấy một trận run run.

Thiếu phu nhân khiến người chán ghét nhất trong Hoàng Phủ gia cứu biểu tiểu thư một mạng!

Điều này sao có thể? Thiếu phu nhân vì tư lợi, tánh khí nóng nảy kia, có thể xả thân nhảy vào trong hồ cứu biểu tiểu thư?!

Chuyện này, tất cả hạ nhân trong sơn trang Hoàng Phủ từng chịu qua đau khổ do Hoàng Phủ Trân gây ra đa số đều không tin tưởng, nhưng có mấy người nô bộc hôm đó ở hiện trường, kể lại vô cùng sinh động, một truyền mười, mười truyền trăm, trong thời gian một ngày, tất cả mọi người đều biết chuyện này. Mọi người chia làm hai phái nhân mã, có người cho rằng thiếu phu nhân bị thương đầu, thay đổi thật sự tốt lắm; có người thì cho rằng thiếu phu nhân là gạt người.

Bọn hạ nhân nghị luận, sau đó không khí trong cả tòa sơn trang đều có chút mạnh mẽ, nhưng những thứ này cũng không liên quan chuyện của Hoàng Phủ Trân, bởi vì... Nàng, bệnh!

“Ất xì!” Ngồi ở trên giường, áp sát vào chăn, nàng cầm khăn tay trắng sạch lau nước mũi, khuôn mặt lộ ra vẻ đỏ ửng không bình thường, cái mũi cũng đỏ toàn bộ, bộ dáng ốm yếu.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ là Lục nhi.” Thanh âm của Lục nhi từ ngoài cửa truyền đến.

Nàng nghi hoặc liếc mắt cái ván cửa, “Vào đi.” Kỳ quái, nha đầu kia bình thường không phải đều là trực tiếp đẩy cửa vào sao?

Cửa vừa mở ra, Hoàng Phủ Trân liền biết vì sao Lục nhi thông báo trước một tiếng, bởi vì đi tới, ngoại trừ Lục nhi, còn có Hoàng Phủ Diễm cùng Tịch Ôn Vũ.

Lục nhi bưng chén thuốc đi vào bên giường. “Thiếu phu nhân, mời dùng thuốc.”

Hoàng Phủ Trân ngửi thấy vị thuốc chua sót kia, dạ dày cũng thất lại, mấy ngày này mỗi ngày nàng đều uống, uống đến sợ.

Nuốt nuốt nước miếng, nàng làm bộ không thấy đôi tay bưng chén của Lục nhi, đem ánh mắt chuyển qua trên người Hoàng Phủ Diễm và Tịch Ôn Vũ “Có chuyện gì sao?” Có thể kéo nhất thời thì nhất thời.

Tịch Ôn Vũ có chút xấu hổ nhìn Hoàng Phủ Diễm một cái, hai người bọn họ hôm nay là cố ý đến cảm ơn Hoàng Phủ Trân, ngày đó nếu Hoàng Phủ Trân không nhảy xuống hồ cứu người, nàng đã sớm biến thành oan hồn đáy nước.

Xem biểu tình của hai người, Hoàng Phủ Trân đại khái cũng đoán được ý tứ của bọn họ. “Không cần cố ý cảm tạ ta, một chút việc nhỏ.” Vừa nói nàng nhớ tới một chuyện. “Đúng rồi, ngày đó sao ngươi có thể rơi vào trong nước?” Nàng rõ ràng nhìn đến bọn họ dựa vào một thân cây nói chuyện yêu đương.

Tịch Ôn Vũ vừa nghe nàng hỏi, trên mặt vừa thẹn vừa mắc cỡ, nhấp hé miệng, qua một hồi lâu mới trả lời: “Ta... Ta không cẩn thận trượt chân trượt xuống.”

Hoàng Phủ Trân cầm lấy khăn tay lại lau nước mũi, quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Diễm, “Vậy ngươi sao lại để nàng đứng ở đó một mình?” Nàng biết Hoàng Phủ Diễm không biết bơi, cho nên mới không nhảy xuống trong hồ cứu người.

Sắc mặt hai người đỏ lên, nhìn nhau một cái Tịch Ôn Vũ luống cuống dắt tay áo nói: “Ta, khăn tay của ta bị gió thổi đi rồi, Diễm ca đi giúp ta tìm lại. Ngày đó... Ngày đó thực cảm ơn biểu tẩu.” Nguyên bản nàng còn tưởng rằng biểu tẩu lại giả bộ, nhưng hôm đó nghe Diễm ca nói, lúc ấy biểu tẩu không chút do dự liền nhảy xuống nước cứu nàng. Nàng tin, sau khi bị thương đầu biểu tẩu đã quên hết tất cả, hiện tại là một người tốt.

Hoàng Phủ Diễm áy náy lại xấu hổ dừng một chút, cổ họng nhấp nhô, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói một câu, “Cảm ơn.”

Lúc trước mình đối với nàng ác liệt như vậy, không nghĩ tới nàng còn có thể tự nguyện cứu Ôn Vũ, điều này khiến cho hắn cảm thấy hổ thẹn.

Tịch Ôn Vũ nói cảm ơn, Hoàng Phủ Trân còn có thể hiểu, nhưng Hoàng Phủ Diễm nói cảm ơn liền dọa nàng nhảy dựng, nàng cũng không quên người này có bao nhiêu chán ghét nàng. “Ách... Không cần khách khí, không cần để ở trong lòng.”

Cảm ơn xong rồi, ba người người nhìn ta, ta nhìn người, không khí trầm mặc.

Lục nhi nhện không được khê nhếch khóe môi, đem thuốc đưa cho Hoàng Phủ Trân, “Thiếu phu nhân, uống thuốc trước đi, thuốc nguội sẽ càng đắng.”

“Oh.” Hoàng Phủ Trân bưng thuốc lên, vẻ mặt đau khổ run run bả vai, hít sâu vài khẩu khí, bày ra một bộ dạng hần phải chết, một hơi đem thuốc đổ vào trong bụng. “Y... A... Tê...” Nước thuốc đắng chát vừa vào cổ, nàng lập tức chịu không nổi phát ra âm thanh quái gở, cả khuôn mặt đều nhăn thành một đoàn.

Tịch Ôn Vũ thấy bộ dáng nhăn mặt nhịu mày của nàng, không khỏi bật cười, “Biểu tẩu sợ đắng, sao không ăn chút đường?”

Đưa chén thuốc cho Lục nhi thu thập, Hoàng Phủ Trân vô lực dựa vào giường, “Đại phu nói không thể ăn đường.” Nàng cũng muốn ăn, nhưng đại phu người Mông Cổ kia nói không thể ăn đường, sẽ phá hỏng tính thuốc.

Lần đầu tiên Tịch Ôn Vũ dùng ánh mắt khác đánh giá Hoàng Phủ Trân, lúc này mới phát hiện nguyên lai biểu tẩu là một nữ nhân xinh xắn như vậy, đáng vẻ bề vế trên mặt ngày xưa đã mất không còn, trở thành hoàn toàn nhu nhược, chính tề động lòng người đúng là bộ dạng hiện nay của biểu tẩu.

Bằng vào điểm ân nhân cứu mạng, liền đủ để cho Tịch Ôn Vũ đối với Hoàng Phủ Trân thay đổi hẳn, hơn nữa hiện tại lại tận mắt thấy một mặt mảnh mai của nàng, trong nháy mắt, trong lòng Tịch Ôn Vũ chỉ cảm thấy phải đối tốt với biểu tẩu một chút. Thời gian này người trong nhà đối với nàng hơi quá đáng một chút, khiến người ta càng muốn luyện tiếu nàng.

“Biểu tẩu, người hiện tại thật sự hoàn toàn khác, thời gian này là chúng ta làm sai, về sau ngươi có chuyện gì, Ôn Vũ đều sẽ hỗ trợ.” Nàng thân thiết đưa tay nắm tay biểu tẩu.

Hoàng Phủ Trân kinh ngạc nhìn nàng một cái, sau đó cười cười, “Cảm ơn.” Được rồi, vậy cũng là bước đầu tiên để cải thiện quan hệ, ít nhất ở trong sơn trang Hoàng Phủ, nàng không hề xem tất cả là kẻ thù. Đột nhiên, có cái ý tưởng lủi qua trong óc, nàng mở miệng hỏi: “Ngươi có biết gia ở đâu không?”

Tịch Ôn Vũ ngăn người, “Không biết. Để làm chi?” Sao đột nhiên hỏi gia gia?

Nàng thất vọng thở dài, “Không có việc gì.” Còn tưởng rằng có thể tìm hiểu Hoàng Phủ gia gia chạy đến nơi nào, kết quả vẫn là không có. Ai, năm nào tháng nào nàng mới có thể thoát khỏi nhà giam này?

Tịch Ôn Vũ không hiểu, Hoàng Phủ Diễm thật ra đã hiểu, hần nhớ tới hành động của đại tẩu mấy ngày trước, “Đại tẩu, người muốn rời đi?” Nếu đại tẩu thật sự quên tất cả, vậy cũng khó trách nàng muốn chạy — trạng phu chán ghét nàng, cha mẹ chồng cùng em chồng chán ghét nàng, hơn nữa còn phải chịu ánh mắt khác thường của bọn người hầu trong trang... Tất cả điều này cũng không phải bây giờ nàng có thể thừa nhận.

“Uh, Hoàng Phủ Vệ không thích ta, ta cũng không thích hắn, cố gắng ở lại cùng nhau sẽ chỉ làm cả hai đều thống khổ.” Quan trọng hơn là, nàng muốn quay về thân thể của mình, quay về nhà mình, ở tại chỗ này rất cô đơn, không ai biết đêm dài nhân tĩnh nàng nhớ nhà đến muốn khóc như thế nào.

Nàng đã hỏi thăm qua Lục nhi, thì ra Hoàng Phủ Trân trước kia... Thật sự thực tàn nhẫn. Ý vào ân tình gả vào Hoàng Phủ gia, bắt hiểu cha mẹ chồng, bắt kính anh chị em họ, những điều này còn chưa tính, đối hạ nhân lại thường xuyên giận đánh quở trách, còn từng có một hạ nhân bị nàng đánh gãy hai chân, hơn nữa nàng lại ghen tị, ghen tị mỹ mạo của Tịch Ôn Vũ, nghĩ tất cả biện pháp muốn hủy dung của nàng...

Trời ạ! Nàng không thể tưởng tượng loại người đáng sợ này nếu xuất hiện ở bốn phía của nàng sẽ như thế nào? Nàng nhất định tránh né e sợ không kịp, Hoàng Phủ Vệ còn kém hơn cười phải nàng, thật là nghiệp chướng, căn bản chính là một đoạn nghiệt duyên! Hơn nữa... Vài lần gặp Hoàng Phủ Vệ, tuy rằng biểu tình lạnh như băng của hắn khiến nàng có chút sợ hãi, nhưng trong ánh mắt hắn, hình như cũng nổi cô đơn cất giấu rất sâu? Xem ra, đoạn hôn nhân này gây cho Hoàng Phủ Vệ thương tổn thật sự không nhỏ.

Hoàng Phủ Diễm mím môi, nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Đại tẩu, ta cũng không xác định gia gia ở đâu, chỉ từng nghe quá, hai tháng trước gia gia xuất hiện ở Hàng Châu.”

“Vậy, ta có thể đi tìm gia gia không?” Vừa nghe tin tức, đôi tròng mắt âm đạm của Hoàng Phủ Trân bắt đầu lóe ra hào quang, khóe miệng rủ xuống cũng giương lên một chút hình cung của nụ cười hy vọng.

“Biểu ca sẽ không cho người ra cửa.” Tịch Ôn Vũ chần chờ nói. Trên thực tế, nếu không phải mấy ngày trước xảy ra chuyện rơi xuống nước, biểu ca đã sớm phái người đem biểu tẩu áp tải đến biệt viện ở Tế Nam.

“Cầu xin các người, giúp giúp ta đi, ta thật sự không muốn ở tại chỗ này.” Hoàng Phủ Trân vội vàng bắt lấy tay của Tịch Ôn Vũ, nhìn nàng cầu xin.

“Này...” Tịch Ôn Vũ nhìn Hoàng Phủ Diễm.

Hoàng Phủ Diễm chần chờ, lòng mang áy náy, tâm tình muốn bồi thường chạy đi ra. Hắn vốn cũng không quản chuyện này, nhưng...”Được rồi, đại tẩu, ta liền giúp người một lần vậy. Qua vài ngày ta sẽ nghĩ biện pháp để người rời đi, nhưng người có biện pháp một mình đi Hàng Châu sao?” Hắn nhớ rõ qua vài ngày vừa vặn đến kỳ hạn buôn bán nha hoàn có kế ước, để đại tẩu xen lẫn trong đám nha hoàn chuyển ra ngoài, thì không thành vấn đề, nhưng hắn cùng Ôn Vũ cũng không thể hộ tống đại tẩu đi Hàng Châu.

“Uh, ta có thể.” Hoàng Phủ Trân kích động gật đầu, hai gò má đỏ ửng càng sâu.

Có cơ hội! Chỉ cần có thể rời sơn trang, nàng còn có cơ hội!

Hoàng Phủ Diễm ở trong phòng cùng Hoàng Phủ Trân nói chuyện trong chốc lát nữa, thấy ánh mắt nàng càng ngày càng rã rời, biết bệnh của nàng chưa lành, liền mang theo Tịch Ôn Vũ rời đi trước, để nàng nghỉ ngơi.

Chờ sau khi ra sân của Hoàng Phủ Trân, Tịch Ôn Vũ cùng Hoàng Phủ Diễm đi ở trên hành lang gấp khúc, chần chờ nhìn hắn.

“Diễm ca, biểu tẩu nói như thế nào cũng là một nữ nhân, nàng một thân một mình ra ngoài được không?” Biểu tẩu thoát nhìn cũng nhu nhược giống nàng, một thân một mình đi Hàng Châu quá nguy hiểm rồi!

Hoàng Phủ Diễm cũng không xác định, “Này... Nhưng nói với đại ca, đại ca đại khái sẽ không đồng ý.” Cho dù đại tẩu cứu Ôn Vũ một mạng, hiện tại đại ca đối đại tẩu vẫn ôm tâm tính bán tín bán nghi, tuyệt đối không thể để cho đại tẩu rời đi vào lúc này.

Tịch Ôn Vũ cũng biết điểm này, buồn rầu thở dài, “Ai, vậy phải làm thế nào? Nếu không, chúng ta tìm một hộ vệ tin cậy cùng đi với biểu tẩu?”

Hoàng Phủ Diễm cười khổ, “Sẽ làm hết sức.” Người hấn tin được, cũng là người của đại ca, nếu người này chạy tới bẩm báo với đại ca, chỉ sợ sau đó hấn sẽ không chịu được đâu [ý là không chịu được cơn giận của Hoàng Phủ Vệ].

“Uh.” Tịch Ôn Vũ cũng chỉ có thể gật gật đầu.

“Đi thôi, thân thể ngươi vừa mới đỡ, đi về nghỉ ngơi đi.” Hoàng Phủ Diễm trấn an vỗ vỗ vai nàng, ôm eo mảnh khảnh của nàng, đi về một hướng khác.

Đợi cho bọn họ đều đi xa, trong một góc chỗ cong khác trên hành lang gấp khúc, thân ảnh của một người cao lớn mới chậm rãi đi ra, hấn nhìn về phía bọn họ rời đi, lại quay đầu nhìn tiểu viện [khu phòng nhỏ] lặng lẽ đứng sừng sững kia, đôi mắt đen sâu thẳm chột lóe.

Vài ngày sau ——

Sáng sớm trời còn chưa sáng, trong không khí vẫn mang hơi ẩm nhẹ, gió thổi làm Hoàng Phủ Trân nhin không được rung mình một cái, nàng kéo tà áo choàng trên người sát lại, véo véo cái mũi, có chút khăn trương kéo kéo vành nón áo choàng.

Hiện tại nàng đang ở cửa hông của Hoàng Phủ sơn trang, đứng bên cạnh là một đám tiểu cô nương mặc áo màu xanh của nha hoàn giống nàng, trên người mỗi người đều choàng một cái áo choàng mỏng liền nón, mọi người đều đang chờ đợi. Các nàng đều là nha hoàn có khế ước với Hoàng Phủ sơn trang, tất cả hiệp ước đều đến kỳ hạn, đang chờ về nhà.

Hoàng Phủ Diễm đứng ở một bên nhìn tổng quản sơn trang cầm sổ ghi chép kiểm kê nhân số, khi sắp đến Hoàng Phủ Trân, hấn liền mở miệng, “Không cần đếm, đã là khi nào rồi? Nhanh chóng mở cửa để cho người ta đi ra ngoài đi.”

Tổng quản cúi thắt lưng gật đầu, “Phải” quay đầu khoát tay với thủ vệ cửa hông.

Cửa hông vừa mở ra, bảy, tám tiểu nha hoàn đều cao hứng đi ra cửa, bên ngoài cũng có hai cỗ xe ngựa chờ, đang muốn đem các nàng đưa vào trạm dịch trong thành, sau đó để lại các nàng tự về quê nhà.

Hoàng Phủ Diễm đi theo ra cửa, nhìn những nha hoàn nối đuôi nhau bắt đầu xếp hàng lên xe, hấn đi đến bên cạnh người cuối cùng, nhẹ giọng nói: “Đại tẩu, ta chỉ có thể đưa đến đây, ngươi đi đường cẩn thận.”

Cuối cùng hấn cũng không an bài người hộ tống đại tẩu, nguyên nhân chủ yếu là hấn thật sự tìm không ra người tự nguyện giấu giếm đại ca hấn để đi theo. Nhưng mà hiện tại người thật sự phải xuất phát, hấn cũng bắt đầu do dự.

Hoàng Phủ Trân gật gật đầu, “Ta biết, ta sẽ cẩn thận.” Nàng tính tốt lắm, đợi khi vào trong thành, nàng trước hết vọt tới chùa Bạch Mã gần vách núi, nghe Lục nhi nói, nàng chính là bị tập kích ở vùng phụ cận bên kia.

Hoàng Phủ Diễm muốn nói lại thôi, nhìn thấy tổng quản nhìn qua chỗ hấn, hấn hơi nhếch môi không thêm nhắc lại. Tay lui ở trong tay áo nắm chặt, lo lắng cùng do dự trong lòng hấn cuối cùng đều chỉ có thể hóa thành một câu thở dài, cuối cùng dưới ánh mắt của mọi người phải đi vào cửa.

Đến khi tổng quản của Hoàng Phủ gia cũng đi vào cửa hông, sau khi cửa hông đóng lại, Hoàng Phủ Trân mới thật sự thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng rốt cục rời khỏi Hoàng Phủ sơn trang.

“Ai, ngươi nhanh chút đi!” Cô nương đã lên chiếc xe thứ hai, cười khanh khách vẫy vẫy tay.

“Đến đây!” Hoàng Phủ Trân xách bọc y phục nhỏ trong tay lên, ba bước làm hai bước xông lên trước, đang lúc nàng muốn nhắc chân tiến vào trong xe ngựa thì bên hông bỗng nhiên căng thẳng —— “A!” Thân thể nàng không báo động trước ngã về phía sau, tiến vào trong lòng ngực cứng rắn, nàng còn chưa kịp có phản ứng, rèm xe ngựa đã bị một cánh tay vươn ra từ phía sau kéo xuống.

“Đi!” Một đạo tiếng nói trầm thấp từ trên đầu rót xuống, khiến cái đầu choáng váng toàn bộ của nàng đột nhiên bị đánh thức!

Người điều khiển xe ngựa vừa nghe đến mệnh lệnh này, lập tức giơ tay lên, vung roi chạy đi.

Hoàng Phủ Trân mắt thấy xe ngựa chạy nhanh cách xa, hốc mắt hơi hơi đỏ lên, miệng mếu máo, mắt mắt gục đầu xuống, không muốn đối mặt sự thật gì.

“Đi thôi.” Người ôm nàng bước đi về phía bên kia.

Nàng buông tha cho giấy dựa, cúi đầu ngằm chà chà tay theo ở phía sau hần.

Đi được không xa, đi đến dưới một gốc cây đại thụ, dưới tàng cây còn cột một con tuần mã, nàng nhin không được nghỉ hoặc nhìn về phía nam nhân kia. “Đây là...” Là ý tứ nàng đang suy nghĩ sao?

Hoàng Phủ Vệ chậm rãi quay đầu, yên lặng nhìn nàng, “Người không phải muốn tới Hàng Châu tìm gia gia sao?” Con người đen sâu đảo qua nàng, mới vừa rồi ôm nàng vào lòng thì hần mới cảm nhận được nàng vốn đúng là nhu nhược xinh xắn như vậy!

Ở trong lòng hần, ngay từ đầu xác thực không tin chuyện nàng mắc chứng mất trí nhớ, cũng không nghĩ đến nàng lại cứu Ôn Vũ. Ôn Vũ có thể nói là người gián tiếp hại nàng bị trục xuất đến trang viện ở Tế Nam, nếu nàng mất trí nhớ là giả, khi Ôn Vũ không còn hơi thở, nàng sẽ làm bộ luống cuống ở một bên xem diễn, nhưng nàng không có, ngược lại dùng toàn lực đem Ôn Vũ cứu trở về từ quỷ môn quan.

Ánh mắt ngưng trọng mà cấp bách của nàng khi đó là không giả được, nàng là thật tâm muốn cứu Tịch Ôn Vũ. Sự thiện lương cùng dũng cảm của nàng khiến cho hần cảm thấy trong lòng rung động, đồng thời cũng bắt đầu tin tưởng nàng thật đã quên đi tất cả quá khứ.

Đồng thời, trong lòng hần cũng có một cảm giác kỳ lạ, cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, không chỉ là nàng thay đổi tính tình, mà là có loại rung động ngay cả hần cũng không cách nào hình dung.

Cho nên, khi hần nghe Diễm đệ muốn đưa nàng đi tìm gia gia thì cũng đã hạ quyết tâm, hần cũng muốn đi theo. Hần muốn làm rõ ràng phần cảm nhận kỳ lạ đối với nàng kia là cái gì.

“Ách... Đúng vậy, người cũng muốn đi?” Hoàng Phủ Trân cảm thấy có mấy đám mây đen thối qua đỉnh đầu, nếu hần muốn đi cùng, nàng sẽ không thể trước vòng đi xem nơi rơi xuống nước lúc trước.

Hoàng Phủ Vệ lạnh lùng liếc nàng một cái, “Cách duyên [ly hôn] không chỉ là chuyện của người.” Cho dù hần muốn hưu thê cách duyên, cũng là chuyện của hai người bọn họ, đi tìm gia gia tự nhiên cũng phải cùng nhau. Diễm đệ không hiểu chuyện, hiện nay nàng một chút võ công cũng không có, nếu trên đường gặp chuyện gì, nàng làm sao tự bảo vệ mình?

Hần một chút cũng không phát hiện, khi hần nghĩ như vậy, đã đại biểu cho bắt đầu quan tâm nàng.

Hần nói như vậy cũng đúng. Hoàng Phủ Trân do dự, ngấm sắc mặt lạnh lùng của hần một cái, được rồi, xem ra nàng là không thoát khỏi hần được, huống hồ... Hần không đem nàng đưa về trang viện cũng không tồi. Tuy rằng có chút khiến người khác chán ghét, nhưng trên đường có người đi cùng cũng an toàn, dù sao đầu năm nay sơn tặc đạo phỉ nhiều, vận nhất thực bị vận may của nàng khiến đụng phải, nàng thật đúng là không dám tưởng tượng kết cục của mình.

Hoàng Phủ Vệ nhảy lên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống nàng, thấy nàng vẫn mang vẻ mặt hoảng hốt, nhin không được nhú chặt mày. “Lên ngựa.”

“A?” Nàng kinh ngạc trừng lớn mắt, nhìn tuần mã cao lớn trước mắt này, đỉnh đầu nàng cũng mới đến lưng ngựa mà thôi, nàng phải làm sao lên ngựa?

Ở bên cạnh ngựa đi một vòng, nàng xem xem, cuối cùng trực tiếp đối người trên lưng ngựa vươn hai tay.

“Làm chi?” Hoàng Phủ Vệ khó hiểu nhìn nàng.

Hoàng Phủ Trân thưởng cho hần một cái xem thường, “Người không thấy ta người thấp chân ngắn, làm sao lên được? Kéo ta lên nha!” Người này có ý định khi dễ nàng!

Con người đen của hần lóe lóe, đối với thái độ của nàng có chút bức mình, môi mỏng mím lại, cứng ngắc cầm tay nàng, vừa dùng sức liền đem nàng kéo vào trong lòng.

“Thật cao...” Ngồi trên lưng ngựa, trong lòng Hoàng Phủ Trân có chút sợ hãi, tự động tự phát bắt lấy lưng áo của hắn.

Hoàng Phủ Vệ cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, thấy trong mắt nàng có thần sắc sợ hãi, trong lòng hơi đắc ý, nhưng mặt vẫn không đổi sắc. Hắn kéo nhanh cương ngựa, đá bụng ngựa một cái, tuấn mã cất vó hí vang, trong chớp mắt chạy đi như tên bay.

“A! Người cười chậm một chút a...”

Xa xa truyền đến tiếng cầu xin thê thảm, tiếng cầu xin pha lẫn với tiếng vang ầm ầm của vó ngựa, loáng thoáng, dường như còn có tiếng cười trầm thấp được kiềm chế.

4. Chương 4: Chương 4

Hoàng Phủ Trân cảm thấy mình có thể đi làm thầy tướng số rồi, tùy tiện nói nói cũng trúng!

Nàng ngồi ở trên ngựa, con người đen nhánh chớp chớp, mới cùng Hoàng Phủ Vệ ra khỏi thành chừng hai canh giờ, vừa mới tiến vào ngọn núi này mà thôi, liền nhìn thấy một đám người ngựa ở trên đường núi chém giết, hơn nữa thực rõ ràng nghiêng về một bên.

Chỉ thấy ba, bốn nam tử mặc áo màu lam đậm vết đao đầy người, chặt vật che chở một tiểu cô nương, tiểu cô nương một thân áo gấm dài, vẻ mặt hoảng hốt lo sợ, một đám người vạm vỡ cầm đại đao vây quanh bốn phía bọn họ.

Nhưng hiện tại hành động của mọi người, đều bởi vì bọn họ xuất hiện mà dừng lại.

Hoàng Phủ Vệ tựa như cái gì cũng không thấy, giục ngựa đi thẳng về phía con đường không người bên cạnh, Hoàng Phủ Trân vùng trộm giương mắt ngắm nhìn một chút, tâm tính đã điều chỉnh hẩn hẩn như không thấy. Nếu đại gia hắn một bộ dáng không muốn chỗ mồm vào, nàng một thiếu nữ yếu đuối tay không tác sát cũng không muốn tìm cái chết.

“Cứu mạng a! Cứu mạng a!” Tiểu cô nương bị vây ở bên trong thê lương kêu to.

Hoàng Phủ Trân do dự quay đầu nhìn nàng, lại trộm ngắm Hoàng Phủ Vệ đang làm mặt lạnh một cái, ngón tay út nhẹ vịn bên hông hắn nắm chặt lại. “Cái kia...”

“Này! Dừng lại cho lão tử!” Nam tử trông được nhất cao lớn nhất trong bọn cướp không vui quay qua một bên nhỏ ngụm nước bọt, lông mày dựng thẳng trừng mắt đi tới, thanh cữu hoàn đao trên vai kia còn vang lên leng keng leng keng.

Đại hán “ba” một tiếng nắm thanh đao ném đến trước ngựa của Hoàng Phủ Vệ, vẻ mặt hung ác, một cước dẫm nát cành cây khô đứt rời, “Nghe rõ cho lão tử! Đường này...” Hắn mới nói một nửa, một thanh âm kích động khác liền đoạt nói trước.

“Là ta mở, cây này là ta trồng, muốn qua con đường này, để lại tiền mua đường!” Hoàng Phủ Trân nắm quả đu đủ xinh xắn, ánh mắt lóe sáng lớn tiếng nói xong. Không nghĩ tới ở cổ đại này nàng có thể nghe thấy câu thuật ngữ lưu truyền hồi lâu này, nhất thời hưng phấn liền giành mở miệng trước.

Tất cả mọi người trên đường núi đều cương một chút, ánh mắt đều phút chốc chuyển qua nữ tử nhỏ nhắn ngồi trên lưng ngựa, kinh ngạc trừng mắt nàng.

“Lão đại, cô gái nhỏ này biết nói ngôn ngữ trong nghề của chúng ta.” Một tên cướp dựa vào bên cạnh thủ lĩnh nói.

Thủ lĩnh sửng sốt một chút, hắn bước chân vào giang hồ lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp loại sự tình này, cô nương trên lưng con ngựa kia có bộ dáng mảnh mai, nhưng nam nhân tướng mạo anh tuấn phía sau nàng kia, nhìn rõ là một người luyện công phu, khuôn mặt lạnh lùng, xem ra không dễ chọc.

Hắn vuốt cằm nghĩ nghĩ, dừng cảm đứng ra trước, kéo đao ra, “Cô gái nhỏ rất có can đảm, là kẻ nào trên giang hồ?”

Hoàng Phủ Trân mới vừa rồi dựa vào một cổ nhiệt huyết dâng lên tùy tiện loạn tranh nói, lúc này lấy lại tinh thần, nàng theo bản năng rút lui vào trong lòng Hoàng Phủ Vệ, tay nhỏ bé kéo cổ áo hắn xuống. “Hắn đang hỏi người.”

Hoàng Phủ Vệ nhíu mày cúi đầu nhìn nàng, trong mắt hắn ánh lên vẻ tức giận, chỉ cần không phải người mù đều nhìn ra được.

Nàng chợt dạ cười cười, “Ta chỉ là muốn thử câu lời thoại kim bài [ý chỉ là tượng trưng, đại biểu...] của bọn cướp.”

Hoàng Phủ Vệ lại ngẩng đầu, một chút cũng không xem vài cái tôm tép nhãi nhép đặt ở đáy mắt, hắn lạnh lùng liếc thủ lĩnh bọn cướp một cái, nhẹ nhàng mà quăng ra một chữ, “Cút!” Liên tiếp tục giục ngựa đi tới.

“Đùa giỡn Lão Tử có phải hay không? Lên cho ta!” Thủ lĩnh kia vừa thấy ánh mắt khinh miệt xem thường của hắn, cơn tức cũng bốc lên, cầm lấy đao nhào tới phía trước chém về phía chân ngựa.

“A! A a...” Toàn bộ bọn cướp ở bốn phía cầm đao hướng lại đây, Hoàng Phủ Trân sợ hãi nắm chặt hắn, sợ tới mức ánh mắt trũng to giống như trâu, cái miệng nhỏ nhắn càng không ngừng phát ra tiếng thét chói tai.

Hoàng Phủ Vệ một tay ôm eo của nàng, một tay cầm roi ngựa vung đánh, chỉ thấy roi sắc bén vang lên “Ba ba”, trong chớp mắt, mấy tên cướp vung đao hướng tới đều ngã bay ra ngoài!

“A...” Bọn cướp chặt vật nằm trên mặt đất kêu thảm, gần chỗ lồng ngực đều có một đạo vết roi sâu có thể thấy được xương cốt, máu thịt trào ra, máu tươi phun đầy đất.

Nàng hít vào một hơi, phút chốc ngẩng đầu nhìn hướng Hoàng Phủ Vệ, biểu tình trên mặt hắn vẫn không thay đổi, chỉ có roi ngựa cầm trên tay nhiễm đầy vết máu, một giọt một giọt chảy xuống mặt đất.

Nàng âm thầm nuốt nước miếng một cái, đột nhiên cảm thấy trước đó vài ngày thủ đoạn hắn đối đãi với nàng vẫn có tính ôn hòa.

Thủ lĩnh cầm cưỡi hoàn đao kia vẫn có chút bản lĩnh, đỡ được công kích của Hoàng Phủ Vệ, nhưng cánh tay cũng bị đánh một roi, máu tươi chảy ròng. Thủ lĩnh hí mắt đánh giá hắn, biết mình không phải đối thủ của hắn. “Coi như ngươi được! Chúng ta đi!” Nam nhân này không phải nhân vật đơn giản.

Hắn nhắc tay đánh vài cái thủ thế, mấy tên cướp liền đỡ lấy nhau rất nhanh rời khỏi.

Đợi cho bọn họ đều đi hết, Hoàng Phủ Trân mới nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực. “Dọa chết người.” Lần sau nàng vẫn là dùng miệng quạ đen nói lung tung.

“Tiểu thư, tiểu thư? Ngài không có việc gì chứ?” Mấy người hộ vệ áo lam kia thấy bọn cướp đi rồi, cũng yên tâm, liền vội vàng hỏi.

“Ồ ồ... Oa...” Nữ tử bị vây vòng ở bên trong lên tiếng khóc lớn, có thể thấy được sợ tới mức không nhẹ.

“Chúng ta có thể hay không...” Xem những người đó bị thương nghiêm trọng như vậy, nàng nhìn không được đồng tình, muốn hỗ trợ.

“Người lại xen vào việc của người khác, ta sẽ bỏ ngươi xuống ngựa.” Gân xanh trên trán Hoàng Phủ Vệ nổi lên. Nữ nhân này mới vừa rồi căn bản chính là không biết sống chết, lại bắt chước ngôn ngữ trong nghề của bọn sơn tặc?

Nàng nâng lên hai gò má, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi vênh lên. Người này thật nhỏ mọn, máu lạnh! Không thấy được những người đó bị thương đến như vậy sao? Bất mãn bĩu môi, nhưng nàng cũng không dám mở miệng nói thêm cái gì nữa, núi hoang đường vắng, nàng cũng không muốn bị bỏ xuống ngựa.

Từ đầu đến cuối, Hoàng Phủ Vệ cũng chưa nhìn người trên đường núi thêm cái nào, tốc độ nhanh hơn rời đi.

Đoạn nhạc đệm này, xem như một đoạn náo nhiệt nhất trong hành trình hôm nay của bọn họ, cũng khiến cho Hoàng Phủ Vệ thấy sự chính nghĩa của nàng, tuy rằng hắn vẫn nói lời lạnh nhạt, nhưng trong lòng rung động lại không người biết. Sau đó, ở trên lưng ngựa liên tục không ngừng bôn ba xóc nảy, khiến cho Hoàng Phủ Trân sống không bằng chết, thẳng đến gần hoàng hôn, tuần mã trên đường mới thông thả dừng lại.

Hoàng Phủ Vệ ở trong rừng cây tìm một địa phương coi như sạch sẽ, cúi đầu nhìn nữ nhân sắc mặt trắng bệch trong lòng, đưa tay đẩy nàng một chút. “Xuống ngựa.”

Nàng ở trên lưng ngựa chạy một ngày, xương cốt đều nhanh tan ra, bị hấn đẩy nhẹ, cả người liền thẳng tắp ngã lên trước.

Hắn đứng lúc vươn tay chụp tới, ôm lấy eo của nàng. “Người ngay cả xuống ngựa cũng không được sao?” Rồi sau đó hai chân hắn xoay tròn, nâng nàng lưu loát xuống ngựa, vừa rơi xuống đất liền buông tay ra.

Nàng không có tâm tình để ý giọng điệu ghét bỏ của hắn, bởi vì toàn thân trên dưới của nàng không có chỗ nào không mệt, không có chỗ nào không đau, cũng không trông nom tư thế dễ nhìn hay khó coi, nàng đi đến dưới một thân cây cách nàng gần nhất, vừa rên rỉ, vừa điều chỉnh vị trí ngồi xuống.

“Ngô... A...” Nghe được xương cốt của mình phát ra tiếng vang thanh thúy, trời ạ! Đây thật sự là một loại tra tấn! Nàng mê man dựa vào thân cây, bất tri bất giác liền ngủ.

Không biết qua bao lâu, nàng giật mình, chậm rãi thức tỉnh lại, mệnh mông lơ mơ mở to mắt. Phần eo liên tục truyền đến một cổ đau nhức khó chịu, nàng xoa xoa mắt, nhìn bốn phía.

Trước khi nhắm mắt lại nghỉ tạm sắc trời vẫn còn vàng trong nay đã nhanh chóng tối, cách đó không xa có một đồng lửa, ngựa đen cưỡi một đường ở bên cái cây xa xa kia. Cảm giác trên người có đồ vật gì đó chảy xuống, nàng cúi đầu nhìn, là một chiếc áo choàng màu đỏ sẫm? Là Hoàng Phủ Vệ đắp cho nàng sao?

“Kỳ quái? Hắn ở đâu?” Trái phải đều xem qua, nhưng không thấy được thân ảnh cao lớn kia, nàng đang nghi hoặc, liền thấy thân ảnh của hắn từ trong rừng cây xuyên qua đến gần.

Trên tay hắn mang theo một con cá cùng gà rừng đã rửa sạch, đi đến bên cạnh đồng lửa, thấy nàng tỉnh, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là lẳng lặng đem thức ăn sửa sang lại tốt, đặt ở trên lửa nướng.

Không khí trầm mặc quái dị khiến cho Hoàng Phủ Trân khó chịu cực kỳ, giống có mấy chục con kiến đồng thời bò trên người nàng, tay nhỏ bé của nàng nắm bắt thất lực đau nhức của mình, hai đầu gối dựa, hai tay giao nhau ở trên đầu gối, nghiêng mặt, giương một đôi con ngươi đen láy nhìn hắn đang ngồi ở bên cạnh đồng lửa.

Ngọn lửa đỏ vàng thỉnh thoảng nhảy lên một chút, khiến gò má của nam nhân tuần dật trước mắt lúc sáng lúc tối, bằng lương tâm nói, nàng thật sự không thể không thừa nhận hắn thật đẹp, có cổ anh tuấn dương cương, hai đạo mày kiếm thật xứng với đôi con ngươi đen sâu kia, thật là nhân trung chi long. Ngẫm lại nhà hắn tiền tài bạc vạn, tướng mạo đường đường, vốn có thể cười đến một hiền thê như hoa như ngọc, kết quả thiên bởi vì báo ân lại cười đến một ác nương tử bất hiếu, không hiền.

Giờ khắc này, Hoàng Phủ Trân đột nhiên bắt đầu đồng tình với hắn, ánh mắt dịu dàng nhìn hắn, nếu hai người đổi thân phận, nàng có khả năng làm còn quá đáng hơn hắn.

Cổ nhân nói rất đúng, cưới vợ phải cưới hiền, cưới vợ ác, một đời không thể an bình. Hắn đem Hoàng Phủ Trân lúc trước đuổi tới Tế Nam, đã xem như hạ thủ lưu tình.

“Hoàng Phủ Vệ, sau khi bỏ ta, ngươi sẽ tìm được một nữ nhân tốt.” Hắn hẳn là muốn có được hạnh phúc. Tuy rằng không biểu hiện rõ ràng, nhưng nàng có thể cảm nhận được trong lòng hắn dường như rất cô đơn, lạnh lùng trên vầng trán, chính là bởi vì đoạn hôn nhân không hạnh phúc này sao?

Hoàng Phủ Vệ đang cầm cây khô gầy đồng lửa chợt dừng lại, đôi tròng mắt đen vốn không nhìn nàng giờ đây chống lại mắt của nàng.

Trong đêm đen, con ngươi của nàng chớp động, trong suốt không giả, trong lòng hắn bỗng nhiên có vật gì đó đang xôn xao, làm hắn cảm thấy có chút ngứa, mềm, ề ẩm...

Cách nói của nàng, giống như là sau khi hai người cách duyên không bao giờ gặp mặt nữa.

“Người thì sao?” Nếu giống nàng nói, nàng đã quên tất cả, lại thoát ly Hoàng Phủ gia, muốn đi con đường nào?

“Qua một ngày tính một ngày đi.” Hoàng Phủ Trân ngẩng đầu ánh trăng trên bầu trời, nàng còn có thể như thế nào? Cho dù là nghĩ tất cả biện pháp muốn “Trở về”, có thể nói thật sự, nàng cũng biết “Trở về” cần một vài điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Nàng còn nhớ rõ mình đến triều đại này là vì ngã xuống nước, ngày đó đang truyền phát tin cảnh báo mạnh mẽ trên đài, nhưng cổ đại không có đài khí tượng? Cũng không thể bảo nàng mỗi lần thấy mưa to gió lớn liền lao ra nằm ở trong nước thử chứ? Cũng không phải truyện tranh.

Hai người lại trầm mặc, chỉ còn tiếng vang leng keng của củi lửa thiêu đốt, thẳng đến sau khi đồ ăn đều nướng chín vào bụng, Hoàng Phủ Vệ mới lại nói: “Cám ơn người cứu Ôn Vũ. Nhưng.... Vì sao?”

Nói có chút quái, nhưng Hoàng Phủ Trân lại hiểu ý tứ của hắn. “Không có vì sao, thân thể tự nhiên động.” Nàng thì thảo trả lời, mệt mỏi nhắm mắt lại. Nàng mệt mỏi.

Nàng dùng lời nói đơn giản nhất trả lời vấn đề phức tạp của hắn, Hoàng Phủ Vệ nhìn nàng nhắm mắt lại, không lâu sau, liền ngủ. Hắn yên lặng nhìn chăm chú khuôn mặt ngủ say của nàng, tất cả cảm thụ đồng thời xông lên đầu.

Người là một loài động vật rất kỳ quái, một khi sinh mệnh có tên của gì đó, lý trí bắt đầu nói, biết rõ kia không có nghĩa là gì, nhưng trong tình cảm, cũng đã không thể chia lìa. Hắn đối với nàng chính là loại tâm tư phức tạp không hiểu này.

Trên người nàng treo một danh phận —— thê tử của Hoàng Phủ Vệ, trước kia chỉ cần nhớ tới điểm này, trong lòng hắn đối với nàng liền vạn phần chán ghét, hận không thể đem cọc nhân duyên này chưa bao giờ tồn tại, nhưng hắn lại vô lực thay đổi tình trạng ngay lúc đó, bởi vì tổ huấn ràng buộc đáng chết kia.

Nhưng, khi hắn cố gắng muốn quên có ác nương tử này, đồng thời nàng lại trở về bên cạnh hắn, hơn nữa còn là lấy một loại tính tình khác hoàn toàn không giống trước để xuất hiện, trước là người mãnh liệt, không phân rõ phải trái, tham mộ hư vinh, hiện tại trở nên nhu nhược, thiện lương thậm chí... Dững cảm vô tư, nàng chuyển biến lớn như vậy, khiến cho trong lúc nhất thời hắn không biết làm thế nào.

“Vì sao... Hiện tại mới như thế chứ?” Nếu nàng sớm là dạng này một chút, hắn có thể hay không liền...

Một đêm này, Hoàng Phủ Vệ hoang mang, trong lòng trăm chuyển ngàn quay, có một loại cảm xúc mà hắn không hiểu nói không nên lời. Người trước mắt, xác định không phải là Hoàng Phủ Trân trước kia, nhưng loáng thoáng, hắn lại cảm thấy có cái gì không thích hợp. Nếu phải hình dung, hắn chỉ có thể nói, nữ nhân này không phải nàng trước kia, nhưng cũng không giống nàng bị mất trí nhớ.

Không khí giữa hai người từ một đêm kia bắt đầu có chuyển biến, Hoàng Phủ Trân phát hiện Hoàng Phủ Vệ đối với nàng giống như có vẻ tốt một chút, không còn luôn hé ra mặt lạnh nhìn nàng. Nàng không hiểu tâm lý hắn biến hóa, chỉ có một ý nghĩ trong sáng là nếu hai người có thể trở thành bằng hữu cũng không tồi, dù sao nhiều kẻ thù không bằng nhiều bằng hữu.

Trên đường đi đến phủ Hàng Châu, nhất định phải đi qua phủ Thái Bình trước, cười ở trên lưng ngựa thật sự không có thoải mái giống trong phim diễn, chuyện thứ nhất hai người làm khi vừa đến phủ Thái Bình, chính là đưa Hoàng Phủ Trân đi y quán, bởi vì nàng thật sự chịu không nổi toàn thân trên dưới đau đớn giống bị dõ xuống, thẳng đến nghỉ ngơi hai ngày trong nhà trọ ở phủ Thái Bình, nàng mới tốt hơn một chút.

Lầu một nhà trọ không ít người rộn ràng, bởi vì đây là chỗ thương nhân buôn bán phải trải qua, cho nên phủ Thái Bình phát triển cực kỳ phồn vinh, thương đội [đội buôn], sĩ tử[học trò], du khách lui tới cũng không thiếu.

Mức ngưỡng canh nóng uống xong, cảm giác ấm áp cuối cùng khiến cho dạ dày trống rỗng của Hoàng Phủ Trân thoải mái rất nhiều, đôi mắt tò mò của nàng đánh giá bốn phía, thấy cái gì cũng đều rất mới mẻ. Đây chính là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy sau khi bị đánh vào triều đại này, tuy rằng thân thể vẫn còn không khoẻ lắm, nhưng tâm tình lại không tệ.

Nhưng trong lúc nàng đang đánh giá người khác, người trong nhà trọ cũng đang đánh giá bọn họ. Chỉ là bề ngoài rất anh tuấn của Hoàng Phủ Vệ cũng rất hấp dẫn người, hơn nữa Hoàng Phủ Trân giả thành nha

hoàn ra phủ... Mặc trang phục nha hoàn lại ngồi cạnh chủ tử ăn nhiều món, bộ dáng thất lễ này của nàng cũng dẫn mọi người chú ý.

“Hoàng Phủ Vệ, khi nào thì chúng ta đi?” Bọn họ đã ở phủ Thái Bình năm ngày, nhưng hần vẫn chưa có ý tứ rời khỏi. Chẳng lẽ Hoàng Phủ lão thái gia ở chỗ này sao?

“Hai ngày nữa.” Chỉ là ngồi ở trên lưng ngựa cũng khiến cho nàng khó chịu thành như vậy, lúc trước nàng làm sao có can đảm nói muốn tự mình đến Hàng Châu?

“Nha. Thịt Đông Pha, trà Long Tĩnh, tôm bóc vỏ, cá chua Tây Hồ...” Được đến đáp án, nàng nhàn rỗi không có việc gì, đơn giản đọc lên thực đơn của nhà trọ.

Hoàng Phủ Vệ ngay từ đầu cũng không để ở trong lòng, qua một hồi lại đột nhiên biến sắc, kinh ngạc nghiêng đầu nhìn nàng. “Người, người vừa rồi nói cái gì?” Nàng đang đọc thực đơn trên tường sao?!

Hoàng Phủ Trân không hiểu sao sắc mặt hần đại biến, áp úng chỉ vào tấm bảng gỗ trên tường, “Ta chỉ đọc thực đơn thôi, làm sao vậy?” Không phải là đọc đến đồ ăn hần ghét ăn chứ, nhưng hần cũng không cần phản ứng lớn như vậy chứ?

Hần nhìn nàng, thần sắc âm tình bất định, nhìn đến sắc mặt nàng cũng thay đổi theo, khẩn trương cười cười, “Ta, ta, ta nói sai cái gì rồi sao?”

Con người đen sâu kín của hần nhìn nàng chăm chú, một hồi lâu sau, mới chậm rãi lắc đầu, “Không có.” Hần rũ mắt xuống, dấu đi ánh mắt ngạc nhiên của mình.

“Nha. Thiếu chút nữa bị người hù chết.” Võ võ ngực, nàng ngây thơ mặt nhăn mày nhíu, hai cái chân nhỏ ở dưới ghế lắc lư lắc lư, đôi mắt lại bắt đầu không an phận nhìn bốn phía.

Trên thực tế, một chữ trên tường nàng cũng không có đọc sai, sai là... Hoàng Phủ Trân căn bản không biết chữ!

Làm sao nàng đột nhiên biết chữ? Ở Tế Nam học được sao? Không! Không có khả năng! Tổng quản biệt viện không có nhắc tới chuyện tập viết này ở trong thư, vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Gợn sóng trên mặt Hoàng Phủ Vệ không hiện rõ, nhưng nội tâm cũng đã có sóng ngầm mãnh liệt, hần ngậm hít mấy hơi, bắt đầu hồi tưởng những chuyện đã phát sinh trong thời gian này. Nàng trở nên kỳ quái như vậy là từ... Sau khi bắt đầu bị thương?

Phút chốc một chút vàng sáng hiện lên trong óc, hần nghĩ tới! Hần nhớ rõ khi cứu nàng từ đáy nước lên hộ vệ đã nói qua, khi nàng rơi xuống nước giống như cũng đã tắt thở, sau khi hộ vệ vớt nàng từ trong nước lên, tất cả mọi người đều nghĩ nàng đã chết, không nghĩ tới nàng bỗng nhiên lại bắt đầu hô hấp...

Một ý lạnh quỉ dị nháy mắt lủi qua toàn thân, làm toàn bộ da gà của hần nổi lên, một ý tưởng vớ vẩn đến cực điểm chưa từng nghĩ tới lại đột nhiên hiện lên trong óc hần, ánh mắt hần dừng trên khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ của nàng, ánh mắt lóe sáng.

“Hoàng Phủ Vệ, cho ta tiền.” Nàng chợt đột nhiên quay đầu lại, tầm mắt vừa vịn đụng với hần.

“Tiền?”

“Uh, cho ta nhanh lên.” Một đôi mắt to của nàng còn dính ở trên đường, trong lòng có chút sốt ruột. Không hề phát hiện ánh mắt hần nhìn mình là kỳ lạ như vậy, tay nhỏ bé vẫn đang duỗi thật dài.

Thời điểm ra Hoàng phủ sơn trang bị bắt được lúc trước, tất cả tiền tài trên người cũng đều bị hần lấy đi, cho nên hiện tại túi nàng trống không, một xu cũng không có.

Hoàng Phủ Vệ mím chặt môi, từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc cho nàng.

Sau khi nàng cầm liền đi về phía đường cái.

Hần nhìn nàng ra khỏi nhà trọ, đi đến bên cạnh một người phụ nữ ăn xin tóc rối bù trên đường, trong tay người phụ nữ ăn xin còn nắm một đứa bé ăn xin rất nhỏ, hai mẹ con đang quỳ gối trên đường cái ăn xin.

Nàng nở một nụ cười dịu dàng ngồi xổm xuống trước mặt người phụ nữ ăn xin, đem thỏi bạc kia trực tiếp bỏ vào trong lòng người phụ nữ ăn xin, người phụ nữ ăn xin cảm kích sắp đập đầu với nàng, bị nàng cuống quýt giữ chặt. Nàng nói mấy câu với người phụ nữ ăn xin, sau đó liền quay đầu lại nhìn đứa bé ăn xin bên cạnh người phụ nữ, cười hì hì vỗ vỗ đầu của hắn, đứng dậy đi trở về nhà trọ.

Trước khi đi, ánh mắt nàng lại thương hại nhìn về phía đứa bé ăn xin kia, tiếp theo cư nhiên không để ý ánh mắt khác thường từ bốn phía, vươn tay ôm lấy hài tử kia, mỉm nụ cười dịu dàng với hắn...

Màn này khiến cho Hoàng Phủ Vệ trong nhà trọ cực kỳ rung động, hắn luôn luôn bình tĩnh rất cuộc nhện không được kích động trong lòng, chỉ có thể giật mình đột nhiên nhìn nàng, vẻ dịu dàng của nàng hắn chưa từng gặp qua.

Hoàng Phủ Trân thương tiếc sờ sờ tay đứa bé ăn xin, lại nói với người phụ nữ ăn xin hai câu, liền đứng lên quay về nhà trọ. Lúc đứng dậy thì nàng hơi choáng váng một chút, bước chân lảo đảo, không cẩn thận đụng phải người trên đường.

“Ai! Người làm cái gì vậy?” Phía sau truyền đến tiếng mắng chửi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, vừa rồi ta hơi choáng váng.” Nàng quay đầu, vội vàng xin lỗi người ta.

“Cô nương, người không sao chứ?” Người phụ nữ ăn xin tiến lên quan tâm hỏi.

Hoàng Phủ Trân khoát tay, “Không sao, đại nương, người nhanh chóng mang đứa nhỏ về nhà đi.” Vì miễn cho đại nương lại lỗi kéo đập đầu với nàng, nàng chạy nhanh về nhà trọ.

Hoàng Phủ Vệ nhìn nàng chạy về, nhìn thấy cổ áo tay cổ nàng đều nhiễm bùn đất, “Trở về phòng rửa mặt chải đầu, quần áo này không cần.”

“Vì sao? Quần áo này còn có thể mặc nha, hơn nữa đây là của Lục nhi.” Nàng cúi đầu nhìn mình, tuy rằng hơi bẩn, nhưng giặt thì sạch lại thôi.

“Lục nhi?” Mày kiếm của hắn nhú lại.

Nàng chậm nửa nhịp, mới phát hiện mình nói cái gì, hai tay che miệng, chớp ánh mắt vô tội nhìn hắn.

Không xong! Không cẩn thận bán đứng Lục nhi...

Nghĩ đến Hoàng Phủ Vệ sẽ tức giận, không nghĩ tới hắn như không có việc gì đứng dậy nói với nàng: “Trở về phòng đi.”

Trở lại trong phòng, Hoàng Phủ Vệ một mình lẳng lặng ngồi ở trên ghế, trong đầu vẫn xoay quanh chuyện thật vừa xảy ra lúc nãy cùng ý tưởng vớ vẩn kia, càng nghĩ, hắn càng phát hiện nhiều chỗ quỷ quái của Hoàng Phủ Trân, sau đó nghĩ tới đến Hoàng Phủ Trân căn bản sợ nước mới đúng. Nàng là đứa nhỏ lớn lên trong núi, cho nên hoàn toàn không biết bơi, mới có thể để bọn cướp tập kích ở gần Bạch Thảm Nhai, rơi xuống nước chết chìm...

Phải không? Có thể có sao? Mượn xác hoàn hồn... Bây giờ nàng rốt cuộc là ai?

Trong đầu xuất hiện thân ảnh của nàng, còn có ngày đó nàng nói với hắn “Tìm một nữ nhân tốt đi”, ánh lửa chiếu rọi trong ánh mắt trong suốt... Nguyên lai, “Nàng” chưa bao giờ là Hoàng Phủ Trân bọn hắn nghĩ đến, cho nên mới nóng lòng rời đi như vậy.

Hắn thất thần nhớ tới nụ cười dịu dàng mới vừa rồi nàng lơ đãng triển lộ, ánh mắt dần dần sâu đậm, hai tay cũng nắm chặt thành quyền.

Nàng không thể đi... Coi như là trời xanh cho cơ hội thứ hai đi, nếu không thể hưu thê, vậy hắn sẽ thay đổi vận mệnh của mình! Nàng vốn nên thuộc về hắn, bất luận hôn phách thay đổi hay không, nếu hiện tại nàng có thể tác động tim của hắn, vậy hắn càng không thể thả nàng đi, nàng, sẽ chỉ là thê tử của hắn!

Hai ngày sau, sáng sớm Hoàng Phủ Vệ liền chuẩn bị xuất phát, lo lắng Hoàng Phủ Trân chịu không nổi xóc nảy trên lưng ngựa, cho nên bỏ tiền ra bảo chưởng quầy thay mặt bọn họ đến tiệm ngựa, mua một cỗ xe

ngựa thoải mái. Hấn thúc giục nàng vẫn đang còn mơ màng ngủ rồi giường, đem nàng quăng vào trong xe ngựa, tự mình điều khiển xe ngựa rời khỏi phủ Thái Bình.

Hoàng Phủ Trân vừa lên xe ngựa, nhắm mắt lại liền ngủ, qua không biết bao lâu mới tỉnh lại.

Tóc tai bù xù ngồi ở trong xe ngựa, nàng sờ sờ chần lông mềm mại trên giường, nhìn xung quanh, lưng dựa vào là cái đệm dày, nhìn qua bên trái là một loạt hộp gỗ tinh xảo, bên trong truyền đến hương ngọt ngào nhạt, nhìn qua bên phải hình như là lương khô, chăn phủ gấm còn có một chút đồ chơi nhỏ, bên ngoài thì truyền đến tiếng bánh xe vang “Rắc rắc”.

Ở trong xe ngựa nhìn vòng vo một chút, nàng mở cửa gỗ ra, thăm dò nhìn ra ngoài liền thấy Hoàng Phủ Vệ đánh xe, đồng thời xe ngựa không báo động trước chấn động, thân mình nhô ra cửa nàng liền như vậy đụng vào ngực hấn.

“Cẩn thận một chút.” Hấn vươn ra một tay ôm lấy eo của nàng, hơi hơi dùng sức, thân mình nàng vừa chuyển, đã bình yên ngồi ở bên cạnh hấn.

“Cám ơn.” Vỗ vỗ ngực, nàng cảm kích cười cười với hấn.

Tốc độ xe ngựa chạy cũng không nhanh, nàng ngồi ở phía trước, nhìn xuống cảnh sắc chung quanh.

“Sao đột nhiên thay xe ngựa?” Gió nhẹ thổi, tóc dài cũng đi theo đón gió loạn múa, tay nàng vội vàng nắm lấy tóc loạn bay của mình.

“Không có gì.” Trong lòng đang nghĩ, thái độ cứng cỏi của hấn toàn bộ tự nhiên không đúng, trong hai ngày này hấn suy nghĩ rất nhiều, đều là nghĩ làm sao để nàng nhận chuyện trở thành thê tử của Hoàng Phủ Vệ.

Hấn chuyển biến như vậy có lẽ có chút ích kỷ, hấn biết, mỗi khi nghĩ đến thê tử cũ khiến hấn chỉ e sợ tránh né không kịp, thê tử hiện nay, lại khắp nơi hấp dẫn ánh mắt hấn, làm cho hấn lâm vào rung động, hấn không thể không cảm tạ ông trời an bài. Mặc kệ là nguyên nhân gì khiến nàng “Thay đổi con người”, nhưng ít nhất, bộ dạng cùng thân phận của nàng không thay đổi, hấn có đầy đủ lý do không tha người.

Chỉ cần nàng nguyện ý thật tình ở lại bên cạnh hấn, hấn sẽ đối đãi thật tốt với nàng

Đáy lòng nhận nhạo một cảm giác vui sướng không hiểu vì sao, hấn nhìn nàng, đang dùng ngón tay vuốt qua tóc dài đưa ra sau bện thành một cái bím dài, ánh mặt trời chiếu ở trên mặt hấn, ánh nắng chiếu lên làn da trắng nõn mềm mại của nàng, động tác tự nhiên không ngừng, còn mang vẻ ngây thơ quyến rũ của thiếu nữ.

Hấn nhìn đột nhiên hơi giật mình, thấy nàng cột chắc mái tóc, đặc ý hiện lên ý cười, cũng nhìn không được cong cong khóe môi.

Hoàng Phủ Trân vừa vặn quay đầu nhìn hấn, nhìn thấy trên mặt hấn có ý cười, nàng kinh ngạc tròn tròn mắt.

Wow! Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hấn cười nha! Không nghĩ tới hấn cười rõ lên rất đẹp.

Hoàng Phủ Vệ thấy vẻ nàng giật mình, hơi hơi lúng túng lảng đi, “Phía trước gió lớn, người vào xe ngồi đi.” Khuôn mặt màu mặt nha tuần tú, hơi hiện vẻ đỏ ửng.

Phát hiện hấn bối rối, nàng vụng trộm che miệng cười cười, “Không sao, nhưng ta không muốn ngồi buồn trong xe.” Nguyên lai hấn cũng sẽ thẹn thùng? Hắc... Thật vui nha! Nghĩ vậy, tươi cười trên mặt nàng càng ngọt.

“Đúng rồi, Hoàng Phủ Vệ, người cùng ta đến Hàng Châu, chuyện cửa hàng làm sao bây giờ?”

“Bọn Diễm đệ sẽ phụ trách.” Nếu Diễm đệ dám giúp đỡ nàng chạy trốn, đương nhiên sẽ gánh vác hậu quả. Hiện tại hấn có vẻ để ý, là cách nàng xưng hô hấn.

“Người có thể kêu ta Vệ.” Chợt đột nhiên, hấn tung những lời này.

Nàng chần chờ một chút, buồn bực quay đầu nhìn hấn, “Àch... Gọi người như vậy không tốt sao?” Xưng hô như vậy vô cùng thân thiết, dường như không thích hợp với một đôi vợ chồng muốn cách duyên. Nghĩ đến

việc sắp cùng hần mỗi người đi một ngã thật sự, bên trong đôi mắt sáng rọi của nàng không khỏi ánh lên vẻ u ám.

“Trân nhi.” Tay nắm dây cương hơi hơi co rút nhanh, nàng không muốn thay đổi, vậy thì do hần tới trước.

Tiếng nói trầm thấp tung bay ở trong gió, mềm nhẹ lại khàn khàn gọi tên của nàng.

Hoàng Phủ Trân sững sốt, trong lòng có gì đó tán loạn rơi, một cỗ nhiệt khí tăng lên làm hai gò má trắng noãn nhất thời đỏ lên. Nàng bối rối mở mắt, không dám nhìn thẳng khuôn mặt anh tuấn của hần.

Hai người im lặng không nói gì, nhưng lại giống như có được cái gì dao động giữa cả hai, một tiếng “Trân nhi” của người kia giống như thay đổi một số thứ, cũng đập phá tầng tầng che dấu tâm ý trong lòng nàng.

Bình bịch! Bình bịch... Nàng có thể nghe thấy ngực mình truyền đến tiếng tim đập rất nhanh,

tiếng tim đập dồn dập lại bất an là vì hần sao? Không được, nàng không phải Hoàng Phủ Trân.

Hoàng Phủ Vệ cũng không ép nàng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía trước điều khiển xe ngựa, chỉ có tay nắm dây cương là buộc chặt, hơi chút biểu lộ ra toan tính.

Rốt cục, không biết qua bao lâu về sau, bên cạnh hần mới truyền đến một âm thanh như có như không. “Vệ...”

Tảng đá lớn trong lòng buông xuống, hần vụng trộm thở ra, trong tròng mắt đen nhận nhạo ý cười.

“Uh, đúng rồi, nghe Lục Nhi nói...” Hoàng Phủ Trân vượt qua loại sợ hãi nặng nề và không khí u ám này, chủ động cười, cùng hần trò chuyện thoải mái.

Hoàng Phủ Vệ cũng không chọc phá nàng, vẻ mặt mang vẻ cứng chiu, theo lời của nàng ngẫu nhiên đáp lại, môi mỏng manh thủy chung chứa đựng một chút ý cười.

Khi ánh mắt hần chuyên chú, nàng ngượng ngùng liếc mắt, không dám nhìn hần nữa, lòng lại sớm không khống chế được tim đập cực kỳ nhanh.

Từ Thái Bình đến Hàng Châu chỉ có một đoạn đường ngắn, trên đường Hoàng Phủ Vệ cố ý bỏ qua việc tìm trấn nhỏ để ngủ trọ, ăn ngủ trên xe ngựa, khiến cho hai người có thể có càng nhiều thời gian ở chung.

Hoàng Phủ Trân ngồi ở bên cạnh đồng lửa, ngược mắt nhìn trời đêm đen nhánh tựa như màu sắc dải nhung lụa đen tinh khiết, ngôi sao đầy trời giống như rải đầy vô số viên trân châu trong suốt, vàng sáng mặt trăng đẹp mê người.

“Ngày mai sẽ đến Hàng Châu rồi, người nói gia gia ở nơi nào?” Hoàng Phủ lão thái gia a... một tờ thư hưu thê của nàng liền toàn bộ nhờ lão nhân gia ông ta. Nhưng... ánh mắt nàng lại quyến luyến chuyển qua trên mặt hần, sau đó lại chuyển hướng bầu trời đầy ánh sao.

Sau khi Hoàng Phủ Vệ yên lặng mới nói: “Không biết.”

Nàng vẫn muốn rời khỏi hần sao? Khi lấy thư hưu thê, nàng sẽ đi nơi nào?

Hoàng Phủ Trân bắt đắc dĩ cúi mắt, thời đại này không có gì cả, động lực có thể khiến cho nàng lưu lại thật sự không nhiều lắm, Côca nàng yêu nhất cũng không được uống, nhưng...

“Hoàng Phủ Vệ, cho dù chúng ta cách duyên rồi, người cũng đừng quên ta được không?” Vừa nghĩ tới trong trí nhớ nam nhân này mình dần dần biến mất, chẳng biết tại sao, lòng của nàng liền thấy hơi hơi đau.

Hoàng Phủ Vệ gương mặt nhìn nàng, trong mắt hần xuất hiện ánh lửa, “Vệ còn người?”

Hoàng Phủ Trân nhìn xuống, đôi mắt hần đột nhiên nhìn thẳng nàng, làm nàng theo bản năng mà muốn né tránh, sao biết hần vươn tay khéo léo nhẹ nhàng nắm lấy cằm dưới nàng, nghiêm túc bắt buộc nàng nhìn hần.

Tránh né cũng tránh không khỏi, nàng đành phải nhìn lại hần, môi nói lỏng, nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng. Trong con ngươi đen của nàng xuất hiện khuôn mặt anh tuấn của hần, môi hơi cong cong lên.

“Ta sẽ không quên người.”

Nàng làm sao có thể quên người nam nhân này đây? Sớm không biết khi nào thì bắt đầu, hấn liền chiếm cứ tất cả tâm tư của nàng, nàng tức giận hấn, sùng bái hấn, sợ hấn, nhưng cũng đồng tình hấn, thậm chí... Thích hấn. Cô đơn ở đây mất hấn, nàng luôn nghĩ đến làm như thế nào mới có thể xóa đi?

“Vậy, ta cũng sẽ không quên người!” Càng sẽ không thả người ra.

5. Chương 5: Chương 5

Phủ Hàng Châu —

“Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng”, câu này mỗi người đều biết, mỗi người đều đã nói, nhưng không nhất định mỗi người đều có cơ hội đến Tô Hàng. Hoàng Phủ Trân chính là một người trong đó.

Vừa vào ngôi thành cổ này, nàng liền yêu nó, chỗ này khắp nơi đều thể hiện rõ đây là một thành phố thanh lịch, ở thời đại này phồn vinh xinh đẹp như vậy, người qua đường đi lại ở ngã tư đường, không ít là nam tử bộ dạng văn nhân nhã sĩ [người có học], quán trà san sát bốn phía, hơn nữa tòa thành này còn mang thêm một hơi thở văn học.

“Bắt nguồn của truyện Bạch Xà nha! Không biết Bạch nương nương có còn ở dưới Lôi Phong tháp hay không? Nàng có bị ép thành con rắn khô hay không?” Đến nơi tràn ngập truyền thuyết lãng mạn này, nàng nhìn không được ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, trong đầu bắt đầu nhớ lại từng cái từng cái chuyện xưa đẹp để động lòng người.

Nghe được lời nói buồn cười của nàng, Hoàng Phủ Vệ nhìn không được bật cười, lần đầu tiên hấn nghe được có người hỏi Bạch Xà có bị ép thành rắn khô hay không.

Tiếng vó ngựa thanh thúy ở trên mặt đất vang lên đều đều, Hoàng Phủ Trân vẫn mặc trang phục nha hoàn, đôi mắt chỉ lo tham xem cảnh đẹp bốn phía. Mà Hoàng Phủ Vệ thì ngậm ý cười sủng nịch, để nàng lôi kéo ống tay áo của mình hồi lung tung này kia, còn quần quít lấy muốn đi xem rắn khô.

Hai người bọn họ thật vui vẻ, nhưng một đám người đi theo phía sau đã có sắc mặt khó coi.

Bách Lệ một đường từ phủ Thái Bình theo tới phủ Hàng Châu, mắt thấy Hoàng Phủ Vệ vẫn đối với mình hờ hững, đối nha hoàn dung mạo không sâu sắc kia lại vừa nói vừa cười, trong lòng vô cùng tức giận bất bình. Lúc trước nàng ôm lòng quý mến với Hoàng Phủ Vệ mới một đường cùng lại đây, trải qua mấy ngày nay, sự quý mến này cũng đã biến thành không cam lòng.

“Nàng thật không hết hy vọng.” Hoàng Phủ Trân trộm liếc mắt phía sau một cái, nhìn không được thở dài.

Đám người phía sau là cô nương cùng hộ vệ của nàng mà ngày đó bọn họ trùng hợp cứu được trên đường núi, đại khái là bị bộ dáng anh dũng của Hoàng Phủ Vệ mê hoặc, lại đi theo hai bọn họ một đường đi vào Hàng Châu.

Hoàng Phủ Vệ không thèm để ý những người khác chút nào, chạy nhanh xe ngựa một đường đi vào quán trọ của Hoàng Phủ gia ở Hàng Châu, sau khi đem dây cương đưa cho tiểu nhị vừa tiến đến, liền đỡ nàng xuống xe, “Xuống xe đi.”

Hoàng Phủ Trân ngược mắt nhìn quán trọ lịch sự tao nhã này, trên cửa lộ ra bảng hiệu thật to – Tú Phong cư. Nàng theo Hoàng Phủ Vệ bước vào quán trọ, lập tức một tiểu nhị cười nhiệt tình đi đến tiếp đón.

“Hai vị khách quan, xin hỏi là muốn dùng bữa hay là dừng chân?”

Hoàng Phủ Vệ đi thẳng đến quầy tiền, từ bên hông lấy ra một miếng ngọc bội để lên quầy.

Chưởng quầy vừa thấy, lập tức đứng lên cung kính xoay người hành lễ. “Tiểu nhân ra mắt thiếu gia!”

Hấn vội vàng vòng đầu ra sau, đưa ra một ánh mắt với tiểu nhị bên cạnh.

Tiểu nhị cũng thông minh, lập tức chuyển người vào phòng bếp dặn một tiếng. Có đại nhân vật đến đây.

“Thỉnh đi theo tiểu nhân.” Chưởng quầy khom lưng, dẫn hai người bọn họ trực tiếp đi về phía hậu viện thanh tĩnh, để ổn hành lý rồi nghỉ tạm chút, hai người liền ra ngoài đi dạo.

Đi vào Hàng Châu, Hoàng Phủ Trân đương nhiên âm ỹ muốn đi xem Tây Hồ cùng Lôi Phong tháp, Hoàng Phủ Vệ cũng chiều theo nàng, mang nàng du ngoạn cảnh đẹp Hàng Châu.

Hai người đều không có nhắc tới nguyên nhân thúc đẩy bọn họ đến nơi đây, Hoàng Phủ Vệ làm như không có việc này, còn trong lòng Hoàng Phủ Trân lại do dự, muốn hỏi lại không muốn nói ra miệng.

Xem qua Lôi Phong tháp, bọn họ bước chậm đi đến bờ Tây Hồ, Hoàng Phủ Trân thật sâu cảm nhận được Tây Hồ trong miệng của những nhà thơ có bao nhiêu xinh đẹp, đôi mắt nhìn lại non xanh nước biếc, phong cảnh như bức tranh, sóng xanh nhộn nhạo đẹp không sao tả xiết, khó trách mọi người xưa và nay đều tán tụng “Thiên hạ ba mươi sáu Tây Hồ, trong đó đẹp nhất là Hàng Châu.”

Trên đường ngoại trừ nàng cùng Hoàng Phủ Vệ ra, cũng có không ít người bán hàng rong, có người nôn nóng kiếm sống, cũng có người nhàn tản qua ngày. Nói đến cùng, nàng cảm thấy mình có thể ở lại cái triều đại này nhìn thấy những cảnh tượng này, thật vô cùng khó tin.

Đám đông không ít, nàng nhất thời không lưu ý khiến cho người ta đụng phải một chút, lập tức bên hông nóng lên, quay đầu vừa ngược mắt, chỉ thấy Hoàng Phủ Vệ đang mềm nhẹ đỡ lấy eo của nàng.

“Cám ơn.” Nàng ngượng ngùng cười cười, cảm giác cái tay bên hông thu hồi, đang muốn tự mình đứng thẳng thân thể mà thôi, tay mềm đã ấm áp, tay nhỏ bé trắng nõn bị hấn nắm vào bàn tay.

“Nhiều người.” Hấn không nhìn hướng nàng, chỉ là đơn giản nói một câu.

Hoàng Phủ Trân cúi mắt nhìn tay giao nắm của hai người, cảm thụ trong lòng thực phức tạp, vừa chờ mong lại sợ bị thương tổn. Nàng không phải không phát giác thái độ hấn đối với mình thay đổi, nhưng... Bọn họ không có tương lai nha...

“Muốn nghỉ ngơi một chút không?” Phát hiện sắc mặt của nàng không được tốt lắm, mảy kiếm của Hoàng Phủ Vệ nhẹ khép lại.

“Uh.” Nàng tùy ý gật đầu, tâm tình tốt sau khi đi vào Hàng Châu, đã dần dần bị phiền chán bất an thay thế.

Hai người tìm một quán trà lịch sự tao nhã ngồi xuống thưởng trà, thử trà Long Tỉnh nổi tiếng nhất Hàng Châu, hương trà Long Tỉnh bay bay trên bàn, Hoàng Phủ Trân vừa nhét cái bánh bao vào miệng, vừa nhìn cảnh sắc ngoài lan can.

Tiểu nhị lại dẫn hai vị cô nương đi lên từ lầu một, nàng tùy ý liếc mắt một cái, hai vị cô nương kia cũng không chú ý nhìn qua bọn họ.

Sau đó, một vị cô nương trong đó đột nhiên kinh hô một tiếng, mang theo ý cười kinh hỉ đi về phía bọn họ. “Hoàng Phủ đại ca!”

Hoàng Phủ Vệ cũng có chút kinh ngạc nhìn đối phương. “Hứa cô nương.”

Hoàng Phủ Trân tò mò tròn to mắt, đánh giá cô nương xinh đẹp trước mắt này, đối phương mắt hạnh môi đỏ mọng mặt trái xoan, thướt tha tú lệ, mặc một bộ áo dài cao quý màu đỏ tím, càng nổi bật lên hai gò má trắng nuột giống như ngọc, hiển nhiên là một tiểu mỹ nhân. Trái lại chính nàng... Một đường cũng chưa nghĩ đến thay quần áo, cho nên vẫn là một thân trang phục nha hoàn, tóc cũng không còn búi lên xinh đẹp như chủ nhân, chỉ là đơn giản buộc thành hai cái bím dài buông ở sau ót...

Trong lòng nàng bỗng dưng có chút ê ẩm, bánh bao ngon cũng không còn vị, hứng thú rã rời thả lại trong mâm.

“Hoàng Phủ đại ca, sao ngươi lại đến Hàng Châu vậy?” Hứa Như Diệp cười yếu ớt nhẹ nhàng hỏi.

“Ta cùng với Trân nhi đến Hàng Châu giải sầu.” Hoàng Phủ Vệ trả lời đơn giản.

Một đôi mắt của Hứa Như Diệp từ đầu tới đuôi đều chỉ nhìn đến Hoàng Phủ Vệ, nghe hấn nhắc tới như vậy, mới phát hiện đối diện hấn còn ngồi một nữ tử.

Miêu tả cẩn thận lông mày hơi hơi nhíu lại. Trân nhi? Không phải là Hoàng Phủ Trân chứ? Nàng không dấu vết đánh giá đối phương, cánh môi hồng non hơi hơi cong lên một chút cười đắc ý. Hừ! Nghe nói cảm tình của Hoàng Phủ Vệ và thê tử không hoà hợp, hiện tại hai người làm sao có thể cùng đi đến Hàng Châu?

“Thì ra vị này là Hoàng Phủ phu nhân a! Sao... Một thân trang phục đơn giản đây? Khiến cho người ta nhìn còn tưởng rằng là nha hoàn của Hoàng Phủ đại ca.”

Trong lời nói giấu châm, đâm vào người cực kỳ không thoải mái, Hoàng Phủ Trân không biết nên trả lời cái gì. Người này có thù oán với nàng sao? Sao mới mở miệng chính là chê bai tổn hại? Hoàng Phủ Vệ không phải cũng cho rằng như vậy chứ?

Kỳ thật, nếu tính toán thì Hứa Như Diệp thật có thù oán với Hoàng Phủ Trân, nàng là nữ nhi của Hứa Đại Tài phú hộ[người giàu] Hàng Châu, hai nhà mặc kệ ở trên buôn bán hay là giao tình đều thường xuyên lui tới, ngay từ đầu, Hoàng Phủ gia vốn tính đính hôn cùng Hứa gia, chính là không khéo Hứa Như Diệp còn đang thủ ba năm hiếu tang, không nghĩ tới, trước nửa năm khi hiếu tang hết hạn, bỗng nhiên nhảy ra cái Trình Giảo Kim, chạy ra Hoàng Phủ Trân đến cầm ân phải gả, cho nên việc hôn nhân này của Hoàng Phủ gia cùng Hứa gia mới không bệnh mà chết.

Hứa Như Diệp đã sớm ái mộ Hoàng Phủ Vệ, cũng vẫn nghĩ là mình sẽ trở thành thê tử của hắn, không ngờ một cọc nhân duyên liền bị phá hư như vậy, nàng ngay cả vào Hoàng Phủ gia làm thiếp cũng không có khả năng, này bảo nàng làm sao không tức?

“Làm người chê cười, Trân nhi giản dị, thích mặc xiêm y đơn giản chút. Đa tạ Hứa cô nương chỉ dẫn, trở về ta bảo nàng thay.” Hoàng Phủ Vệ cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, nghiêng đầu cười nhẹ với Hoàng Phủ Trân, vượt khuôn mặt đang cúi xuống của nàng.

“Giản dị?” Hứa Như Diệp ra vẻ kinh ngạc che miệng, sau đó nhẹ nhàng cười, “Hoàng Phủ đại ca thật sự là thích nói giỡn, mọi người chỉ cần đi qua kinh thành cùng Lạc Dương đều biết, Hoàng Phủ phu nhân luôn luôn thích trang phục hoa lệ phú quý.”

Nhắc tới chuyện trước kia, Hoàng Phủ Trân càng không thể nói gì, nàng có thể xác định vị Hứa cô nương này thật sự rất chán ghét nàng!

Đối với những gì Hoàng Phủ Trân trước kia làm, nàng cũng vô cùng bất đắc dĩ, bởi vậy bị người ta châm biếm, nàng cũng không biết làm sao phản bác, cũng không thể nói là “Ta mượn xác hoàn hồn, chuyện không liên quan đến ta” chứ?

Mây kiếm của Hoàng Phủ Vệ nhẹ chau lại, liếc về phía vẻ mặt có vẻ bất đắc dĩ của Hoàng Phủ Trân, trong lòng tê rần, “Hứa cô nương, ta không biết ngươi từ đâu nghe được lời đồn đãi nhảm này, Trân nhi... Không phải là người như thế.” Ít nhất, người bên cạnh hắn, không phải Hoàng Phủ Trân như thế.

Ánh mắt thương tiếc nhẹ nhàng mà dừng ở trên người nàng, sau khi gặp được Hứa Như Diệp ăn diện đẹp đẽ, hắn mới phát giác mình có phải rất sơ sẩy nàng hay không? Nghĩ đến trong lòng nhận định vậy là đủ, cũng không có che chở, không có yêu thương, làm sao khiến nàng ái mộ hắn được?

Nhớ tới nàng từ khi tỉnh lại ở Hoàng Phủ sơn trang đến bây giờ, đã không biết vì Hoàng Phủ Trân “nguyên bản” gánh vác bao nhiêu trách cứ không thuộc về nàng, trong lòng hắn liền thập phần khó chịu.

Hoàng Phủ Vệ trong nháy mắt này hiểu được tâm ý của mình, hắn không chỉ là muốn một thê tử đơn thuần, còn muốn một thê tử ái mộ hắn, mà hắn... dường như bất tri bất giác, cũng đã động tâm với nàng trước.

“Thực xin lỗi, là ta sơ sót người.” Con ngươi đen sâu thăm hiện lên một tia áy náy, bàn tay to dày ảm áp cầm thật chặt lòng bàn tay non mềm của nàng.

Hoàng Phủ Trân giật mình sửng sốt một chút, một cỗ nhiệt khí bỗng dưng tụ lên trong mắt, làm trước mắt nàng nổi lên sương mù, môi đỏ mọng run rẩy. Một câu của hắn, an ủi trái tim bị thương của nàng, đồng thời nàng cũng thấy thương tiếc ở đáy mắt hắn.

Hoàng Phủ Vệ nâng tay xoa mặt của nàng, ngón cái ở bên má nàng ma sát vô cùng thân thiết, không dấu vết lau đi nước mắt rơi xuống ở khóe mắt nàng.

Hoàng Phủ Trân cảm động nhìn lại hân, trong một khắc cảm thấy lòng hai người là gần như thế, trong lòng đột nhiên cảm thấy, có lẽ nàng không phải cô đơn như trong tưởng tượng của mình.

Hứa Như Diệp đứng ở bên cạnh thấy hai người bọn họ giống như đã quên sự tồn tại của nàng, lại nhìn đến Hoàng Phủ Vệ đối thủ tử cũng không có lạnh lùng như đồn đãi, cả người giống như bị sét đánh, cho tới nay, nàng âm thầm cảm thấy may mắn khi nghe tin tức gia môn bất an từ Hoàng Phủ gia truyền đến, nhưng hiện tại tận mắt thấy bộ dáng Hoàng Phủ Vệ yêu thương Hoàng Phủ Trân như vậy, tức giận không ngừng bốc lên trong lòng nàng, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

“Hoàng Phủ đại ca!” Nàng cố nén tức giận, dương cao giọng hô một câu.

Giọng nữ thoảng chói tai kéo trở về thần trí của hai người, mặt Hoàng Phủ Trân đỏ lên, e lệ nghiêng mặt qua một bên. Hoàng Phủ Vệ cũng vẫn cười, vẫn gắt gao nắm tay nàng, thủy chung không buông.

“Như Diệp, ngươi đang làm cái gì? Còn không lại đây?” Cô nương cùng Hứa Như Diệp đi lên vừa rồi cũng đã đi tới, tò mò đánh giá hai người trước mắt này.

Hứa Như Diệp miễn cưỡng nở nụ cười, vô cùng thân thiết dắt cánh tay nữ tử, “Đại tẩu, ta giới thiệu với người, vị này là đại thiếu gia của Hoàng Phủ gia, Hoàng Phủ Vệ, vị bên cạnh là Hoàng Phủ phu nhân.”

Nữ tử được nàng xưng là đại tẩu đầu tiên là kinh ngạc nhìn cánh tay nắm chặt của hai người, vừa nghe nàng giới thiệu, lại kinh ngạc tròn tròn mắt, “Nguyên lai là Hoàng Phủ công tử cùng phu nhân...” Khó trách sắc mặt em chồng trở nên khó coi như vậy.

Vừa thấy đại tẩu lại đây, trong lòng Hứa Như Diệp nhất thời toát ra một chủ ý, “Đại tẩu, Hoàng Phủ đại ca cùng phu nhân khó có dịp đến Hàng Châu du ngoạn, hai nhà chúng ta lại là thế giao [quan hệ nhiều đời], về tình về lý chúng ta đều nên tận nghĩa gia chủ, giúp bọn họ đón gió tẩy trần đúng không?”

Lâm Dĩ Phong không hiểu được trong lòng em chồng đang đánh chủ ý gì, nhưng ngẫm lại nàng nói cũng đúng, liền mở miệng mời nói: “Một khi đã như vậy, xin hai vị hãy đến tề phủ một chuyến, tướng công thường đề cập Hoàng Phủ công tử với ta, nếu biết người tới, tướng công nhất định rất cao hứng.”

Hứa Như Diệp vừa lòng khoe miệng cong lên hình cong tươi cười, nghiêng liếc mắt Hoàng Phủ Trân ánh mắt cô đơn đang nhìn ngả tư đường, trong mắt hiện lên một chút tính kế tà ác.

Hoàng Phủ Vệ vốn không muốn quấy rầy nhiều, nhưng đối mặt lời mời nhiệt tình của Lâm Dĩ Phong, hân cũng không thể nói cự tuyệt, đành phải đáp ứng.

Nhìn bóng lưng rời đi của các nàng, trong lòng Hoàng Phủ Trân đột nhiên có cỗ dự cảm không tốt. Không biết là nàng nghĩ nhiều hay sao, cảm giác Hứa cô nương vẫn ôm chặt địch ý với nàng, hướng hồ tình cảm ái mộ Hoàng Phủ Vệ trong mắt đối phương, chỉ sợ mọi người trên đường chỉ cần không phải người mù đều có thể cảm nhận được.

“Làm sao vậy?” Hoàng Phủ Vệ miễn cưỡng phát hiện vẻ không vui của nàng.

Nàng do dự một chút mới hỏi: “Vị Hứa cô nương...” Ách, nàng cũng không có ghen nha, nàng chỉ là muốn hỏi rõ ràng mà thôi, ai bảo thái độ của Hứa cô nương kia đối với nàng kém như vậy!

Bên môi hân ngậm ý cười, ánh mắt dịu dàng, xoa xoa bàn tay mềm, nhẹ giọng trả lời: “Nhà của Hứa cô nương cùng Hoàng Phủ gia ta có giao tình nhiều thế hệ, trên buôn bán cũng có lui tới, chỉ là như thế mà thôi.”

Giải thích của hân tựa như một cây châm, đâm thủng tâm tư của nàng, nàng xấu hổ hơi nhếch môi quăn bách, trên gương mặt đỏ ửng liên tục sâu sắc hơn, nhưng không chịu mở miệng.

Hân thích bộ dáng ngượng ngập như vậy của nàng, đáng yêu cũng làm hân tâm động. “Đi thôi.” Dắt tay nàng, hân biết mình nên thật sự làm cái gì.

“Đi đâu?”

Hân trả cho nàng một nụ cười tự tin, “Theo ta đi là được.”

Từng trận tiếng nhạc đàn sáo vang lên, giọng hát thấp mềm thanh thúy của nữ ca cơ nhẹ hát lên khúc, vài nữ tử dáng người lả lướt cầm những cây quạt lông trắng khảm đá trong tay, đang nhẹ nhàng mềm mại đáng yêu múa theo tiếng ca.

“Ha ha a... Vụng trộm đến Hàng Châu chơi cũng không báo cho ta biết một tiếng, thật sự là không có suy nghĩ!” Tiếng cười sang sảng đặc biệt nổi lên trong tiếng nhạc.

Trong phòng, tiếng cười của một nam tử tuấn nhã cực kỳ phóng khoáng, nắm tay đánh một cái lên vai Hoàng Phủ Vệ, vẻ mặt cười tươi tắn, hẳn đúng là trưởng tử của Hứa Đại Tài, Hứa An Chi.

Bởi vì Hứa Đại Tài cùng thê tử đang đi du lịch, cho nên tiệc tẩy trần lần này đương nhiên do Hứa An Chi phụ trách, huống chi hẳn cùng với Hoàng Phủ Vệ vốn là bạn tốt.

Ngày thường Hoàng Phủ Vệ đều mặc một bộ trang phục người Hán, hôm nay khó được thay một bộ trang phục người Mãn, ông tay áo rộng, áo màu lam ngấn đến lưng, bên hông đeo một miếng ngọc bội xanh biếc. Xứng với diện mạo mày kiếm mắt tinh của hắn, bộ dáng anh tuấn dẫn tới những nữ ca cơ nhảy múa đều vì hắn mặt đỏ tim đập.

Hoàng Phủ Trân ngồi ở bên cạnh hắn, hôm nay cũng đã thay đi bộ trang phục Hán màu xanh, một thân cổ áo trắng áo dài màu trắng thẳng tới mắt cá chân, bên ngoài là áo gấm không tay có đường viền màu lam ôm lấy, dưới chân mang hài thêu hoa, hai bím tóc dài cũng búi thành một kiểu tóc người Mãn đơn giản, hai sợi tua màu bạc trắng rủ xuống, theo từng cử động của nàng mà bày ra ánh sáng chói mắt. Lông mày nàng tô đen nhạt, môi son đỏ thắm, tư sắc vốn đã thanh tú nay vừa trang điểm, nhất thời cũng thành một tiểu mỹ nhân.

Tục ngữ nói đúng, phạt phải nạm vàng, nhân phải ăn diện, hiện tại Hoàng Phủ Trân quả thực hiểu rõ điều này, khi nàng nhìn thấy mình thì ra cũng có lúc có thể đẹp như vậy trong gương đồng vàng óng, trừ bỏ sợ hãi ca thán còn rất bội phục. Một thân trang phục và trang sức của nàng, đều là buổi chiều Hoàng Phủ Vệ dẫn nàng đi mua, mỗi một cái đều giá trị xa xỉ, số lượng ngân phiếu trả ra, nàng xem ghen hòng nhìn trân trối.

“Ta mang Trân nhi đến Hàng Châu giải sầu thôi, cho nên mới không báo cho người.” Hoàng Phủ Vệ cười nói.

Trân nhi? Ánh mắt Hứa An Chi lóe lóe, ánh mắt dời về phía nữ tử bên cạnh Hoàng Phủ Vệ, “Thì ra là muội tử [là vợ của Hoàng Phủ Vệ lại nhỏ tuổi hơn nên xưng thê]. Cảm tình thật tốt.” Buổi chiều hắn đã nghe Như Diệp đề cập qua, không nghĩ tới Hoàng Phủ Vệ thật sự cùng vợ hắn đi du lịch.

Nghe được tên mình, Hoàng Phủ Trân mới lấy lại tinh thần, e thẹn nở nụ cười làm như đáp lại, đôi mắt lại vẫn không tự chủ được nhìn hướng Hứa An Chi cùng thê tử của hắn, sau đó lại nhìn hướng Hứa Như Diệp bên cạnh... Đoá hoa trên đầu kia!

Nàng bội phục nhìn Hứa Như Diệp, dung mạo của Hứa Như Diệp vốn hơn nàng, đêm nay lại là cố ý trang điểm quá, đương nhiên vô cùng xinh đẹp, ánh sáng bắn ra bốn phía. Nhưng chân chính khiến cho nàng chú ý, là một đoá hoa mẫu đơn thật to ở giữa đầu của Hứa Như Diệp, bên cạnh lại có trăm vàng trăm bạc... Không thấy đầu rất nặng sao?

Hứa Như Diệp thấy nàng vẫn nhìn mình, kiêu ngạo mà ưỡn ngực, nghĩ cho dù nàng trang điểm thế nào đi nữa, cũng không thắng nổi đoan trang trời sinh của mình, chẳng qua... Nàng có chút ghen tị nhìn trang sức trên đầu của Hoàng Phủ Trân, đó là các vật phẩm trang sức châu báu mà Hoàng Phủ gia kinh doanh, chỉ một vật trang sức đơn giản như vậy, có thể cũng giá trị hơn một ngàn hai.

Hoàng Phủ Vệ cùng Hứa An Chi rất nhanh đã từ việc vật bàn đến việc buôn bán, mấy người phụ nữ khác không tiện nhúng vào nói, Lâm Dĩ Phong thân là bà chủ, tự nhiên chủ động tha thiết bắt chuyện với Hoàng Phủ Trân.

Nàng có chú ý tới, ánh mắt của vị Hoàng Phủ phu nhân này vẫn dừng ở đoá hoa trên đầu Như Diệp, nàng có thể dám chắc, biểu tình trong mắt kia tuyệt đối không phải cực kỳ hâm mộ, tiểu cô [em chồng] đáng thương còn vẻ mặt đắc chí vừa lòng...

“Hoàng Phủ phu nhân, các người đến mấy ngày? Đã đi xem cảnh đẹp Hàng Châu chưa?” Biết rõ tiểu cô cùng đối phương phân cao thấp mùi đắc ý dày đặc, nhưng nàng thông minh lựa chọn làm như không thấy. Bằng lương tâm nói, muốn nàng chọn, nàng cũng sẽ lựa chọn Hoàng Phủ phu nhân thoát nhìn thanh tú xinh đẹp, mà không phải Như Diệp kiêu căng cao ngạo.

“Hai ngày, chỉ đến Tây Hồ tham quan một chút, xem tháp Lô Phong mà thôi.” Vốn định xem rắn khô, nàng mơ hồ nhớ rõ tháp Lô Phong tựa hồ có một lăng mộ, nhưng hình như phải tới thật lâu, thật lâu về sau mới được phát hiện.

Lâm Dĩ Phong cười khê hiểu rõ, “Cũng là đi tìm xem bạch xà nương nương có hay không sao?”

Là rắn khô. “Đúng vậy, chuyện của Hứa Tiên cùng bạch xà rất hấp dẫn người. Chỉ tiếc không tìm được Bạch nương, bằng không, ta liền giúp nàng đẩy ngã tháp Lô Phong.” Hoàng Phủ Trân nói đùa.

“Hoàng Phủ phu nhân thật sự là nói giỡn, dùng cái gì đẩy?” Hứa Như Diệp đã chờ cơ hội mở miệng mà thôi, cười cười châm chọc một câu, “Nha, nghe nói phu nhân có võ công, chẳng lẽ là chỉ việc này sao? Ta từ nhỏ cũng chỉ học chút cầm, kì, thư, hoạ, chuyện múa đao múa kiếm thô lỗ, cha ta cũng không để cho ta chạm vào đâu.”

Lâm Dĩ Phong vừa nghe, mày liễu nhíu xuống, chợt lại buông ra. “Ha ha... Như Diệp người thật thích nói giỡn, tuy rằng phía nam không thịnh hành, nhưng cô nương phương bắc biết võ cưỡi ngựa cũng không ít đâu.” Nàng giống như cảnh cáo trừng mắt nhìn tiểu cô một cái. Hứa Như Diệp nghe xong lại càng không phục. “Vậy sao? Ta còn nghe nói Hoàng Phủ phu nhân không biết chữ đấy...”

“Như Diệp!” Lâm Dĩ Phong bực mình khê quát một tiếng.

Hai nam nhân mặc dù đang nói chuyện buôn bán, nhưng cũng có để ý nội dung nói chuyện của nhóm nữ quyến [nữ nhân trong nhà], đoạn lời nói lúc trước Hoàng Phủ Vệ không quá mức để ý, nhưng câu sau cố ý nhục nhã người thế này... hẳn không thể làm như không nghe thấy. Hẳn cau mày mới muốn nói gì, Hoàng Phủ Trân cũng đã mở miệng trước một bước.

“Gi? Ta biết chữ mà.” Hoàng Phủ Trân nháy mắt mấy cái. Không phải nàng muốn khoe khoang, chữ nàng biết chỉ sợ so với vị thiên kim tiểu thư này còn nhiều hơn, ít nhất, tiểu thư này không biết Anh Văn?

“Người gạt người!” Hứa Như Diệp mới không tin, cho dù tin tức cảm tình của vợ chồng bọn họ không hoà thuận là giả, nhưng Hoàng Phủ Trân không biết chữ, là đại ca chính mồm nói cho nàng, là đại ca nói Hoàng Phủ Vệ từng cùng hắn đề cập qua thê tử không biết chữ!

Thanh âm bén nhọn của nàng khiến cho những ca cơ nguyên bản đang ca múa dừng động tác lại, lo sợ bắt an lui đến trong góc.

“Như Diệp! Không thể nói xằng nói bậy!” Trên mặt Hứa An Chi có chút xấu hổ, không nghĩ tới chuyện hắn cùng muội muội nói chuyện phiếm cư nhiên bị nàng làm thành vũ khí công kích người khác.

Hắn đương nhiên nhìn ra được Như Diệp thích Hoàng Phủ Vệ, nhưng nhân duyên bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, huống hồ Hoàng Phủ gia không thể nạp thiếp, hiện tại nàng làm như thế nào nữa cũng không thay đổi được cái gì.

Hoàng Phủ Vệ xác thực có chút bực mình, mắt lạnh quét về phía Hứa An Chi vẻ mặt bất an.

Một năm trước, khi Hứa An Chi đến Lạc Dương thì hắn từng nói với bạn tốt một ít chuyện của Hoàng Phủ Trân, khi đó trong lòng hắn tràn ngập chán ghét với thê tử, tự nhiên không có lời hay, không nghĩ tới bạn tốt lại đem những lời này đều nói uội muội.

Hoàng Phủ Trân thấy không khí cương ngưng, không nghĩ bởi vì chuyện của mình dẫn đến đoàn người cũng không cao hứng, tay nhỏ bé giấu ở dưới bàn nhẹ nhàng kéo tay áo Hoàng Phủ Vệ.

Thấy nàng như vậy, trong lòng hắn lại càng không cao hứng. Hắn không muốn thê tử của hắn bị uất ức!

“Ta không có nói sai!” Hứa Như Diệp tức đỏ mắt, bất bình nhìn Hứa An Chi.

Hứa An Chi cảm thấy đau đầu, một bên là muội muội, một bên là bạn tốt, hẳn cũng không biết nên trấn an bên nào.

Mắt thấy sắc mặt bạn tốt càng ngày càng khó coi, hần đành phải mở miệng trách cứ muội muội vài câu, “Như Điệp! Trước mặt khách người nói bậy bạ gì đó? Còn không mau hướng Hoàng Phủ phu nhân xin lỗi!”

“Ta không cần! Rõ ràng chính người nói cho ta biết! Người tệ nhất!” Hứa Như Điệp tức khóc, vỗ bàn đập chân, xoay người chạy đi ra ngoài.

Không khí lập tức hạ xuống đến âm độ, Hứa An Chi thiếu chút nữa bị muội muội khiến tức chết, Lâm Dĩ Phong lại là thiếu chút nữa bị trượng phu cùng tiểu cô tức chết. Nàng không nghĩ tới trượng phu lại nói những điều này với tiểu cô, tiểu cô cũng không lớn không nhỏ, còn kiêu căng giống một đứa nhỏ!

“Ách... Ta, ta không thoải mái, muốn về nghỉ ngơi trước.” Mắt thấy không ai dám nói chuyện, Hoàng Phủ Trân không thể không mở miệng tìm một lý do rời đi trước.

Lâm Dĩ Phong lập tức nói tiếp: “Hoàng Phủ phu nhân không thoải mái sao? Vậy ngủ lại ở chỗ này đi, đừng chạy tới chạy lui hai bên. Chờ người thoải mái hơn, tỷ tỷ lại mang người đến chung quanh Hàng Châu tham quan, người nói được không?”

Hoàng Phủ Trân do dự một chút, nếu Hứa gia cùng Hoàng Phủ gia có lui tới buôn bán, nàng tổng không nên ở tình huống khó như vậy có thể nói đi là đi, như vậy một trong hai Hoàng Phủ Vệ hay Hứa An Chi nhất định sẽ sinh lòng hiềm khích.

“Đừng miễn cưỡng mình, chúng ta quay về Tú Phong cư là tốt rồi.” Hoàng Phủ Vệ kéo nàng muốn rời đi.

Hoàng Phủ Trân giữ chặt tay hần, nhẹ nhàng lắc đầu. “Không sao, nếu Dĩ Phong tỷ tỷ nhiệt tình như vậy, chúng ta cũng đừng nghịch ý tốt của người ta, ở nơi này vài ngày đi.” Nàng quay đầu lại nhìn Lâm Dĩ Phong nói: “Dĩ Phong tỷ tỷ, vậy phiền toái người trước mang ta đi phòng khách nghỉ ngơi, nơi này để cho bọn họ nam nhân tán gẫu đi.” Nàng cảm thấy, hần Hoàng Phủ Vệ rất muốn cùng Hứa An Chi có cơ hội khai thông một chút.

Lâm Dĩ Phong cảm kích nhìn nàng, “Tốt tốt tốt, vậy muội tử chúng ta đi trước đi.” Thật sự là cô nương hiểu biết, còn biết chế tạo cơ hội để cho An Chi cùng Hoàng Phủ Vệ hoà hảo.

Không khỏi sợ trường hợp khó coi, nàng thuận tiện mang đi tất cả nô bộc trong phòng.

Hứa An Chi vẽ mặt đau khổ, nhìn theo từ và Hoàng Phủ Trân cùng nhau rời đi, ánh mắt chậm rãi quay lại trên gương mặt lạnh như băng của Hoàng Phủ Vệ. “Người nghe ta giải thích...” Hần suy yếu mở miệng.

Hoàng Phủ Vệ mị hí mắt, hai tay vắn vắn vang “Rắc rắc”.

“Oa ——” ban đêm, thanh âm sợ hãi từ trước đại sảnh vang vọng toàn bộ Hứa phủ.

6. Chương 6: Chương 6

Đêm đã khuya, Hoàng Phủ Trân đang ngủ say không biết vì sao đột nhiên tỉnh lại, nàng khốn đốn dụi dụi mắt, mơ hồ nhìn bốn phía.

Tiếng nói nhỏ tinh tế giống như từ ngoài cửa sổ truyền đến, nghe không rõ ràng lắm nói cái gì, nhưng có thể xác định có thanh âm.

Nàng hoạt động chậm chạp đứng lên, khoác thêm một cái áo khoác, đốt một cây nến trong phòng, mang giày thêu vào, nghỉ hoặc đi tới bên cửa.

Chỗ nàng ở là một căn phòng thông nhau thanh nhã, phòng khách cùng phòng ngủ đều ở cùng một không gian, phi thường rộng rãi trống trải, mà Hoàng Phủ Vệ thì ngủ ở cách vách phòng nàng, trước phòng là một khu vườn nhỏ, quay chung quanh một tòa đình đá. Thanh âm tựa hồ chính là từ trước đình truyền vào phòng.

Đến thời đại này ở một thời gian ngắn, nàng sớm quen với ban đêm yên tĩnh, thanh âm bên ngoài tuy rằng thật nhỏ, nhưng vẫn đánh thức nàng.

Tới gần trước cửa, thanh âm bắt đầu trở nên rõ ràng, nàng chần chờ, gương mặt thanh tú chuyển qua cửa sổ nhỏ hình tròn bên cạnh.

Xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trước đình đứng hai cái thân ảnh, một người cao lớn, một người nhỏ nhắn, đôi mắt đen láy của nàng thoảng chốc sáng ngời.

Trên mặt Hứa Như Diệp mang đầy vẻ oan ức, nhìn Hoàng Phủ Vệ ở trước mặt nàng, “Hoàng Phủ đại ca, người, vì sao người đột nhiên cùng Hoàng Phủ Trân đi du lịch? Vì sao cảm tình của các người lại biến thành tốt?” Nàng càng nghĩ càng không cam lòng, nằm ở trên giường lăn lộn không ngủ được, dứt khoát đứng lên tìm người để hỏi rõ ràng.

Dựa vào cái gì người đàn bà kia có thể đứng ở bên cạnh Hoàng Phủ đại ca? Dựa vào cái gì nàng có thể lên làm thiếu phu nhân của Hoàng Phủ sơn trang? Một nữ nhân thấp hèn, làm ruộng ở vùng núi, vừa không tài hoa vừa không có mỹ mạo, nàng làm sao xứng đôi với Hoàng Phủ đại ca?

Làm sao có thể?!

Hoàng Phủ Vệ vừa thấy nàng, lại nghĩ tới chuyện đêm nay nàng ở trong phòng ăn cố ý giấu chầm chầm chọc thê tử trong lời nói, mày liền nhíu chặt lại. “Ta cần gì phải nói cho người biết?” Bất quá là một nữ nhi của bá phi quan hệ nhiều đời, có tư cách gì hỏi chuyện hần?

Hứa Như Diệp cắn môi, tức đỏ hốc mắt, “Đương nhiên cần thiết! Vốn... Vốn vị trí này nên là ta!” Hai tay nàng cầm lấy vật áo, hung hăng nắm thành quyền, rất không cam tâm.

“Hiện tại xác thực không phải người.” Hoàng Phủ Vệ đương nhiên biết nàng nói là chuyện đám hỏi lúc trước của hai nhà, nhưng nàng không biết là, hần vốn không có tâm muốn lấy nàng, cùng Hứa An Chi kết bạn nhiều năm, hần sớm biết rằng Hứa Như Diệp là một cô nương bốc đồng.

Lời này của hần giống như dao đâm vào tim Hứa Như Diệp, đau đến nước mắt nàng cũng rơi xuống. “Hoàng Phủ đại ca.... Sao người có thể như vậy... Ta, ta thích người rất nhiều năm...” Cha cùng đại ca đều khuyên nàng phải buông tay, nhưng nàng phải buông tay thế nào? Không phát hiện thì nàng còn có thể nhẫn nại, đã hơn một năm nay liệu mình thuyết phục bản thân quên đi, nhưng hiện tại tận mắt thấy hần cùng Hoàng Phủ Trân thâm tình nhìn nhau, tựa như một cây châm thẳng đâm bị thương tim nàng.

Nàng không có biện pháp nhận, nàng không cần! Vị trí Hoàng Phủ thiếu phu nhân vốn là của nàng...

“Sau đó thì sao?” Hoàng Phủ Vệ lạnh lùng hỏi lại nàng.

Hứa Như Diệp nghẹn ngào một tiếng, rốt cuộc bất chấp thiếu nữ rụt rè, chủ động bỏ nhào vào trong lòng hần, vươn tay ôm chặt lấy hần. “Hoàng Phủ đại ca! Diệp nhi chỉ muốn ở bên cạnh người!”

Bản khoản thân phận của nàng, Hoàng Phủ Vệ sợ nếu lui lại nàng liền nhào lên đình đá, từ chối một chút mới dùng sức đẩy nàng ra. “Nói bậy bạ gì đó? Gia huấn của Hoàng Phủ gia là không thể nạp thiếp, chẳng lẽ người không biết sao?” Hần trầm giọng gầm lên.

Hứa Như Diệp bị ngữ khí hung ác của hần làm hoảng sợ, nước mắt lại giống trân châu bị chặt đứt càng không ngừng rơi, “Ta đây phải làm sao bây giờ? Ta đây phải làm sao bây giờ...” Nàng giống một đứa nhỏ oa oa khóc lớn.

Gân xanh trên trán của Hoàng Phủ Vệ nhanh chóng lộ ra, tính nhẫn nại đã khô kiệt, “Người muốn làm sao bây giờ ta không biết, nhưng cả đời ta đây chỉ biết có một mình Trân nhi!” Rốt cuộc chịu không nổi nàng cố tình gây sự, hần hung ác đặt xuống một câu, xoay người trở về gian phòng của mình.

“Hoàng Phủ đại ca, Hoàng Phủ đại ca... Ô ô...” Hứa Như Diệp khóc đuổi theo phía sau hần.

“Ầm!” một tiếng, hần dùng lực đóng sầm ván cửa.

“Hoàng Phủ đại ca... Diệp nhi thích người...” Hứa Như Diệp thương tâm đứng ở cửa phòng bọn họ khóc nhỏ.

Hoàng Phủ Trân tránh ở sau cửa nhìn đến tất cả, có chút mất hồn đột nhiên giật mình, bên tai còn quanh quẩn câu kia của Hoàng Phủ Vệ - nhưng cả đời ta đây chỉ biết có một mình Trân nhi...

Trái tim đột nhiên chặt lại, trong lòng nàng vừa ngọt vừa chua xót, hần... Đối với nàng là ôm chặt ý nghĩ này sao? Nàng thì sao?

Ánh mắt nàng buồn bã, nhẹ nhàng mà thở dài. Nàng cũng không biết, tương lai... Là hoảng loạn như vậy...

Đêm qua sau khi nghe lén đoạn nói chuyện kia, Hoàng Phủ Trân vừa vui vừa sầu, nhưng nàng cũng rất thông minh, chủ động tránh đi những địa phương Hứa Như Điệp sẽ xuất hiện.

Lâm Dĩ Phong lại rất hoà hợp với nàng, thường thường mang theo nàng du ngoạn Hàng Châu, được ăn, được xem, thậm chí mang nàng đi nghe ca hát diễn kịch. Biết nàng không mang bao nhiêu quần áo lại đây, cũng nhiệt tâm lôi kéo nàng đi mua toàn bộ hàng dệt bằng máy quý nhất ở Hàng Châu, đương nhiên những thứ này là do Hoàng Phủ Vệ từ đầu tới đuôi ở tại bên người nàng ra tiền.

Vốn giữa hai người còn có chút không được tự nhiên, ở chung mấy ngày này cũng từ từ biến đổi thành tự nhiên, ánh mắt Hoàng Phủ Vệ đặt ở trên người thê tử, càng ngày càng nhiều dịu dàng, mà tươi cười của Hoàng Phủ Trân, cũng càng ngày càng nhiều và càng ngọt ngào.

Lâm Dĩ Phong miễn cảm nhận thấy những thay đổi này, nhưng nàng cũng không tiện nói cái gì, mà Hứa Như Điệp âm ỷ với nàng mấy lần muốn đi theo ra ngoài, cùng đều bị nàng đánh quay trở về. [đánh ở đây ko phải đánh đập ý là ngăn cản, nói lại...]

Ban đêm, vợ chồng Hoàng Phủ vẫn tiếp tục phân phòng ngủ, Hoàng Phủ Vệ không muốn nóng vội dọa sợ nàng, mà Hoàng Phủ Trân cũng không nghĩ tới chút nào, chỉ có Hứa An Chi cùng Lâm Dĩ Phong đối với điểm này như xem hoa trong sương mù, có xem không có biết. [tổng ý là thấy nhưng không rõ, không hiểu]

Sau khi Hứa An Chi bị Hoàng Phủ Vệ uy hiếp, cũng không dám thả lỏng muối mè đi trêu chọc hấn, vì tránh ọi người gặp nhau, hấn để cho vợ chồng Hoàng Phủ tự mình ở lại trong phòng dùng bữa.

Ngồi ở trong đình đá, Hoàng Phủ Trân khẽ thở dài thỏa mãn. Lúc này bầu trời như rộng mở, mặt trăng thật tròn, trong vườn mùi hoa thơm khắp nơi, đây chính như người ta nói trước hoa dưới trăng rồi?

“Một ngôi sao, hai ngôi sao, ba ngôi sao...” Lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào, trong lúc rảnh rỗi nàng bắt đầu đếm sao trên trời... Nhiều lắm, đếm không xong.

Tay nhỏ bé duỗi ở giữa không trung chỉ trỏ, khiến ột đôi tay to nắm bắt xuống dưới, Hoàng Phủ Vệ cười liếc nàng. “Ăn cơm, đếm sao làm chi?”

“Sao đẹp quá, giống một viên một viên đá quý.” Thời đại này không bị ô nhiễm lắm, bầu trời gần gũi tựa như ở trước mắt, vươn tay ra giống như có thể lấy ngôi sao xuống.

“Người thích, ta tặng người.” Hoàng Phủ gia cái gì nhiều lắm, thì là đá quý rất nhiều.

Nàng tưởng hấn đang nói giỡn, cầm chiếc đĩa vô cùng cao hứng ăn cơm. “Tốt, lần khác đưa một hộp sao cho ta chọn.”

Biết nàng xem hấn đang nói giỡn, không sao, chờ trở lại Lạc Dương, nàng sẽ biết hấn chưa bao giờ nói giỡn.

Hai người ở trong không khí trước hoa dưới ánh trăng, thật vui vẻ vừa nói chuyện phiếm vừa ăn cơm, chỉ tiếc, loại thời gian tốt này duy trì không lâu.

“Khụ.” Hứa Như Điệp đột nhiên từ vòm cửa hình tròn xông ra, còn cố ý phát ra tiếng vang, phía sau đi theo hai nha hoàn.

“Hứa cô nương.” Hoàng Phủ Trân kinh ngạc nhìn nàng đến gần đình đá.

Mà Hoàng Phủ Vệ vừa thấy đến nàng, sắc mặt liền trầm xuống dưới.

Hứa Như Điệp cố nén lửa chua bốc lên trong lòng, dùng sức cấu đùi mình, trên mặt mới có thể thể hiện vẻ áy náy.

Nàng bước nhẹ nhàng, chậm rãi bước lên đình đá. “Hoàng Phủ đại ca, đại tẩu, trước đó vài ngày là Điệp nhi rất bốc đồng, nói rất nhiều lời chọc đại tẩu không vui, đêm nay Điệp nhi là cố ý đến thỉnh tội, xin đại tẩu đừng giận Điệp nhi.”

Nói thật, nàng đột nhiên trở nên lễ độ như vậy, Hoàng Phủ Trân cũng không ngờ đến cảm thấy cao hứng, ngay ngực nhận lời xin lỗi của nàng, trong lòng ngược lại có loại cảm giác quý dị.

Hoàng Phủ Vệ cùng nàng lòng có đồng cảm, hai người nhìn nhau một cái, từ Hoàng Phủ Vệ mở miệng, “Hứa cô nương, vật đổi sao dời coi như xong, hai vợ chồng ta cũng không còn tức giận, người không cần phải như thế.”

Hứa Như Diệp hạ xuống lông mi thật dài, dấu đi phần nộ trong mắt, giọng nói vẫn khàn khàn áy náy. “Vây là tốt rồi, Diệp nhi rất cuộc yên tâm.” Vừa nhắc mắt, nàng vươn tay lau đi nước mắt ở khoé mắt, chuyển thành khuôn mặt tươi cười dịu dàng.

“Diệp nhi nghe nói thân thể đại tẩu không khoẻ, cho nên cố ý tự mình xuống bếp, hầm một chén canh gà cho người.” Nàng vẫy tay, một nha hoàn phía sau nhanh chóng đem hai chén sứ trong tay lần lượt đặt trên bàn đá.

Hoàng Phủ Trân cười cứng ngắc. Canh này... Nàng nên uống hay không uống a?

Hứa Như Diệp cười lạnh dưới đáy lòng, như là sớm đoán được phản ứng của nàng, bưng lên một chén sứ khác, đưa tới trước mặt Hoàng Phủ Vệ. “Hoàng Phủ đại ca, Diệp nhi cũng có hầm một chén cho người. Đại tẩu, uống nhanh a, lạnh sẽ uống không tốt.”

Hoàng Phủ Vệ nhìn thẳng nàng, Hứa Như Diệp cũng trấn định cười nhìn lại hắn. Trong chốc lát sau, Hoàng Phủ Vệ đem chén canh gà trước mặt hắn trao đổi với Hoàng Phủ Trân.

“Uống đi.” Hắn vỗ tay thê tử trấn an, cho rằng Hứa Như Diệp cũng không dám thật sự hạ độc ở trong canh để hại người.

Hoàng Phủ Trân còn chưa kịp ngăn cản, liền nhìn đến hắn bưng chén canh gà uống hết nửa chén, sắc mặt nàng trắng bệch theo dõi hắn, một hồi lâu sau, xác định hắn không có gì không thích hợp, nàng mới yên tâm mà ở dưới ánh mắt tha thiết của Hứa Như Diệp bưng lên chén kia của mình. Sao biết khi nàng đang há mồm muốn uống ——

“Như Diệp!” Thanh âm của Lâm Dĩ Phong đột nhiên vang lên.

Hứa Như Diệp tức giận đến thiếu chút nữa chữ ầm lên. Nàng hít một hơi thật sâu, nhìn lại, chỉ thấy Lâm Dĩ Phong đang mang theo vài nha hoàn vội vàng đi tới.

“Đại, đại tẩu? Làm sao vậy?” Nữ nhân gốc phá hư chuyện tốt của nàng!

Lâm Dĩ Phong nhận được tin tức nha hoàn truyền đến vội vàng tới, sợ tiểu cô lại làm ra chuyện thất lễ gì, hiện tại xem ra may mắn không có, nhưng vẫn dừng để nàng ở lại chỗ này mới được.

“Đại ca người bảo người đi qua một chuyến.”

Hứa Như Diệp tính toán trong lòng một chút, lại nhìn Hoàng Phủ Vệ và Hoàng Phủ Trân trong đình đá một cái, nàng biết hiện tại không đi chỉ khiến cho hai người hoài nghi, đành phải oán hận cắn răng một cái, đi theo Lâm Dĩ Phong cùng nhau rời đi.

“Hoàng Phủ đại ca, ta không quấy rầy các người nữa, trước cáo lui.”

Đợi ọi người đi rồi, Hoàng Phủ Trân mới nhẹ nhàng thở ra, “Nàng đột nhiên đổi tính ta còn thật không quen.”

Mắt nhìn chén canh gà kia, nàng không phải rất muốn uống, không phải bởi vì là Hứa Như Diệp hầm, mà đây là canh gà nhân sâm, nàng không thích hương vị nhân sâm.

“Ta cũng không quen.” Hoàng Phủ Vệ theo lời của nàng nói, hai người nhìn nhau một cái, nhin không được cùng nhau cười ra.

Sau khi ăn xong, bọn họ ở trong đình hàn huyên một chút, thẳng đến cảm thấy mí mắt có chút nặng, Hoàng Phủ Trân mới ở dưới sự thúc giục của Hoàng Phủ Vệ trở về phòng, chuẩn bị ngủ.

Mà Hoàng Phủ Vệ quay về phòng mình cũng tính đi ngủ, hắn cởi áo ngoài nằm ở trên giường, trong chốc lát sau, thân mình lại bắt đầu sôi trào, không biết vì sao vẫn cảm thấy trên người có cỗ ý khô khó hiểu, cỗ ý khô kia khiến cho hắn dần dần cảm thấy tâm phiền ý loạn, trong thân thể cũng tựa hồ có cái gì đang thiêu

đốt, hần thử tập trung tinh thần tỉnh táo lại, không ngờ ngược lại diễn biến thành giống có đoàn lửa đang thiêu đốt hần.

Từ trong đan điền [vùng dưới rốn] đột nhiên lúi lên một đoàn lửa, bắt đầu nóng rực lại mãnh liệt đốt cháy lý trí của hần, hần theo bản năng ngắt chuyển chân khí trong cơ thể muốn áp chế cỗ lửa nóng kia, không nghĩ tới lại càng thêm cổ vũ nhiệt độ của nó.

“Ah...” Toàn thân nóng như sắp bị cháy, khiến cho hần khó chịu rên rỉ, vô lực từ trên giường đứng lên. Hần muốn... Thân thể hần muốn thứ gì...

“Hoàng Phủ Vệ? Hoàng Phủ Vệ?” Hoàng Phủ Trân vốn đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ nghe được phòng bên cạnh truyền đến rên rỉ, cảm thấy không thích hợp, vội vàng mặc cái áo khoác đi tới. Nghe được thanh âm trong phòng càng lúc càng lớn, nàng nóng vội dùng sức đập cửa. “Hoàng Phủ Vệ? Người làm sao vậy?” Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Nàng nhìn bốn phía, phát hiện cửa sổ của hần không có đóng, ba chân bốn cẳng đi vào từ cửa sổ, vừa mới nhảy xuống cửa sổ, nàng liếc mắt một cái liền nhìn đến Hoàng Phủ Vệ nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, trong lòng cả kinh, sợ tới mức chạy nhanh lên.

“Hoàng Phủ Vệ? Người không nên làm ta sợ!” Vọt tới bên giường, nàng mới phát hiện khuôn mặt của hần đỏ đậm một mảnh, cổ, mu bàn tay... Chỉ cần là chỗ lộ ra trên người, màu da đều là đỏ đậm. “Hoàng Phủ Vệ...” Nàng vươn tay ôm lấy thân mình đang khổ sở rên rỉ của hần, nước mắt không chút nghĩ ngợi liền rơi xuống, bối rối không biết nên như thế nào cho phải.

Sự đụng chạm của nàng, tựa như một dòng nước suối trong xuất hiện ở trong lửa nóng, hần bỗng nhiên mạnh nhào về phía dòng nước suối kia, dùng sức hấp thu mát mẻ trên người của nàng.

“Tê ——” tiếng vải vóc vỡ tan truyền đến rõ ràng.

“A!” Nàng sợ hãi, muốn giãy khỏi kiềm chế của hần, lại làm sao cũng không đặng ra được thân mình cứng rắn như làm bằng sắt của hần. “Hoàng Phủ Vệ, Hoàng Phủ Vệ!” Nàng khóc hô, hy vọng có thể gọi quay về một chút thần trí của hần.

Sương mù đỏ đậm bao trùm tất cả lý trí của Hoàng Phủ Vệ, khiến cho hần theo bản năng chỉ muốn đoạt lấy, xâm chiếm hết thấy tất cả, hần nhanh chóng xé bỏ quần áo che đậy trên người nàng, bàn tay to làm càn vuốt ve thân mình mềm mại, hưởng thụ khoái cảm mát mẻ có thể đạt được từ sự chạm tay.

Hoàng Phủ Trân mơ hồ biết xảy ra chuyện gì, dùng hết tất cả khí lực ra sức đẩy hần ra, thân mình hần bị đẩy lui ra một chút, nhưng lập tức lại lấy tư thế càng dưng mãnh đánh về phía nàng.

“Hoàng Phủ Vệ ——” nàng vừa kinh vừa sợ, thống khổ khóc hô.

Nguyên bản hần bị cỗ lửa cháy không hiểu này khiến không còn lý trí, thân mình đột nhiên chấn động thật mạnh, tiếng khóc la bi thương của nàng cắt qua sương mù trong đầu hần, cuồng loạn trong lòng phút chốc hiện lên một chút trong trẻo, động tác chà đạp cũng dừng lại.

“Trân, Trân nhi...” Hần kinh ngạc nhìn nàng khóc dưới thân mình.

Nàng rưng rưng nhìn hần, “Vệ...”

Vén vén thanh tỉnh trong một cái chớp mắt này, Hoàng Phủ Vệ cũng đã hiểu mình trúng ám chiêu của Hứa Như Diệp, hần đem hết khí lực toàn thân, thở phì phò cách xa thân thể của nàng.

“Mau! Đi mau!” Hần không thể ức chế run run, cảm giác lửa nóng cùng với đau đớn, từ chỗ sâu ở trong thân thể xông ra.

Hoàng Phủ Trân rất muốn đi, nhưng nhìn khuôn mặt thống khổ vặn vẹo của hần, trong lòng nàng cũng đau theo, “Người làm sao vậy?” Nàng đột nhiên chợt lóe linh quang! Canh gà của Hứa Như Diệp?

Hần nắm chặt hai cánh tay của mình, càng không ngừng run run, mồ hôi nóng cuồn cuộn xuống, “Đi...” Thanh âm đã suy yếu cơ hồ không nghe được.

Từ hành động mới vừa rồi của hắn cùng động tác hiện tại, nàng đại khái đoán được hắn hẳn là trúng một loại thuốc kích dục gì đó, nhưng... Không thích hợp! Sao thuốc kích dục có thể khiến cho hắn xuất hiện phản ứng thống khổ như vậy?

“Đi mau!” Cảm giác trong óc dần dần lại bị một mảnh sương mù đỏ đậm chiếm cứ, đồng thời trong đầu đón do thân thể bị đốt cháy cũng càng thêm kịch liệt, hắn giãy dụa gào nhẹ.

Nhưng làm sao Hoàng Phủ Trân có thể bỏ hắn rời đi? Sao nàng có thể trơ mắt nhìn hắn thống khổ?

Vươn đầu ngón tay run run, nàng nhẹ nhàng mà xoa mặt của hắn...

Hoàng Phủ Vệ kinh ngạc nhìn nàng, “Trân, Trân nhi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn rưng rưng nước mắt của nàng chậm rãi gần sát hắn, chủ động hôn lên môi hắn. “Vệ...” Hắn thà rằng mình thống khổ cũng không nguyện thương tổn nàng, nàng còn muốn do dự cái gì? Một người nam nhân như vậy... Nam nhân nàng yêu trong lòng...

Hốc mắt Hoàng Phủ Vệ nóng lên, cảm nhận được tâm ý của nàng, quay người đem nàng áp về trên giường, khi nàng vươn tay ôm cổ của hắn thì tất cả lý trí của hắn thoáng chốc bị chặt đứt dây, rốt cuộc không thể khống chế dâng lên một hồi lại một hồi hoan ái kịch liệt.

Hai tháng sau, Hoàng Phủ sơn trang ——

“Làm sao vậy?” Hoàng Phủ Trân buồn ngủ dụi dụi mắt hỏi.

“Người tiếp tục ngủ đi.” Hoàng Phủ Vệ dịu dàng trấn an nàng, cầm lấy cái yếm của nàng, cẩn thận mặc vào cho nàng, mặc vào áo ngoài và vớ, hài nhỏ thêu hoa, sau đó sẽ ôm nàng đã mặc thoải mái vào trong ngực giống như một tiểu oa nhi.

“Thiếu gia?” Lỗ Cường luôn luôn chờ ở ngoài cửa thấy thế kinh ngạc trừng to mắt.

Hắn vẫn là trợ thủ đắc lực của thiếu gia, chuyện của thiếu gia cùng thiếu phu nhân hắn cũng rõ ràng, hôm nay là ngày quy định đến cửa hàng tuần tra, thiếu gia lại ở trong phòng ôm thiếu phu nhân không buông?

“Hôm nay không cưới ngựa, đi chuẩn bị kiệu, ta cùng thiếu phu nhân thuận đường vào thành ở vài ngày.” Bọn họ trở lại sơn trang đã hơn một tháng, mang theo nàng vào thành đi một chút, giải sầu cũng tốt.

Lỗ Cường tạm ngừng, “Vâng” chấp tay lui ra chuẩn bị đi.

Một khắc đồng hồ sau [một lúc sau khoảng 15 phút], một cỗ kiệu bốn người khiêng vững vàng xuất phát từ cửa của Hoàng Phủ sơn trang, bình thường Hoàng Phủ Vệ đến trong thành tuần tra cửa hàng, đều là cưới ngựa, lần đầu tiên ngồi kiệu, đương nhiên là vì thể tử của hắn.

Thân thể mềm mại trong lòng khiến cho hắn ôm thập phần cảm thấy mỹ mãn, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát ở trong ngực hắn, thoạt nhìn chọc người triu mến như vậy, hắn nhẹ vỗ về hai má non mềm của nàng, khoe mắt đuôi lông mày đều có tình ý nhẹ nhàng.

Từ sau khi hai người có quan hệ da thịt cùng giường mà ngủ, dần dần, nàng ở đáy lòng của hắn càng ghim càng sâu, mỗi khi đụng chạm đến nàng, gặp về mặt ngưỡng ngưỡng của nàng, hắn liền cảm thấy trong lòng tất cả đều là cuồng nhiệt, đồng thời lại yêu thương khó nhịn.

Ôm người đáng yêu trong lòng, hắn hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra hai tháng trước ở Hàng Châu ——

Ngày hôm sau hắn trúng thuốc kích dục tỉnh lại, chỉ thấy trên người Hoàng Phủ Trân lộ ra một mảnh “Chiến tích” lờ mờ, loang lổ nhiều vết tím hồng, tất cả đều là hắn ở tình cảm mãnh liệt gây họa, hắn không đành lòng vệ sinh thân thể cho nàng, đồng thời phần nộ trong lòng cũng tới đỉnh.

Sau đó Hứa Như Diệp hấp tấp vọt vào phòng của hắn, nếu không có Hứa An Chi đuổi theo sau giữ hắn lại, chỉ sợ hắn thật sự tự tay bóp chết nữ nhân này!

Nguyên lai tất cả đều trong kế hoạch của nàng, sau khi Hứa Như Diệp bị cự tuyệt, nhục nhã cùng không cam lòng toàn bộ phát lên, biết Hoàng Phủ Vệ cùng Hoàng Phủ Trân vẫn không có cùng giường ngủ chung, liền bảo nha hoàn bên người đi thanh lâu mua xuân được hại người, tính cùng Hoàng Phủ Vệ có quan hệ vợ chồng trước, sau đó buộc hắn cưới nàng.

Xuân được kia đã được bỏ vào trong canh gà, nàng biết Hoàng Phủ Vệ đối với nàng nhất định sẽ ôm chặt canh giác, cho nên còn cố ý bỏ thuốc vào trong chén của Hoàng Phủ Trân, quả nhiên, Hoàng Phủ Vệ như nàng dự đoán trao đổi canh gà với thê tử.

Vốn tất cả nằm trong kế hoạch của nàng, cũng không nghĩ đến nửa đường lại nhảy ra một cái Trình Giảo Kim!

Lâm Dĩ Phong nhận thấy được tiểu cô không thích hợp, mạnh mẽ giữ lại Hứa Như Diệp, không cho nàng rời khỏi phòng, trong lòng Hứa Như Diệp nôn nóng không thôi, lại sợ bị đại tẩu nhìn ra, cho nên chỉ có thể nhẫn nại cùng nàng ở trong phòng nói chuyện phiếm.

Nguyên tưởng rằng đêm đã khuya đại tẩu sẽ rời đi, không nghĩ tới nàng lại đột nhiên nói muốn ngủ ở trong phòng mình, Hứa Như Diệp tức giận đến thiếu chút nữa liều lĩnh đem chuyện đều rống ra, nhưng nàng không thể, nàng chỉ có thể cố nén cơn tức, để cho đại tẩu ở trong phòng nàng cùng ngủ một đêm.

Buổi sáng hôm sau tỉnh lại, nàng vội vàng vàng chạy tới phòng Hoàng Phủ Vệ, hy vọng xa vời tất cả còn kịp, chỉ tiếc tất cả... Đương nhiên đều không kịp. Nàng thiếu chút nữa bị Hoàng Phủ Vệ đang tức giận tươi sống bóp chết, sợ tới mức nàng cũng không dám đối hấn có tâm tư gì nữa, mà hấn lại tức giận đến nói muốn đoạn tuyệt lui tới buôn bán nhiều năm của Hoàng Phủ gia cùng Hứa gia.

Hứa An Chi biết muội muội gây họa lớn, vì trấn an lửa giận của Hoàng Phủ Vệ, không có biện pháp, chỉ phải không để ý muội muội khóc sụt sụt, đem nàng đưa vào trong am ni cô thanh tu, tính nửa năm sau lại đón nàng trở về.

Hoàng Phủ Trân ôm tâm tính khoan dung mà độ lượng, cảm thấy lấy thân phận một thiên kim tiểu thư của Hứa Như Diệp, bị đưa vào trong am ni cô đã thực thắm, mà chính nàng dù sao cũng coi như đánh bậy đánh bạ, thúc đẩy quan hệ vợ chồng thật sự cùng Hoàng Phủ Vệ, bởi vậy không truy cứu nhiều hơn nữa, lôi kéo Hoàng Phủ Vệ rời đi Hứa phủ.

Sau khi hai người trở lại Tú Phong cư, Hoàng Phủ Vệ mới thành thật nói cho nàng, kỳ thật Hoàng Phủ lão gia từ sớm không ở Hàng Châu. Kết quả Hoàng Phủ Trân không tìm được người cần tìm, lại được một người vốn không muốn ở trong lòng.

Ở Hàng Châu thêm hai ngày, bọn họ nhận được thư nhà của Hoàng Phủ Diễm gửi đến từ Lạc Dương, cũng thu thập hành lý, cùng nhau trở về Hoàng Phủ sơn trang.

Giờ phút này, cỗ kiệu dao động đi tới thành Lạc Dương, Hoàng Phủ Vệ mang theo thê tử, dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả quản lý ở trong cửa hàng, thoải mái ôm nàng một đường vào cửa, đợi sau khi an bài nàng tiếp tục ngủ, mới xoay người ở các quản lý vây quanh trở lại phòng ngày thường xử lý chuyện buôn bán.

Không biết lại ngủ bao lâu, Hoàng Phủ Trân tỉnh lại, lười biếng đứng dậy đuổi cái lưng mỏi. Gò má của nàng hồng hào, hai mắt ngập nước, đúng là một bộ dạng mới được người vô cùng yêu thương trôi qua. Một mối sờ sờ chần phủ gấm, nàng lại ngã trở về giường một chút rồi mới chậm rãi đứng lên.

“Thiếu phu nhân.” Lục nhi đã sớm ở trong phòng chuẩn bị hầu hạ, vừa thấy nàng rời giường, vội vàng tiến lên hỗ trợ kéo cánh tay nàng.

Tóc dài đầy đầu của Hoàng Phủ Trân loạn vểnh lên, mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, “Lúc nào? Đây là đâu?” Mới vừa rồi tỉnh lại nàng liền phát hiện nơi này không phải Hợp Vân các quen thuộc của nàng, mà là một nơi xa lạ khác.

Lục nhi cười khanh khách đem dụng cụ rửa mặt và đánh răng mà thiếu phu nhân tự chế đưa cho nàng rồi mới nói: “Nơi này là cửa hàng của Hoàng Phủ gia trong thành Lạc Dương, thiếu gia nói mang thiếu phu nhân vào thành chơi vài ngày. Một hồi nữa là buổi trưa, thiếu phu nhân muốn dùng bữa với thiếu gia không?”

Hoàng Phủ Trân kinh ngạc tròn to mắt, sao nàng vừa tỉnh ngủ đã vào thành?

Suy nghĩ, vừa rồi nàng tựa hồ có cảm giác ngủ thẳng một nửa thì thân mình bị người lật tới lật lui, cúi đầu thấy y phục trên người đều được mặc... Má nàng đỏ lên, không cần nghĩ cũng biết là ai giúp nàng mặc vào.

“Ừ”

Nàng rất nhanh đã đánh răng xong, rửa mặt sạch, y phục trên người mặc xong rồi, nhưng một đầu tóc dài còn rất rối. Nàng ngoan ngoãn ngồi vào trước gương đồng, để cho Lục nhi khéo tay búi lại, chỉ một chốc búi xong một kiểu tóc tú lệ cầu kì.

Trong phòng còn có vài nha hoàn khác, đang cầm một cái bàn chải gỗ, giúp nàng vuốt phẳng lại áo dài ngủ bị nhàu.

“Sao không buộc thành hai bím tóc giống lúc trước là được rồi?” Kiểu tóc này cũng không tồi, chỉ là tất cả tóc trên đầu đều búi cùng một chỗ, khiến nàng cảm thấy da đầu có chút buột chặt.

“Thiếu phu nhân, nay ngài mặc trang phục cầu kì, không thích hợp kiểu tóc lúc trước. Muốn dùng trước một ít điểm tâm không?” Lục nhi có chút tiếc nuối nhìn chằm chằm lỗ tai và cổ trắng không của thiếu phu nhân, thiếu phu nhân ngay cả búi tóc cũng chỉ đơn giản dùng sợi tơ buộc chặt mà thôi, có vẻ có chút keo kiệt.

“Không cần, đợi bữa trưa vào phòng, các người đều đi xuống đi.” Hoàng Phủ Vệ từ bên ngoài đi đến, phân phó, trên tay còn bưng một cái gì đó phủ lụa đỏ.

“Vâng” Lục nhi cùng bọn nha hoàn khác trong phòng cúi người lui ra.

Vừa thấy hấn, trong lòng Hoàng Phủ Trân còn có chút xấu hổ, đỏ mặt vẫn thẳng nhìn gương chằm chằm, không dám quay đầu.

Hoàng Phủ Vệ cực yêu tư thái xấu hổ xinh xắn này của nàng, cười đi đến trước gương trang điểm, đặt món đồ trong tay xuống trên bàn, xốc lên tấm lụa đỏ phủ ở trên.

Nàng nhìn nhất cử nhất động của hấn, sau khi hấn mở vải đỏ, nàng liền nhìn thấy rất nhiều vật phẩm trang sức tinh xảo lờ lờ sáng lên ở trước mắt, nhìn không được kinh hô một tiếng.

Chợt đột nhiên, nàng nhớ tới lời đùa mình từng nói khi ở Hàng Châu, trong con người đen láy lút nổi lên nước mắt, “Đây là người tặng ta sao?”

Hấn thâm tình nhìn nàng, mỉm cười gật đầu.

“Cám ơn.” Những vật phẩm trang sức này không chỉ có vàng bạc mà thôi, còn có rất nhiều ngọc lưu ly và đá quý đặc biệt nạm lên, mỗi một dạng đều rất đẹp, lại không tục tũn.

Mắt to ở giữa những vật phẩm trang sức rực rỡ muôn màu, đáy mắt sáng ngời, thấy được một cây trâm thật thanh tú, trâm làm bằng bạc ở trên đính một viên đá mắt mèo hồng nhạt, quay chung quanh ở bốn phía là một loại hoa văn đặc thù tạo thành từ bạc, phía dưới buộc dây tua. Có lẽ không phải là đáng giá nhất bên trong, nhưng lại hấp dẫn ánh mắt nàng nhất.

“Này thật khá nha!” Nàng yêu thích không buông tay đem cây trâm để ở trong lòng bàn tay thưởng thức, soi tới soi lui trước gương, nhưng không biết phải cắm ở chỗ nào.

Hoàng Phủ Vệ từ đầu tới đuôi đều ngầm ý cười mặc nàng chọn lựa, thẳng đến nàng chọn trúng cây trâm bạc kia, ý cười bên môi hấn càng sâu. Khi tay chân nàng rối loạn lung tung cầm cây trâm lên, hấn mới vươn tay tiếp nhận nó, nhẹ nhàng giúp nàng cài ở sau đầu. Sau đó, hấn lại từ trong lòng ngực lấy ra một đôi bông tai đá mắt mèo tương tự với cây trâm đeo lên cho nàng, lại lấy ra một chuỗi vòng cổ kiểu dáng giống vậy, đeo lên cổ của nàng.

Mặt nàng hồng hồng, trong lòng ngọt ngào tựa như ăn đường, xem cũng biết đây là một bộ vật phẩm trang sức hấn cố ý chuẩn bị, muốn tặng cho nàng.

“Cám ơn.” Nàng then thùng nhỏ giọng nói, hạ lông mi xuống ngưng ngừng che lại tình ý trong mắt to.

Bàn tay to thon dài có lực nhẹ nhàng nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên, lập tức một đạo hơi thở ấm áp chụp lên môi của nàng, hấn tỉ mỉ nếm hương vị trong miệng của nàng, thẳng đến cái miệng nhỏ nhắn của nàng sưng đỏ, dính đầy ẩm ướt của hấn, hấn mới vừa lòng rời khỏi.

“Không có gì.” Sáng rọi lưu chuyển trong đôi mắt anh tuấn, mang theo tình ý đối với nàng không nói gì.

Nàng nhin không được rung động ở đáy lòng, sau khi chủ động tiến lên hôn hấn một cái, mới then thùng thối lui. Thì ra hấn cũng là một nam nhân rối loạn [ko bik sao lại dùng từ rối loạn, nhưng các nghĩa khác còn kỳ hơn =. = theo tứ là nghịch ngợm mới đúng] đây... Nghĩ đến hấn đụng chạm nóng bỏng không kiêng nể gì, ngực nàng run lên, cẳng e lệ cúi đầu, một tay vô ý thức tìm kiếm ở trong những vật phẩm trang sức xinh đẹp trên bàn.

Khóe mắt hiện lên một chút dư quang, nàng lơ đãng nhìn đến một cặp nhẫn, là nhẫn bạc tạo hình đơn giản, mặt trên chỉ có khắc một vài hoa văn đặc thù. Tâm vừa động, nàng đem chúng nó bỏ trong lòng bàn tay nhìn.

“Người vươn tay ra đi.” Nàng bỗng nhiên nói với hấn. Chiếc nhẫn này không biết có đủ lớn hay không?

Tuy rằng Hoàng Phủ Vệ không hiểu ý tứ của nàng, nhưng vẫn theo lời vươn tay phải.

“Không phải tay này.” Nàng nâng tay trái của hấn lên, đeo chiếc nhẫn khá lớn trong đôi nhẫn vào ngón áp út của hấn, khóe miệng hồng bóng dương cao cao. Sau đó rút tay về, đem một chiếc nhẫn khác mang vào trong ngón áp út tay phải của mình.

Nàng đỏ mặt ngẩng đầu nhìn hấn, “Nhẫn này, người tuyệt đối không thể tháo xuống nha.”

Nàng nghĩ tới, dù sao nàng nguyện ý cũng đến, không muốn cũng đã đến đây, nếu đã đi vào thời đại này, như vậy tùy cảnh ngộ mà ổn định. Hơn nữa, có một lão công anh tuấn rối loạn như vậy hình như cũng không tồi, rất tốt là, Hoàng Phủ gia không thể nạp thiếp, nàng cũng không cần lo lắng sẽ có nữ nhân khác cướp đi chồng của nàng.

Nàng đương nhiên nhớ nhà, nhưng mà nhà xa xa không hẹn ngày trở về, nàng làm sao cũng sẽ không đến bờ... Như vậy, không bằng nàng nắm chắc hiện tại.

May mắn trong nhà ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng còn có rất nhiều huynh đệ, có lẽ mẹ sẽ vì nàng mất tích mà bị thương một thời gian, nhưng cuối cùng sẽ tốt thôi...

Thấy trong mắt nàng lóe ra mang theo một chút kiên quyết, chiếc nhẫn bé nhỏ không đáng kể này ở đáy lòng nàng tựa hồ có ý nghĩa rất quan trọng... Trực giác Hoàng Phủ Vệ cho là, cái này cũng có lẽ mấu chốt quan trọng để nàng quyết định có nguyện ý ở lại hay không, bởi vậy không chút nghĩ ngợi gật đầu, “Người cũng vậy.”

Yên lặng nhìn con người thâm thúy của hấn, đáy lòng nàng có vui cũng có buồn, chậm rãi gật đầu, trong mắt đồng thời chảy xuống một chuỗi nước mắt.

Cái gật đầu này, nàng biết nàng từ bỏ cái gì... Nhưng, nhìn nam nhân anh tuấn cao lớn trước mắt này, nhìn hấn thương tiếc nâng tay khẽ vuốt đi nước mắt trên mặt nàng, cho dù vẫn nhin không được bị thương trong lòng, nhưng nàng biết, hấn sẽ cùng nàng, cùng nhau đối mặt cuộc sống mới sau này...

7. Chương 7: Chương 7

Sau khi bình phục tâm tình, hai người thực sự trở thành vợ chồng, vợ chồng Hoàng Phủ ăn một bữa trưa phong phú, ăn no, Hoàng Phủ Vệ dặn dò thê tử vài tiếng, hấn – thiếu gia phải đi làm việc.

Mà Hoàng Phủ Trân, dưới sự hộ vệ của Lục nhi cùng hai võ sư, thoải mái ra cửa đi dạo phố.

Sau khi vào thành, nàng mới biết được cảnh tượng diễn trong phim truyền hình, cũng không bằng một phần mười thành cổ chân chính, ngã tư đường rộng lớn có thể chứa vài chiếc xe ngựa cùng đi khiến nàng xem thế là đủ rồi, chỉ là một đường lớn phía đông, đã xen kẽ rất nhiều đường nhỏ. Cửa hàng bốn phương tám hướng rộng mở, người bán hàng rong, còn có đoàn xe buôn bán nối liền không dứt, khiến cả tòa thành đã tràn ngập tinh thần phấn chấn, náo nhiệt không thôi.

Thành cổ to lớn rộng mở này đã đứng sừng sững mấy ngàn năm, mỗi một chỗ đều có chứa phong cách cổ xưa cùng sắc thái trầm ổn phương Bắc, chợ hỗn tạp Hồ Hàn, đến từ thương nhân bán thức ăn, Cổ Lâu phố, Chữ Thập phố, ngõ nhỏ Quân Phạm, ngõ nhỏ Nhân Nghĩa... Các loại, nàng nhìn xem hoa mắt hỗn loạn.

Nàng chọn Cổ Lâu phố náo nhiệt nhất, trên đường người đi đường nhiều đến nàng phải nắm chặt tay Lục nhi, chỉ sợ chủ tớ hai người bị dòng người như thủy triều tách ra.

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân! Người xem! Có khí kia!” Lục nhi so với chủ tử còn kinh ngạc hơn, nàng là cô nương đến từ thôn nhỏ, chưa từng thấy địa phương náo nhiệt như vậy.

Hoàng Phủ Trân lôi kéo nàng, cùng nhau hưng trí bưng bưng đến trước sạp biểu diễn khi đánh quyền, hai người nhìn xem kinh hô liên tục, hai đôi tay nhỏ bé đều vỗ đến đỏ. Chờ hết hứng, lại quay đầu nhìn nam tử đùa giỡn đao lớn bên cạnh.

Lúc trước Hoàng Phủ Trân đương nhiên đã xem qua những cảnh biểu diễn này ở trên truyền hình, nhưng cảm thụ khi xem tận mắt thật khác, biết rõ biểu diễn đều có kỹ xảo, nhưng nàng chính là nhịn không được tán thưởng.

Chủ tớ hai cô nương ở phía trước chơi vui vẻ, nhưng hai võ sư bị phân phối đến hộ vệ thì khổ, đám đông chật chội, bọn họ lúc nào cũng lo lắng có thể không mở to mắt liền bị lấn đi lên hay không, một lát lại nhìn chăm chăm hai mặt thân mình xinh xắn, chỉ sợ thiếu phu nhân nạm vàng gắn bạc của bọn họ sơ sẩy một chút mà không thấy.

Xem xong biểu diễn trên đường cái, các nàng lại vòng đến một ngã tư đường khác bán toàn khăn thêu, vật phẩm trang sức, đi tới đi tới cũng mệt mỏi, liền tìm một quán trà có vị trí phong cảnh tốt, hài lòng chuẩn bị nếm trà nghỉ ngơi.

Hoàng Phủ Trân đặt mông ngồi xuống, sau đó mới phát hiện Lục nhi cùng hai võ sư khác còn đứng, nàng buồn bực ngoắc bọn họ, “Ngồi đi, sao đều đứng ở bên cạnh ngẩn người?”

“Cô nương, muốn kêu gì đó không?” Tiểu nhị ca mắt sắc nhìn ra cô nương này có gia thế bất phàm, chỉ nhìn qua bộ tư lự bất kỳ trên người nàng đã quá hơn người, càng khỏi nói còn mang theo hai võ sư cao tráng nhanh nhẹn dừng mãi.

Trong thành Lạc Dương này, có thể mang ra hán tử tinh tráng như vậy cũng không có mấy hộ nhà.

“Uh, mấy món điểm tâm ăn ngon đi, chúng ta rất nhiều người. Thêm bình trà ngon.” Hoàng Phủ Trân cười nói.

“Vâng” lau cái bàn, tiểu nhị ca động tác nhanh chóng rời đi.

“Văn Chí, Văn Hiện, Lục nhi, ngồi đi!” Chân nhỏ treo ở ghế quơ quơ, nàng thấy người vẫn đứng ở một bên, không khỏi nhíu lại đôi mày thanh tú.

“Thuộc hạ không dám!” Hai huynh đệ Văn Chí, Văn Hiện chấp tay nói.

“Lục nhi không dám!” Lục nhi cũng đồng thời cúi người nói.

Mắt ngọc của Hoàng Phủ Trân chuyển động, nàng biết hiện tại chủ tớ phân biệt vẫn rất nghiêm cẩn, nhưng quan niệm của nàng nói với người cổ đại, chỉ sợ bọn họ cũng không hiểu, vì thế lưu loát nhảy xuống ghế dựa, cùng Lục nhi đứng ở một bên.

“Thiếu phu nhân?” Ba người khó hiểu nhìn nàng.

“Các người cũng không ngồi, ngồi một mình thật nhàm chán, ta đây cùng các người đứng là được.” Hì hì, núi không chuyển đường chuyển.

Trên mặt hai huynh đệ Văn Chí, Văn Hiện hơi có chút ngượng ngịu, vẫn là Lục nhi hầu hạ Hoàng Phủ Trân một thời gian có vẻ hiểu biết, nàng biết thiếu phu nhân cũng không sẽ diện với những hạ nhân bọn họ, còn đối bọn họ cực kỳ có lễ, cũng không cho rằng bọn họ hầu hạ chủ tử là việc phải làm, cũng không tiếc rẻ một tiếng cảm tạ.

Nay thiếu phu nhân bỏ qua muốn bọn họ đừng giữ lễ tiết, sao nàng không hiểu?

“Cám ơn thiếu phu nhân.” Lục nhi cảm động nói, kéo tay nàng nhẹ nhàng ngồi xuống.

Hoàng Phủ Trân cười với nàng, sau đó lại quay đầu nhìn hai huynh đệ Văn gia, “Các người không phải muốn ta đứng lên một lần nữa chứ?” Nàng nghịch ngợm nhảy mất mấy cái.

Đến trình độ này hai huynh đệ Văn gia, đương nhiên cũng biết dụng tâm của thiếu phu nhân, trong lòng âm áp, hai huynh đệ nhìn nhau cười, cũng biết nghe lời ngồi xuống.

Chủ tớ bốn người cao hứng ngồi uống trà nói chuyện phiếm, đồng thời Hoàng Phủ Trân cũng từ trong miệng bọn họ hiểu biết đến Hoàng Phủ gia rốt cuộc là làm nghề nghiệp gì.

Thì ra, gia nghiệp chủ yếu của Hoàng Phủ gia là đồ ngọc đá quý, cả nước trên dưới đều có châu báu của Hoàng Phủ gia lưu hành, xưng là Trân Bảo các, hơn nữa buôn bán châu báu cũng ứng dụng đến trên bốn phía hàng hoá, mặc kệ là ăn, y phục, ở, đi, Hoàng Phủ gia đều có xem qua.

Nghe nói Hoàng Phủ gia cũng có huyết thống người Bát Kỳ, thê tử của lão thái gia đã đi về cõi tiên, chính là một vị cách cách trong bát kỳ, quyền thế cộng thêm tài lực, bởi vậy Hoàng Phủ gia tuy là thương nhân, nhưng địa vị không thua Hán quan trong triều đình.

“Ừ.” Nàng uống ngụm trà nhỏ, đem lời Văn Chí thành chuyện xưa để nghe, nghe được chuyện hay, nhìn xem hai người khác lắc đầu cười khổ.

Bọn họ biết thiếu phu nhân đụng bị thương đầu, đã quên rất nhiều chuyện, cho nên tất cả về Hoàng Phủ gia đối với nàng mà nói hoàn toàn xa lạ, cái này cũng không kỳ quái.

“Tiểu Trân? Tiểu Trân! Ta rốt cục tìm được người!” Một tiếng nói bỗng kích động từ cửa cầu thang truyền đến.

Vừa nghe đến thanh âm, chủ tớ bốn người đồng thời quay đầu nhìn qua.

Chỉ thấy trên cầu đang đứng một công tử mặt trắng tuấn tú, vẻ mặt đang kinh hãi nhìn Hoàng Phủ Trân, hốc mắt thậm chí nổi lên nước mắt, tựa như nhìn thấy người yêu đã lâu không thấy.

“Hắn gọi ta phải không?” Nhìn trái, nhìn phải, tuy rằng bên cạnh đều có người, nhưng thư sinh mặt trắng này rõ ràng đúng là kẻ mình... Nàng nghĩ không vừa vặn, bên cạnh cũng có người gọi là Trân chứ?

Lục nhi gật gật đầu, “Thiếu phu nhân, ngài nhận biết người này?”

Nàng mở mắt lắc đầu, “Không biết.” Người hiện tại nàng nhận được, mười ngón tay đều tính ra được, tên khó hiểu xuất hiện, còn gọi khuê danh của nàng này, nàng nào biết là ai?

Không đợi nàng hưởng ứng, thư sinh mặt trắng đã kích động nhào về phía nàng, duỗi tay ra muốn bắt lấy nàng, mở ra trường hợp quen biết nhau động lòng người.

“Người làm gì?” Vừa nghe đến đương gia chủ mẫu nói không biết, Văn Chí đương nhiên lập tức che ở giữa, không khách khí đẩy ra tiểu bạch kiểm này.

Thư sinh mặt trắng thương tâm muốn chết nhìn nàng, “Tiểu Trân, người đã quên ta sao? Uống phỉ ta ở Tế Nam vẫn đau khổ chờ người!”

Lời này vừa ra, rất giống Hoàng Phủ Trân là một nửa nhân bạc tình vứt bỏ tình lang, nàng hoảng sợ, “Oa! Vị này công tử, ta thật sự không biết người, người đừng nói lung tung!” Nàng bối rối xua tay lại lắc đầu, cũng không muốn bị hiểu lầm.

Thư sinh mặt trắng bị phản trừng nàng, “Ta là biểu ca người!” Nói xong lại kích động muốn tiến lên bắt lấy nàng.

Nàng vội vàng trốn đến phía sau Lục nhi, “Cái gì? Biểu ca?” Sao đột nhiên toát ra cái biểu ca đến đây?

“Đúng, ta là biểu ca người, Diệp Vũ Khánh.” Thư sinh mặt trắng nhìn nàng, vẻ mặt đau xót.

Hoàng Phủ Trân giật nhẹ khóe miệng, nhìn biểu ca bộ dáng bị phản này, da đầu đột nhiên có chút run lên. Nàng có dự cảm không tốt, nam nhân này, cùng nguyên bản Hoàng Phủ Trân trong triều đại này, tuyệt đối không chỉ là quan hệ biểu ca cùng biểu muội...

“Thiếu phu nhân, trong quán trà nếu nhiều người biết thì bí mật khó giữ, chúng ta nên về cửa hàng trước đi.” Văn Chí nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói.

Hoàng Phủ Trân còn có thể nói cái gì? Cũng chỉ có thể kiên trì gặt đầu. Sau khi thanh toán, bọn họ dẫn vị biểu ca kia cùng nhau hướng về phía cửa hàng.

Dọc theo đường đi, nàng vẫn có thể cảm nhận được sau lưng truyền đến một đạo ai oán nhìn chăm chú, nhìn không được rút bả vai, lôi kéo Lục nhi, càng chạy càng nhanh giống trốn ôn thần.

Trở lại cửa hàng, trải qua xác nhận của Hoàng Phủ Vệ, Diệp Vũ Khánh thật là biểu ca của Hoàng Phủ Trân, ở ngày hai người thành thân, hẳn từng đến uống rượu mừng, cho nên Hoàng Phủ Vệ còn có một ban quản lý có vẻ thân cận đều nhận biết hẳn.

Thân thích đều đến đây, buổi tối tự nhiên giúp người ta làm một bữa tiệc đón tiếp đơn giản, trong bữa tiệc, Hoàng Phủ Trân cùng Hoàng Phủ Vệ gần bó gối, Diệp Vũ Khánh thì ngồi một mình ở đối diện, bên cạnh còn có hai huynh đệ Hoàng Phủ Tĩnh cùng Hoàng Phủ Văn.

Đêm nay, Hoàng Phủ Trân vẫn bị một đôi con người ai oán nhìn chăm chăm, trừng đến toàn thân nàng cũng không thoải mái, dạ dày khó chịu tựa như bị đánh mười cái.

“Tiểu Trân, hơn hai tháng trước người từ Tế Nam quay về Lạc Dương, biểu ca luôn luôn ở Tế Nam chờ tin tức người, không nghĩ tới người vừa đi lại không về nữa, khiến cho biểu ca thập phần lo lắng cho người, sao người không báo tin tức bình an về?” Sau bữa ăn kéo dài trăm mặc, Diệp Vũ Khánh mới mang cười, dịu dàng hỏi.

Nàng mím môi cười, mắt híp híp, đầu đột nhiên hướng Hoàng Phủ Vệ đến gần hơn một chút.

Hoàng Phủ Vệ cũng thực tự động quay đầu đi, chợt nghe nàng nhỏ giọng nói: “Hắn cười đến thực khiến người ghét... Người xác định hẳn thật sự là biểu ca ta?” Xem thế nào cũng giống tình phụ bị đá!

Ba huynh đệ Hoàng Phủ Vệ ở đây đều là người võ nghệ bất phàm, câu oán giận nhỏ như tiếng muỗi của nàng, đương nhiên bay vào trong tai bọn họ.

Hoàng Phủ Văn liền bật cười tại chỗ, vẻ mặt khó hiểu, mà Hoàng Phủ Tĩnh, thì lại là sâu xa khó hiểu nhìn nàng.

Hoàng Phủ Vệ nhìn cười, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Hắn đúng là.” Hẳn liếc Diệp Vũ Khánh, ý bảo đối phương còn đang chờ trả lời của nàng.

Hoàng Phủ Trân dừng lại, cũng bật lên một chút tươi cười khách sáo, “Khiến người lo lắng, biểu ca. Chính là biểu muội ta trên đường trở về té bị thương đầu óc, rất nhiều chuyện đều đã quên, cho nên mới không viết thư thông báo một tiếng với người. Huống hồ... Ta và người chỉ là họ hàng xa, biểu muội làm sao không biết xấu hổ quấy rầy biểu ca?” Đây là lời dễ nghe, đổi thành góc khó nghe thì cách nói chính là —— ta cho dù ngã chết cũng không liên quan chuyện của người, vì sao phải thông báo người?

Diệp Vũ Khánh không phải ngốc, nghe vậy sắc mặt phút chốc trầm xuống, môi run rẩy, không dám tin nhìn nàng.

Nàng thè lưỡi, cúi đầu chợt dạ gấp đồ ăn trong chén cắn.

Không phải nàng quá đáng, chính là lấy trực giác nữ nhân đến xem, Diệp Vũ Khánh trước mặt này và Hoàng Phủ Trân nhìn thế nào cũng không trong sạch, nàng thật vất vả thoát khỏi gông xiềng danh xấu Ác nương tử” trước kia, đương nhiên không muốn nhận một lần oan khuất không trình tiết nữa.

Con người đen của Hoàng Phủ Vệ đảo qua nàng một cái, biểu tình trên mặt thập phần bình thản. Kỳ thật nhất cử nhất động của Hoàng Phủ Trân ở Tế Nam hẳn đều rõ ràng, nàng quả thật từng cùng Diệp Vũ Khánh có quan hệ mờ ám không rõ, nhưng hai người cũng không có làm ra việc gì mờ ám.

Diệp Vũ Khánh muốn tới, hẳn cũng đã sớm nhận được tin tức, vì vậy mới mang theo nàng vào thành ở vài ngày, để tránh vị biểu ca này làm ra cử chỉ khiến người ta hiểu lầm gì, khiến cho cha mẹ thật vất vả mới mềm hoá thái độ hiện tại lại chán ghét nàng.

“Biểu, biểu muội?! Người, người làm sao có thể nói như vậy đây? Người chẳng lẽ đã quên, đoạn ngày biểu ca vượt qua cùng người ở Tế Nam sao?” Diệp Vũ Khánh nhìn như vẻ mặt bị thương, nhưng đáy mắt lại hiện lên một chút sát khí.

“Đã quên.” Hoàng Phủ Trân rõ ràng trả lời.

Ai, tiết mục tình nhân bị vứt bỏ này còn muốn diễn bao lâu? Nàng ăn không ngon. Miễn cưỡng cầm chiếc đĩa gấp thức ăn trong chén cơm, nếu không sợ thất lễ, nàng sớm trốn trở về phòng.

Hoàng Phủ Văn giống như xem diễn ở bên cạnh thành thời ăn cơm, uh, hẳn rất thích tấu tử hiện tại này, so với ngày trước thì thú vị, khiến người vui hơn.

“Ta có thể trở về phòng ăn cơm không?” Nhịn không được, nàng vẫn ghé vào tai trượng phu nói nhỏ.

Thấy nàng thực nuốt không trôi, Hoàng Phủ Vệ cũng luyến tiếc nàng bị đói, gật gật đầu, “Người về phòng trước đi, thuận tiện bảo Lục nhi giúp ta chuẩn bị chút thức ăn khuya.” Hắn đối với nàng nháy mắt mấy cái.

Khó được nhìn đến hắn lộ ra loại biểu tình gần như cười khê, nàng che miệng cười ha ha, “Tĩnh đệ, Văn đệ còn có biểu ca, thân thể ta có chút không khỏe, đi nghỉ ngơi trước.” Vẫy tay, nàng không quên bày ra một bộ dáng nhu nhược, Lục nhi cùng một nha hoàn khác lập tức giúp đỡ nàng, ba người cùng nhau đi về phía sau phòng ăn.

Chờ sau khi đi một khoảng cách, Hoàng Phủ Trân mới thả lỏng thân mình, vươn tay xoa xoa bụng. “Lục nhi, ta thực đói, người giúp ta làm chút thức ăn ngon được không?” Vẻ mặt nàng đáng thương nhìn nha hoàn của mình.

Lục nhi hé miệng cười, “Vâng” mới vừa rồi nàng đã đi đến đại sảnh xem diễn, đương nhiên biết thiếu phu nhân vì sao kêu đói bụng, nàng cúi người đang muốn lui xuống, lại nghe đến thanh âm của thiếu phu nhân nói ——

“Nha, nhớ rõ chuẩn bị phần cho thiếu gia nha.”

Lục nhi cùng một nha hoàn khác nhìn nhau một cái, đều nhịn không được cười ra tiếng.

Hoàng Phủ Trân cũng không để ý, khoát tay bảo Lục nhi đi trước chuẩn bị, nàng thì mau mau trở về phòng, chờ ăn khuya cùng tướng công của nàng.

Ác mộng của Hoàng Phủ Trân chính thức bắt đầu.

Bất luận nàng đi đến đâu, Diệp Vũ Khánh đều đi theo nàng đến nơi đó, hắn luôn dùng một đôi ánh mắt ẩn tình đưa tình nhìn nàng, nhìn đến toàn thân nàng đều nổi da gà lên, thật sự không biết nên làm sao cho phải.

May mắn hai huynh đệ Văn gia còn có Lục nhi vẫn cùng nàng, cho nên Diệp Vũ Khánh cũng không thể đối với nàng làm cái gì, chỉ riêng việc đi theo nàng thế này, cũng khiến nàng phiền chết.

Mà Hoàng Phủ Vệ mỗi ngày đều có công việc làm không xong như cũ, Hoàng Phủ Trân hỏi, mới biết nguyên lai hắn cũng có hỗ trợ hình thức thiết kế châu báu, đồng thời nàng cũng biết bộ trang sức đá mắt mèo trên người mình kia, nguyên lai là ra từ suy nghĩ khéo léo của hắn, cũng là hắn tự mình đánh khuôn điêu khắc ra.

Vừa biết chuyện này, nàng liền vội vàng đem bộ trang sức kia toàn bộ từ trên người lấy xuống.

Tướng công đại lão gia bởi vậy rất không vui vẻ, nhắc đi nhắc lại vì sao nàng không có việc gì muốn đem những thứ đó gỡ xuống, nhắc đến nàng phiền, mới xin khoan dung nói ra lời nói thật —— đây là những vật tướng công đại lão gia tự mình làm, nàng luyến tiếc chạm vào những thứ đó khiến trầy xước, mới đem vật phẩm trang sức đều lấy xuống, chỉ lưu lại chiếc nhẫn bạc còn mang ở trên tay.

Sau khi nghe xong lý do của nàng, đại lão gia mới vừa lòng cười hí hất, thật vui vẻ trở về bắt đầu làm việc, khiến nàng thật sự là vừa tức vừa buồn cười.

Ngày hôm đó, vì tránh né Diệp Vũ Khánh quấy rầy, Hoàng Phủ Trân đành phải đi ra cửa, không muốn ở trên đường tản bộ, sợ lại bị bắt được, vì thế nàng dẫn Lục nhi và hai huynh đệ Văn gia cùng nhau đến chùa Bạch Mã.

Vào chùa, đi vào đại điện to lớn, nàng tiếp nhận nhang Lục nhi chuyển tới, cung kính quỳ gối trên đệm hương bồ [đệm bằng lá hương bồ] mà bái lạy, hy vọng phù hộ cả nhà bình an. Sau khi bái xong thấy kiến trúc to lớn trong chùa, nàng nhất thời nổi lên hứng trí tham quan, nhàn nhã một chút đi tham quan bên trong chùa.

Bốn người một đường đi vào dưới một gốc cây đại thụ che trời sau vườn chùa, dưới tàng cây có bàn gỗ và mấy chiếc ghế, rất có vài phần nhã vị. Hoàng Phủ Trân quyết định ở chỗ này ngồi xuống nghỉ tạm, hai huynh đệ Văn gia thì đi thu xếp chút đồ ăn uống gì đó.

Lục nhi có phần muốn đi vệ sinh, Hoàng Phủ Trân phái nàng, để cho nàng đi ra ngoài, chính mình thì ở trong hậu viện tiếp tục dạo, nhìn xem cảnh đẹp xa xa.

“Trống chiều chuông sớm, đời người không gì hơn cái này mà thôi...” Tình cảnh này, nhớ tới một phen đặc biệt mình gặp gỡ, trong lòng đột nhiên có cảm xúc, nàng cảm khái thở dài.

“Tiểu Trân!” Đợi mấy ngày, Diệp Vũ Khánh rốt cục tìm được một cơ hội cùng nàng nói chuyện một mình.

Hoàng Phủ Trân hoảng sợ, sững sờ trừng mắt nhìn người đột nhiên xuất hiện, “Biểu ca?” Cũng trốn đến trong miếu rồi, hắn còn quần đến nơi này sao?

“Tiểu Trân, ngươi thật sự cái gì đều quên sao?” Diệp Vũ Khánh không cam lòng lên trước chất vấn.

Từ khi ở Tế Nam hắn đã trăm phương ngàn kế tới gần nàng, chính là hy vọng có thể từ tay nàng, được đến thứ hắn muốn, nhưng chết tiệt không nghĩ tới khi nàng bị mình mê xoay quanh, sau khi đáp ứng kế hoạch của hắn, nửa đường quay về Lạc Dương lại bị bọn cướp tập kích, khiến cho toàn bộ nỗi khổ tâm của hắn hóa thành nước chảy... Không! Hắn không cam lòng! Hắn không cam lòng!

Liếc thấy thần sắc khuôn mặt trắng đẹp của hắn trở nên dữ tợn, Hoàng Phủ Trân có chút sợ hãi, không tự giác thối lui vài bước, “Ta đã nói qua, rơi xuống nước thì ta té bị thương đầu, rất nhiều chuyện đều đã quên.”

“Ngươi đã quên cùng ta thề non hẹn biển sao? Người đáp ứng ta, sẽ vì ta lấy được khế thư khoáng mạch đá quý của Hoàng Phủ gia, làm sao có thể quên? Tất cả đều đã trải qua chuẩn bị tốt!” Trải qua nhiều ngày nhằn nài, hắn đã sớm kiềm chế không được lửa giận đầy ngập, hơn nữa khi nhìn thấy nàng cùng Hoàng Phủ Vệ thân mật như vậy, hắn càng hận!

Nữ nhân này hắn là thuộc về hắn! Sớm biết vậy, khi ở Tế Nam hắn đã thương nàng, khiến nàng khẳng định một mực đi theo mình...

Hắn phần hận trừng nàng, lúc trước ở Tế Nam thì nàng cứ chỉ thô bỉ lại không biết trang điểm, chỉ dụ nàng vào lưới tình, hắn đã thập phần nhằn nài, cho nên làm sao cũng không chịu muốn thân thể của nàng. Nhưng hiện tại da thịt nguyên bản màu mật ong thô ráp của nàng trở nên bóng loáng vô cùng, bộ dáng ăn diện tục khó dẫn nổi cũng thay đổi, nay nàng mặc lăng la tơ lụa, bộ dáng thanh lịch thanh lệ, tựa như một đóa hoa nhỏ nở rộ, khí chất cũng mềm mại như cô gái nhỏ.

Điều này sao có thể?! Hắn làm nhiều chuyện ngu xuẩn rồi nàng vui vẻ như vậy, để nàng yêu mình, lại đơn giản là nàng đập bị thương đầu, là có thể đem tất cả mà hắn trả giá lau quét sao?!

“Ngươi thuộc về ta!” Càng nghĩ càng hận, Diệp Vũ Khánh đi nhanh về phía trước bắt được nàng, cúi người sắp hôn lên miệng của nàng.

Hoàng Phủ Trân làm sao có thể để cho hắn hôn? Nàng vội vàng xoay người, nâng chân lên hung hăng đá xương ống quyển của hắn, thừa dịp hắn đau đến kêu to thì vội vàng chạy đi vài bước.

Đồ háo sắc! Cư nhiên dám đối với nàng động tay động chân? Nhìn xung quanh trái phải xong, nhất thời tìm không thấy vũ khí thuận tay có thể đánh hắn, nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tất cả quá khứ đã qua rồi! Ta hy vọng người không nên có ý tưởng bắt lương gì với ta, bằng không cũng đừng trách ta tuyệt tình!”

Diệp Vũ Khánh chịu đựng đau nguyên bản còn muốn đuổi theo, nhưng Lục nhi cùng hai huynh đệ Văn gia đều vừa vặn trở lại, bọn họ khó hiểu nhìn hắn, không hiểu hắn từ khi nào thì xuất hiện?

Lục nhi miễn cưỡng cảm phát hiện sắc mặt khó coi của thiếu phu nhân, tứ chi cứng ngắc còn có nụ cười cứng nhắc miễn cưỡng gọi lên bên môi, khiến nàng cảm thấy không thích hợp.

Bị Diệp Vũ Khánh náo loạn như vậy, Hoàng Phủ Trân làm sao còn có tâm tư ở bên ngoài? Tùy ý dặn dò vài câu nói nàng mệt mỏi, liền giẫm bước chân giậm dừ rất nhanh rời đi.

Đợi toàn bộ đám người đi xa, giữa đám cỏ trùng trùng điệp điệp sau đại thụ xuất hiện một đôi con người đen, hắn nhìn bóng lưng mấy người đi xa, thân ảnh chợt lóe ——

Gió mát lại thổi qua làn nữa, bóng người sau đám cỏ đảo mắt đã biến mất vô tung.

Sau khi trở lại biệt viện ở tạm trong cửa hàng, Hoàng Phủ Trân càng nghĩ càng không đúng, mới vừa rồi nàng không chú ý, nhưng sau khi trở về cẩn thận ngẫm lại, vừa rồi hình như Diệp Vũ Khánh có nhắc tới một câu “Tất cả đều đã trải qua chuẩn bị tốt”?

Hắn chuẩn bị tốt cái gì? Nàng phiền não ở trong phòng đi tới đi lui, đau khổ suy tư lại, hắn không phải là muốn cần nhờ nàng làm nội gián, sau đó ăn cắp kế thư quảng đá quý của Hoàng Phủ gia sao?

Nàng càng nghĩ càng lo lắng... Không được! Vẫn là đi nói cho Hoàng Phủ Vệ một tiếng mới được, để Diệp Vũ Khánh ở lại Hoàng Phủ gia, nhất định sẽ ra đại sự.

Sau khi hỏi rõ ràng hiện tại Hoàng Phủ Vệ đang ở nơi nào, nàng nắm làn váy, hấp tấp chạy đến một biệt viện khác.

“Hoàng Phủ Vệ! Hoàng Phủ Vệ!” Đẩy ra cửa thư phòng đang đóng, nàng vừa vào cửa vừa khẩn trương ồn ào, mắt vừa ngẩng, nhìn đến Hoàng Phủ Vệ đang ngồi ở phía sau bàn lớn, hai huynh đệ Hoàng Phủ Văn và Hoàng Phủ Tĩnh đã ở bên cạnh.

“Làm sao vậy? Kịch động như vậy?” Tròng mắt đẹp của hắn khó hiểu nhìn nàng.

Ở trong lòng Hoàng Phủ Trân, Diệp Vũ Khánh đối với nàng mà nói chỉ là người xa lạ, mà hai đường đệ của Hoàng Phủ gia này còn tương đối thân cận. Trong lúc nhất thời, nàng cũng không còn trông nom người khác sẽ nghĩ như thế nào, chỉ muốn không cho người phá hư hạnh phúc nàng thật vất vả mới đến được, bởi vậy nàng đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Vệ, chi chi tra tra giống con chim sẻ nhỏ, đem chuyện đã xảy ra hôm nay khẩn cấp nói cho hắn nghe. “Hoàng Phủ Vệ, ta đang nói với người nha...”

Hoàng Phủ Vệ vừa nghe, vừa quét Hoàng Phủ Tĩnh một cái, thu lại ánh sáng ở đáy mắt. Nhìn sắc mặt đường đệ có chút mất tự nhiên, hắn mỉm cười.

Trước mặt Khắc Tĩnh đang nói với hắn chuyện xảy ra với Trân nhi hôm nay, còn nói chắc chắn, Trân nhi chính là muốn cùng Diệp Vũ Khánh mưu đoạt gia sản Hoàng Phủ gia... Tĩnh đại khái không nghĩ tới, Trân nhi sẽ trái lại lớn như vậy, tuyệt không tránh né đem sự tình nói ra?

Nhưng Hoàng Phủ Văn cũng không kín đáo như đại đường ca, miệng cười toe toét, trực tiếp giễu cợt huynh trưởng của mình, trên mặt một bộ biểu tình “Người xem đi! Ai bảo người trộm nói xấu tẩu tử? Người ta là đại khí thật sự”.

Hoàng Phủ Tĩnh tức giận trừng mắt nhìn một cái, quay đầu nhìn Hoàng Phủ Trân, đáy mắt lộ ra vài tia khó hiểu.

Hôm nay hắn âm thầm theo sát bọn họ một ngày, ở hậu viện chùa Bạch Mã chính tai nghe được lời nói của Diệp Vũ Khánh, cho nên mới vội vã đến nói cho đại ca... Kết quả nàng trái lại, quang minh lỗi lạc nói ra tất cả, khiến cho hắn giống tiểu thúc ác liệt bịa đặt chửi dêu không phải.

“Vệ, ta nói nửa ngày, ngươi có nghe không?” Hoàng Phủ Trân nói đến miệng đều mỗi, trực tiếp cầm lấy chén trà trên bàn hắc, ừng ực đem nước trà một ngụm xử lý.

“Có, ta đã biết, ngươi đừng lo lắng.” Trần an vỗ vỗ tay nàng, hắc tuyệt không đem Diệp Vũ Khánh xem ở đáy mắt, “Như vậy đi, ngày mai ta bảo quản lý uyển chuyển bảo hắc rời đi. Bằng không, ở trong thành thay hắc thuê một chỗ, hết thấy chi tiêu đều từ Hoàng Phủ gia gánh vác.”

“A? Không thể trực tiếp thỉnh hắc về Tế Nam sao?” Nàng biết lưu lại người này chính là nhiều đau buồn âm thầm, còn không bằng giải quyết rõ ràng một lần.

“Làm như vậy theo lẽ không hợp, truyền đi ra ngoài, người khác còn tưởng rằng nhà chúng ta nghiệp lớn, khinh thường thân thích bằng hữu bình thường. Lời vừa truyền ra, lời đồn đãi chuyện nhảm đó ít nhiều sẽ ảnh hưởng buôn bán.”

Hoàng Phủ Trân ngẫm lại cũng phải. Đi vào thời đại này mấy tháng, nàng ít nhiều cũng hiểu biết một ít phong thổ nhân tình của dân tộc, có lẽ bởi vì đang là đời Thanh thịnh thế, cho nên hiểu đạo cùng luân lý vẫn thập phần được coi trọng, nếu thanh danh không tốt, xác thực sẽ ảnh hưởng đến buôn bán, “Được rồi, vậy cứ theo lời ngươi nói đi.” Chỉ cần đừng để cho người nọ lại đến dây dưa nàng là tốt rồi.

Dư quang khoẻ mắt phát hiện Hoàng Phủ Tĩnh đang dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn chăm chú mình, đôi mày thanh tú của nàng giờ giờ lên, “Tĩnh đệ, làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Tĩnh lắc đầu. “Không có việc gì.” Hắc thở sâu, xem ra đại tẩu thật sự thay đổi.

“Nha, vậy các ngươi làm việc đi, ta không âm ỷ các ngươi.” Khoát tay, nàng biết bọn họ còn có công việc muốn nói, liền không đợi thêm, thẳng trở về phòng.

Đợi cho nàng đi xa, Hoàng Phủ Văn mới lấy tay khuỷu tay thối thối trong ngực huynh trưởng, “Hiện tại ngươi tin lời nói của ta chưa?” Hắc buồn cười đem hai đạo lông mày khoa trương nhướng lên, vẻ mặt tiểu nhân đắc chí.

Hoàng Phủ Tĩnh không để ý tới hắc, chỉ là quay đầu nhìn đại đường ca. “Đại ca, theo tin tức từ Tế Nam truyền đến về Diệp Vũ Khánh, không riêng chỉ là biểu ca tẩu tử đơn giản như vậy, hắc lên chuẩn bị gì đó, muốn giao cho quan phủ không?” Hiện tại bọn họ không còn nghi ngờ tẩu tử, còn muốn lưu trữ tên đáng giận kia thành mối họa sao?

“Người hắc mang đến hiện tại nơi nào?”

Hoàng Phủ Tĩnh từ trong đai lưng lấy ra tờ giấy nhỏ, vừa mở ra, trên giấy là một bản đồ thu nhỏ của thành Lạc Dương. Hắc chỉ vào vài cái chỗ thật xa ngoài thành, “Đều đóng quân ở đây.”

“Uh, liên hệ với đại bộ đầu ở Lạc Dương một tiếng, chỉ cần bọn họ động thủ, liền cho quan sai bắt người.”

“Uh” Hoàng Phủ Tĩnh gật đầu.

8. Chương 8: Chương 8

Chưa đến hai ngày, Diệp Vũ Khánh quả nhiên từ sân của cửa hàng Hoàng Phủ gia chuyển đi ra ngoài, đến ở tại một toà nhà khác mà Hoàng Phủ Vệ chuẩn bị cho hắc, mà Hoàng Phủ Trân gọi liên tục cũng không hề đến đưa tiễn, điều này khiến cho hắc trầm mặt, cảm giận rời đi.

Lại qua vài ngày, khi Hoàng Phủ Trân ở dưới sự cưng chiều của Hoàng Phủ Vệ qua ngày thật tốt như cá gặp nước thì bên kia cũng bắt đầu rục rịch.

Sắc trời không rõ, Diệp Vũ Khánh thật cẩn thận một mình cưỡi một con ngựa rời thành Lạc Dương, dọc theo đường đi, hắc không ngừng chạy như điên về phía thành tây thôn quê tương đối hoang vắng, sau nửa canh giờ, mới giục ngựa đi vào một rừng cây.

Trước rừng cây, có mấy đồng nhà gỗ nhỏ thoát nhìn giống bỏ hoang, bên cạnh có mấy con ngựa đang nhàn tản ăn cỏ, vài người vừa nghe thấy có người tiếp cận, lập tức từ trên cỏ nhảy dựng lên, rút ra vũ khí sáng chói lại bèn nhón bên hông.

“Đại đương gia! Đại đương gia đã trở lại!” Vài hán tử trắng kiện dáng vẻ lưu manh thấy được hần, vội vàng xoay người thét to.

Diệp Vũ Khánh trầm mặt, lưu loát xuống ngựa, tùy ý quăng cương ngựa cho hán tử tiến lên bên cạnh, rất nhanh đi vào một nhà gỗ trong đó.

“Đại đương gia, sao sắc mặt ngươi khó coi như vậy? Huynh đệ chúng ta ở ngoài thành đợi nhiều ngày, vẫn đợi không được tin tức của ngươi, còn nghĩ rằng ngươi có phải bị lộ tẩy hay không, bị quan gia bắt rồi.” Một nam tử xấu xí, cúi người đi đến bên cạnh hần.

“Câm miệng! Sự tình có biến, chúng ta đổi biện pháp.” Diệp Vũ Khánh trừng hần một cái, ánh mắt âm trầm giận dữ.

Nam tử kia vừa nghe hần nói như vậy, sắc mặt cũng thay đổi, “Đại đương gia... Không phải tiện nhân kia lừa chúng ta ra chứ?” Hần đã nói rồi, đại đương gia không có việc gì đi trêu chọc người đàn bà kia làm gì? Vừa thấy cũng không phải là người có thể tin cậy!

Diệp Vũ Khánh đơn giản đem chuyện mấy ngày nay vào thành nói với đoàn người, “... Tiểu Hần, việc này người thấy thế nào? Tiện nhân kia lại giả ngây giả dại?”

Tiểu Hần thật đúng là giống con khỉ gãi gãi cằm, “Đại đương gia, việc này rất khó nói, ta nhớ rõ mấy năm trước trong trại chúng ta cũng có loại sự tình này, một huynh đệ đi theo ra xe chém giết cướp thì té ngựa, đụng một cái bể đầu, sau đó đứng lên đã quên hết tất cả huynh đệ chúng ta, người còn trở nên si si ngốc ngốc.”

Tiểu Hần nói xong nhìn đại đương gia, chờ xem hần muốn xử lý như thế nào. Đại đương gia cũng thật là, đang yên lành một cái trại thoải mái không ở, sao lại phải đến địa phương hẻo lánh này mai phục!

Hơn nửa năm trước, muội tử Hoàng Phủ Trân của đại đương gia, bị một nhà Hoàng Phủ đuổi tới trang viện ở Tế Nam, đại đương gia xuyên qua người thân ở dưới chân núi nghe được tin tức như thế, bắt đầu nảy lên chủ ý với Hoàng Phủ gia.

Ban đầu hần muốn cho Hoàng Phủ Trân khẳng khái một mực yêu hần, sau đó lại giật giây nàng trở lại Hoàng Phủ gia, trải qua nội ứng ngoại hợp của nàng, đem tài vật của Hoàng Phủ gia cướp sạch không còn.

Nửa đoạn trước của kế hoạch này tiến hành thật sự thuận lợi, đại đương gia ra sức diễn xuất, một chút liên thắng được yêu thích của Hoàng Phủ Trân, cũng không nghĩ đến tất cả ngay tại trên đường nàng trở về Hoàng Phủ sơn trang xảy ra biến, lại diễn biến thành cục diện hiện tại này!

“Đại đương gia, vậy hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Tiểu Hần khẩn trương truy vấn. Đoàn người huynh đệ của bọn họ đã buông rất nhiều việc mua bán, vì muốn vét lớn một khoản của Hoàng Phủ gia, nay chẳng lẽ tay không mà quay về sao?

Diệp Vũ Khánh không nói, híp mắt suy tư, thật lâu sau, đầu lông mày hần nhướng lên, âm trầm nở nụ cười, “Không, chúng ta làm sao có thể buông tha như vậy? Cầu phú quý trong nguy hiểm. Lại đây!”

Nghe vậy, Tiểu Hần cũng theo lộ ra nụ cười nham hiểm, cùng với người khác để sát vào một khối, thương lượng đại kế đoạt tài.

Diệp Vũ Khánh vừa nói kế hoạch của hần, ánh mắt lóe ánh sáng ác độc, bên môi lạnh lùng cười.

Tiện nhân kia nếu không cho hần mặt mũi như vậy, cũng đừng trách hần vô tình!

Nửa tháng vui vẻ lại trôi qua, mấy ngày này, Hoàng Phủ Trân ở trong cửa hàng, cảm tình với Hoàng Phủ Vệ tiến triển cực nhanh, càng nồng đậm, không có gò bó như ở Hoàng Phủ sơn trang, hai người trôi qua càng vui vẻ tự tại. Càng làm cho nàng cao hứng là, ba đường huynh đệ khác của Hoàng Phủ Vệ, thái độ đối với nàng cũng đều thay đổi.

Tính tính ngày, bọn họ cũng từ sơn trang chuyển đến trong thành ở gần một tháng, một tháng này còn chưa đủ cho nàng dạo xong toàn ngôi thành cổ này, hơn nữa, nàng tổng ngóng trông trạng phu bận rộn có thể bớt thời giờ cùng nàng đi ra du ngoạn.

Hôm nay, nàng mang theo không ít chiến lợi phẩm vô cùng cao hứng trở lại cửa hàng, mua kỳ thật đều là một ít đồ chơi nhỏ, vật phẩm sang quý gì đều không có. Cho dù hiện tại nàng cùng trượng phu qua ngọt ngào mật mật, nhưng Hoàng Phủ Vệ làm việc bận rộn, để tránh chính mình biến thành oán phụ trong khuê phòng, hơn nữa thời đại này cũng không có tivi, máy tính gì, nàng đành phải tự mình cố gắng tìm việc vui.

Hoàng Phủ Vệ đáp ứng nàng, tối hôm nay tranh thủ thời gian cùng nàng đi rạp hát xem kịch, làm nàng cả một ngày mừng rỡ nhảy nhót không ngừng giống con chim nhỏ. Lục nhi còn trêu chọc nàng, nói miệng nàng cười đến liệt rồi.

Người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, nàng tùy Lục nhi cười, sớm trở về phòng trang điểm tỉ mỉ, chờ cùng Hoàng Phủ Vệ đi ra cửa.

Thân là chủ tử Trân Bảo các, thứ không thể thiếu nhất chính là bảo thạch, trang sức, Hoàng Phủ Trân từ trước đến nay không thích mang mấy thứ đinh ding đang đang gì đó, nhưng khổ nỗi muốn ra cửa, phải cho Hoàng Phủ gia chút thể diện, nàng đương nhiên chỉ phải nhập cảnh tùy tục mang những trang sức sáng chói mắt đó.

Mặc vào một bộ trường bào thêu hoa màu lam nhạt, một cái áo ngoài cộc tay màu xanh đậm, bên cạnh còn có áo lông chồn trắng, lại mặc một cái áo choàng trắng ở bên ngoài, bên tai đeo ngọc trai thanh lịch mượt mà, trên cổ cũng là một chuỗi vòng ngọc trai, bộ trang phục này tôn lên làn da trắng tuyết của nàng, thanh lệ động lòng người.

Khóe mắt đuôi lông mày của Hoàng Phủ Trân lộ hạnh phúc sáng rọi dấu không được, nàng cười nhẹ nhàng, một tay thân mật ôm lấy cánh tay Hoàng Phủ Vệ, biểu tình trên mặt ngọt ngào tựa như ăn mười cân đường.

Cùng bọn họ xem kịch, còn có Hoàng Phủ Văn, dọc theo đường đi, tiểu tẩu tử tươi cười thật sự là sáng đến có chút chói mắt. “Tẩu tử, ngày hôm nay người cười rất vui vẻ nha.” Cảm tình của đại ca cùng đại tẩu hiện tại như keo như sơn, hẳn nhìn thật sự là hâm mộ.

Lúc này, bọn họ ngồi ở trong một chiếc xe ngựa, đang ở trên đường đi đến rạp hát ở thành tây, trên xe phủ kín da lông cùng cái đệm mềm mại, Hoàng Phủ Trân cùng Hoàng Phủ Vệ ngồi ở một bên, Hoàng Phủ Văn thì ngồi ở đối diện bọn họ.

Không gian của cỗ xe ngựa này rất lớn, cho dù hai người nữa tiến vào cũng không ngại chật, Hoàng Phủ Trân sớm đã quên chuyện không thoải mái với Hoàng Phủ Văn lúc trước, hai người tuổi gần, Hoàng Phủ Văn lại nhỏ hơn nàng một tuổi, cho nên nàng bất tri bất giác xem hắn như đệ đệ, đối với hắn cũng vô cùng thân thiết.

“Uh, đương nhiên, chúng ta cũng khó được đi ra cửa nha.” Tay nhỏ bé vừa trượt, nàng đem tay của mình nhét vào trong bàn tay to dày của Hoàng Phủ Vệ.

Hoàng Phủ Vệ cũng xoa xoa lòng bàn tay của nàng, “Chờ tiếp qua hai ngày, chúng ta trở về sơn trang, ta sẽ có nhiều thời gian hơn ở cùng người.” Tháng này vừa vặn là thời gian ba tháng một lần cửa hàng tính toán lại sổ sách, cho nên hẳn có vẻ bận, qua lúc này liền thoải mái, hẳn muốn đem công việc chậm rãi đưa cho các huynh đệ khác xử lý, mà hẳn có thể chuyên tâm cùng kiều thê nghỉ ngơi một thời gian thật tốt.

“Uh, đến lúc đó chúng ta đi kinh thành du ngoạn được không? Nghe nói kinh thành so với Lạc Dương còn náo nhiệt gấp mấy lần.” Toà thành lớn hưởng danh hưng thịnh trong lịch sử này, nàng muốn xem nhiều thời điểm nó phồn hoa nhất, thừa dịp hiện tại cục diện chính trị đời Thanh ổn định, nàng đi xem diện mạo đích thực của nó cũng tốt.

“Ta cũng muốn đi.” Nghe nói chuyện tốt này, Hoàng Phủ Văn thích chơi đùa đương nhiên lập tức ra tiếng.

Hoàng Phủ Vệ dò xét hắn một cái. Văn đệ là ngốc thật hay giả ngốc? Người ta mang ái thê đi chơi, hẳn không có việc gì đi theo xem náo nhiệt gì?

Hoàn hảo, không đợi hắn ra tiếng phản đối, nương tử lòng có tâm linh với hắn đã giúp hắn nói chuyện.

“Người muốn theo đuôi sao!” Thường cho Hoàng Phủ Văn một cái xem thường, Hoàng Phủ Trân thề lưỡi nhú mày với hắn.

Hoàng Phủ Văn gật gật đầu, “Đúng, ta muốn theo đuôi, cho nên ta muốn đi.” Ha ha! Chỉ cần có thể đi kinh thành chơi, mắng càng khó nghe hần cũng không tha.

Trong xe ngựa, nhìn thấy hai đứa nhỏ chưa trưởng thành nháy mắt ra hiệu với nhau, giả mặt quỷ, mà Hoàng Phủ Vệ thì cười cười ôm eo thê tử, theo bọn họ đi chơi náo loạn.

Bên này chơi vui vẻ náo nhiệt, mà trong cửa hàng Hoàng Phủ, đêm dài yên lặng, một mảnh tĩnh lặng xinh đẹp.

Cửa hàng của Hoàng Phủ gia không chỉ là một tòa nhà lớn mà thôi, mà chiếm diện tích cũng gần nửa con phố, trong cửa hàng, có quản lý các nơi phải tới ở để canh giữ. Bộ phận hậu viện, thì vì ứng với nhu cầu của Trần Bảo các, có rất nhiều lão sư phụ cùng một ít nô bộc, tỳ nữ ở. Kho hàng ở hậu viện là trọng địa của cửa hàng, bên trong gửi rất nhiều vật phẩm trang sức trân quý của hoàng tộc, đều là đồ vô giá mà vương công quý tộc trong kinh thành đặt.

Bởi vì vợ chồng Hoàng Phủ Vệ ở lâu trong thành không trở về, Hoàng Phủ lão gia sợ con vì con dâu, sẽ ở trong thành lâu, không quay về, đành phải đi theo thê tử còn cương nghiêm mặt chủ động tìm đến.

Hai vợ chồng vốn muốn hỏi thăm một chút ý tứ của con, nếu hần thật sự trách thái độ bọn họ đối với con dâu, vậy bọn họ nguyện ý cải tiến. Nói sau, ngộ nhớ sau này người trẻ tuổi có đứa nhỏ, bọn họ cũng rất hy vọng có thể tự tay ôm được tôn tử, vì thế, bọn họ nguyện ý chủ động cúi đầu trước.

Chỉ là thời gian bọn họ đến không đúng, cửa lớn lại không nhìn thấy người, hai vợ chồng đành phải nhìn nhau một cái, sờ sờ cái mũi, ngoan ngoãn trở về phòng, chờ ngày mai bàn lại.

Đêm nay, trong cửa hàng đặc biệt im lặng, đột nhiên một tiếng “Gõ đáp!”, cửa hông của cửa hàng bị cắm vào một thanh đao lớn, đao nhọn nhúng lên trên, xuyên qua chốt cửa liền đẩy ra, tiếp theo, cửa hông đóng chặt chậm rãi bị đẩy ra.

Trong đêm tối, một đôi con người sáng trông suốt lóe ra không thôi, chỉ thấy ngoài cửa nhỏ đã đứng đầy một loạt hần tử mặc y phục đi đêm, trong tay đều cầm theo vũ khí sắc bén, đáy mắt mỗi người đều là dục vọng tham lam.

Chỉ cần mở kho hàng của cửa hàng ra, thì có một khoản tiền tài lớn chờ bọn họ tiêu xài không hết rồi!

Nghĩ đến đây, mỗi người đều hưng phấn đến phát run, con người phiếm tở máu, khẩn cấp muốn cho đao kiếm trong tay bị lấy máu tươi đẹp!

Đúng lúc này, một nam tử trốn trốn tránh tránh cũng đi vào bên cửa hông, trên người hần mặc áo xanh mũ quả dưa của nô bộc Hoàng Phủ gia, trong lòng run sợ nhìn bọn người này.

“Các người tới rồi? Đều đến đông đủ sao?” Tiểu nô này tên là Lưu Thất, là một nội ứng được Diệp Vũ Khánh thu mua, hần sợ hãi nhìn đám đao tặc xem ra giết người không chớp mắt này, thân mình không còn dùng được đánh run run.

Hơn mười người trong đám người, Diệp Vũ Khánh cũng che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt, “Đều chuẩn bị thỏa đáng sao?” Hần nhỏ giọng hỏi.

Lưu Thất gật gật đầu, từ trong cổ tay lấy ra một bình sứ nhỏ màu trắng, “Ta theo lời người phân phó mà làm, rót toàn bộ thuốc bột trong bình nước này vào nước dùng để uống, lúc này, ngoại trừ thân thể có vẻ cường tráng, còn lại đều ngủ như chết.”

“Tốt lắm!” Diệp Vũ Khánh tà tà cười, nắm chặt đao trên tay, quay đầu đối với các huynh đệ phía sau nói: “Các huynh đệ! Đêm nay đều là heo làm thịt, không cần phải khách khí, thấy một người liền thịt một người! Chờ mở ra kho vàng ở hậu viện, đủ cho chúng ta qua nửa năm cuộc sống tiêu dao!”

“Uống..uống..ng!” Mười người phía sau đồng thời giơ cao dao găm, hưng phấn mà hò hét.

“Đại đương gia! Người muốn đuổi tận giết tuyệt toàn bộ mọi người?” Lưu Thất rất giật mình, trong lòng dao động, hần vẫn nghĩ chỉ là cướp sạch tài vật, không nghĩ tới những người này cư nhiên tàn bạo như thế, hoàn toàn không muốn lưu người sống?!

“Ha ha a! Đây là đương nhiên. Người ngoan ngoãn trốn đến một bên cho ta đi, không hé răng còn có điều tốt của người, nếu gây rầy rà cái gì cho lão tử, người sẽ được đưa đi gặp Diêm Vương đầu tiên!” Diệp Vũ Khánh đạt tới mục đích, người này cũng vô dụng.

Lưu Thất run rẩy thân mình, rất sợ chết trốn đến bên tường, cũng không dám nhìn bọn đạo tặc này thêm cái nào.

“Các huynh đệ! Lên!” Diệp Vũ Khánh hét to một tiếng, dẫn mấy tên thủ hạ, đi trước làm gương về phía sân Hoàng Phủ Trân ở.

Các huynh đệ khác cũng mài đao soàn soạt, đều tự chọn cái sân rồi dằng dằng sát khí tiến lên, chỉ chốc lát sau, chợt nghe đến trong từng cái sân đều truyền đến tiếng kêu rên thê thảm...

Hoàng Phủ Trân vừa xuống xe ngựa, khí lạnh ngoài xe phút chốc đập vào mặt mà đến, nàng có chút sợ lạnh rụt lui cổ, còn không kịp vươn tay kéo nhanh áo choàng của mình, một đôi bàn tay to ấm áp cũng đã chủ động tiến lên.

Trong tròng mắt đen sáng trong suốt, chiếu ra khuôn mặt anh tuấn, ngón tay ngăm đen thon dài, là tay nam nhân, lại dùng động tác còn dịu dàng hơn nữ nhân, cởi bỏ nút thắt buộc chặt lại cho nàng. Nàng nhìn không được cười ngọt ngào.

Hoàng Phủ Văn tự nhận đêm nay đã xem đủ trường hợp ân ái của bọn họ, làm bộ run cánh tay nổi da gà lên, “Vào đi thôi. Có lạnh như vậy sao?” Hắn chịu không nổi đưa qua một cái xem thường.

“Sao người không đi vào trước.” Hoàng Phủ Trân chu miệng lên, liếc hắn một cái, vẫn ôm cánh tay Hoàng Phủ Vệ không buông, cười khanh khách mang theo làn váy cùng tướng công đi vào trong cửa hàng.

Trước khi vào cửa, ánh mắt Hoàng Phủ Vệ đảo qua góc đường, một nam tử đang đứng chỗ đó, nam tử thủ thế với hắn một cái. Bên môi hắn nổi lên một cái cười lạnh, sau khi gật đầu, mới ôm thê tử cùng nhau vào cửa.

Còn chưa đi đến đại sảnh, Hoàng Phủ Trân liền cảm thấy không thích hợp, bình thường lúc này, đèn trên đường mòn đều nên tắt, nay cứ nhiên đèn đuốc sáng trưng, còn một đường kéo dài đến đại sảnh? Hộ vệ tuần tra bên cạnh, võ sư, cũng nhiều gấp đôi so với bình thường.

Nàng nghi hoặc nhướn mắt nhìn nam nhân bên cạnh. “Vệ, đây là có chuyện gì?”

Nàng có chút lo lắng bất an, một đôi tay không tự giác nắm chặt ống tay áo của hắn.

“Vào phòng rồi nói sau.” Hoàng Phủ Vệ đã sớm biết đêm nay sẽ phát sinh chuyện gì, bình tĩnh trấn an nàng, nghiêng đầu đưa cho Hoàng Phủ Văn một ánh mắt.

Hoàng Phủ Văn dừng lại, sờ sờ đầu mũi. Không nghĩ tới đại đường ca đoán trúng, tiểu tặc không thể giữ Diệp Vũ Khánh kia, làm sao đấu lại đại đường ca được đây?

Hai nam nhân cũng biết sự tình từ đầu đến cuối, cho nên ôm tâm tình bình tĩnh vào đại sảnh, nhưng không nghĩ tới là, trong đại sảnh lại hơn hai người ngoài dự đoán của bọn họ – Hoàng Phủ lão gia cùng phu nhân?!

“Biểu, biểu ca?” Hoàng Phủ Trân kinh ngạc nhìn trong đại sảnh, không biết hiện tại là tình huống gì?

Mặt Diệp Vũ Khánh có vết máu, tóc tai bù xù bị buộc chặt trên mặt đất, ở bốn phía hắn cũng không ít nam tử mặc y phục đi đêm, đồng dạng đều là tay chân bị trói, té trên mặt đất, một bên có đao kiếm nhuốm máu rải rác.

Vài tên bộ khoái mặc quan phục màu đỏ, thắt lưng đeo đao dài, đang ở một bên nói chuyện với Hoàng Phủ lão gia cùng phu nhân. Sau khi một gã nam tử có thân hình tương tự với Hoàng Phủ Vệ nhìn thấy bọn họ, bước nhanh đi đến trước người hắn.

“Vệ thiếu!” Nam tử hướng hắn chấp tay.

“Thiên Hạ, tất cả đều xử lý tốt?” Hoàng Phủ Vệ nhìn bốn phía, nằm ngang bảy, tám người mà thôi, “Hắn chỉ đem đến những người này?”

Thiên Hạ cười cười. “Lần này ít nhiều có người hỗ trợ, bọn đạo tặc Sơn Đông này làm hại dân chúng đã lâu, này đó...” Hần dương dương tự đắc nâng cằm, cười liếc nhìn vài đạo tặc vết thương chồng chất trên mặt đất, “Là còn sống. Không thử, đều đã cho cấp dưới nâng trở về. Tin tức của người thật đúng là nhanh nhẹn, nếu không phải người có gia nghiệp, thật muốn cho người tiến vào trong công môn làm việc.”

“Hoàng Phủ Trân! Hoàng Phủ Trân! Con tiện nhân kia!” Lúc này, Diệp Vũ Khánh vốn khí lực suy yếu đang nằm dựa nghe được đối thoại của bọn họ, giống như nổi cơn điên vận vẹo thân hình, hai mắt đỏ đậm một mảnh, hận không thể nhào lên cắn chết bọn họ.

Hoàng Phủ Vệ cười cúi người ngồi, “Từ khi người bắt đầu tiếp cận Trân nhi ở Tế Nam, chúng ta cũng đồng thời nhìn người chăm chú. Người cho là người thật có thể thu mua Lưu Thất? Hừ! Lưu Thất chẳng qua chiếu theo phân phó của ta, ứng phó người mà thôi.”

Diệp Vũ Khánh hung ác trừng mắt hấn, cất tiếng cười to. “Ha ha ha ha! Hoàng Phủ Vệ, tính ta thua ở trên tay của người!” Sau đó hấn quay đầu trừng hướng Hoàng Phủ Trân, ánh mắt oán hận tựa như một cây đao, hung hăng đâm vào thân thể của nàng! “Hoàng Phủ Trân! Không nghĩ tới người tiện nữ nhân này cư nhiên gió chiều nào che chiều ấy! Như thế nào? Hoàng Phủ Vệ ở trên giường thỏa mãn người, người liền quên Lão Tử tốt sao? Ở Tế Nam theo ta làm chuyện vui vẻ, người đã quên toàn bộ sao?” Đều do nữ nhân này! Toàn bộ hấn đều bị hủy trên tay nàng! Phải chết... Hấn cũng muốn kéo nàng cùng chết!

Sắc mặt Hoàng Phủ Trân “Bá!” biến trắng, bối rối nhìn người một nhà Hoàng Phủ, những quan sai cùng hạ nhân nghe được Diệp Vũ Khánh gào thét, sắc mặt cũng đều trở nên rất quái dị, có người còn thổ ra.

Trong chớp mắt, nàng đã hiểu. “Ta không có! Người không nên nói lung tung!” Nàng liều mạng lắc đầu, nàng khẩn trương đến bụng đều rối rắm thành một đoàn.

“Người đã quên chuyện trước kia không phải sao? Có từng ngủ với ta hay không, người cũng sớm đã quên, ha ha ha...” Diệp Vũ Khánh điên cuồng mà cười to ra tiếng.

Hoàng Phủ Vệ đương nhiên không tin lời hấn nói, nhưng Hoàng Phủ lão gia cùng phu nhân bên cạnh lại tin.

Hoàng Phủ lão gia hỗn hển đi đến trước mặt nàng, vươn tay chính là một cái tát. “Ba!”

Hoàng Phủ Trân không dám tin bụm mặt, kinh ngạc nhìn hấn. “Cha...”

Chỉ thấy Hoàng Phủ lão gia dương tay, lại muốn tát nàng một cái, Hoàng Phủ Vệ nóng vội lên trước bắt lấy tay hấn, “Cha, dừng tay! Chuyện không phải như hấn nói.” Hấn không dự đoán được Diệp Vũ Khánh thà chết cũng muốn cắn ngược lại Trân nhi một cái. Tên đáng chết này!

“Người còn muốn giúp nàng nói chuyện?” Hoàng Phủ lão gia tức đỏ mặt. Sau khi giận dữ mắng mỏ con một câu chuyển hướng Hoàng Phủ Trân, “Người, nữ nhân như đàn ông này! Sao xứng làm con dâu Hoàng Phủ gia ta?” Nguyên bản còn tưởng rằng nàng thật tâm hối cải, không nghĩ tới nàng chính là thay đổi một mưu kế độc ác hơn.

“Ta không có! Ta, ta thật sự không cùng hấn có cái gì mờ ám!” Hoàng Phủ Trân che hai má sưng đỏ, oan ức nghẹn ngào nói. Cho dù có... Cũng không phải nàng, không phải nàng... Nàng mở to hai mắt đăm lệ, thật sâu nhìn về phía Hoàng Phủ Vệ, “Vệ, ta không có...” Nàng có thể chịu được mọi người hiểu lầm, nhưng hấn không được!

Hoàng Phủ Vệ mới muốn nói cái gì, Hoàng Phủ lão gia cũng đã tức giận lại muốn đánh người, hấn không thể tồn thương phụ thân, bởi vậy chỉ có thể che ở trước mặt Hoàng Phủ Trân, thử khuyên về lý trí của phụ thân. “Cha! Người hiểu lầm! Trân nhi không phải người như vậy!”

Hoàng Phủ phu nhân bên cạnh hoàn toàn chịu không nổi đả kích như vậy, thân mình vốn gầy yếu nàng, cả người bỗng nhiên lão đảo một chút ——

“Nương!” Hoàng Phủ Vệ vội vàng tiếp được thân thể xụi lơ của nàng.

“Phu nhân!”

“Bá mẫu!”

Trong phút chốc, toàn bộ đại sảnh loạn thành một đoàn, Hoàng Phủ Trân chỉ có thể đỏ mắt đứng đó. Nàng không biết làm sao giải thích tình huống này, nàng có thể nói gì? Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

“Diệp Vũ Khánh! Ta đã làm gì có lỗi với ngươi, ngươi ngay cả chết cũng muốn tha ta xuống nước?” Nàng tức giận gầm nhẹ.

Diệp Vũ Khánh nhìn một đoàn loạn trước mắt, hấn cao hứng, đắc ý, một ngụm phun ra máu loãng, liếc nhìn nàng, “Ta muốn chết mới tha ngươi xuống nước a! Ha ha, ha ha ha ha —— khụ!”

Nhĩ Thiên Hạ nâng lên một cước đá bụng hấn, đá hấn thở không nổi.

Người như thế hấn gặp nhiều, Hoàng Phủ Trân tám phần thật là bị vu tội. Hấn nâng lên một tay giơ giơ lên, quan sai chờ đợi hồi lâu bên cạnh lập tức tiến lên, đem Diệp Vũ Khánh và vài người ở bên trong mang đi hết.

“Dem nàng nhốt lại cho ta!” Hoàng Phủ lão gia tức giận chỉ vào Hoàng Phủ Trân rống to.

“Cha!” Tình huống hỗn loạn một đoàn, trong tình thế cấp bách, Hoàng Phủ Vệ cũng chưa nghĩ ra biện pháp giúp thế tử giải thích, chỉ có thể đưa một tay giữ chặt tay áo phụ thân.

Hoàng Phủ lão gia đỏ mặt lên, trợn to mắt rống giận, “Ngươi nghiệt tử này! Muốn bức chết mẹ ngươi mới cam tâm sao? Dem nàng nhốt lại cho ta! Có nghe hay không?”

“Vâng!” Hạ nhân bên cạnh thấy lão gia nhà mình đã bị chọc tức, chỉ phải run thân mình, tiến lên đem thiếu phu nhân bắt lại. Bọn họ kéo nàng vẫn giãy dụa, tính trước đem người nhốt vào phòng củi rồi nói sau.

Hoàng Phủ Trân thống khổ nhìn Hoàng Phủ Vệ, cắn chặt hàm răng nói: “Ta không phải Hoàng Phủ Trân, ta không phải Hoàng Phủ Trân, ta là...” Nàng bất cứ giá nào muốn nói lai lịch của mình rõ ràng tất cả.

Hoàng Phủ Vệ thấy thế cả kinh! Hét lớn một tiếng, “Im miệng!” Hấn vội vàng thở phì phò, vọt tới trước mặt nàng trừng mắt nàng.

Không được! Nàng tuyệt đối không thể nói ra chính mình là Tá Thi Hoàn Hồn, như vậy kết cục, sẽ càng tệ thảm hơn là Hoàng Phủ Trân chân chính!

Không nghĩ tới hấn sẽ rống to đối với mình, nàng ngây ngốc nhìn hấn, nước mắt rơi xuống giống như sợi trân châu bị chặt đứt.

Tâm rất đau, đau quá... Đau đến nàng không thở nổi... Đây là làm sao vậy?

“Dẫn đi!” Hoàng Phủ lão gia rít gào.

Hoàng Phủ Trân không từ chối nữa, cũng chỉ có thể dùng đôi mắt đầm lệ ngây ngốc nhìn Hoàng Phủ Vệ, cánh tay nàng bị kéo đau quá, nhưng làm sao cũng so ra kém với nỗi đau tê tâm liệt phế trong lòng kia...

Tối rồi, Hoàng Phủ Trân bị giam ở trong phòng củi vẫn ngây ngốc như trước, chỉ trợn tròn mắt, càng không ngừng rơi lệ.

Không biết đã là ngày thứ mấy, Hoàng Phủ Vệ vẫn không tới thăm nàng, nàng vốn không tin... Đến bây giờ, tâm đã dần dần lạnh. Nhưng ngay cả như vậy, nàng vẫn không muốn đối mặt sự thật, càng không ngừng vì hấn tìm lý do: nhất định là nương bệnh thật sự nặng, cho nên hấn mới không có biện pháp tới gặp nàng... Hấn tin tưởng nàng, hấn tin tưởng nàng...

Cửa phòng củi đóng chặt đột nhiên truyền đến thanh âm của khoá sắt, cửa chậm rãi bị đẩy ra, ánh trăng xuyên thấu qua cửa mở ra rơi vào trong phòng.

Hoàng Phủ Trân ngược con người trống rỗng, nhìn về phía nguồn sáng đến.

Ở dưới ánh trăng chiếu rọi, tóc nàng hỗn độn, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn không có huyết sắc, chỉ gần hai ngày thời gian mà thôi, lại suy yếu tiêu tụy đến tựa như đột nhiên già đi vài tuổi.

Lục nhi vươn tay nhanh che miệng, nhin xuống tiếng khóc đến miệng, ánh mắt cũng hồng sưng đỏ, một tay thì nắm chặt một cái bao bố nhỏ, ba bước thành hai bước xông lên trước, quỳ gối trước mặt Hoàng Phủ Trân.

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân...” Nàng rút cuộc nhin không được ôm thiếu phu nhân gào khóc, vì thiếu phu nhân đau lòng không thôi.

“Lục nhi? Người đã đến rồi...” Mắt đen mất đi sáng rọi nhẹ nhàng chuyển tới trên mặt nàng, môi tái nhợt run rẩy, “Người cũng đến đây... Hắn lại không có tới... Hắn đâu?”

Lục nhi thương tâm nhìn nàng, “Thiếu phu nhân, ngài đừng quan tâm điều đó, trong cái bọc này là bạc Lục nhi dành dụm mấy năm nay, ngài cầm đi nhanh đi!” Thiếu phu nhân đáng thương, nàng làm sao nói ra miệng đây?

Trong đôi mắt thật to của Hoàng Phủ Trân rơi ra hai giọt nước mắt, “Hắn muốn đổi đái thế nào... Người nói cho ta nghe... Để cho ta... Để cho ta đi được rõ ràng.” Lục nhi mạo hiểm nguy hiểm làm như vậy, nhất định là xảy ra chuyện gì.

Lục nhi do dự, nhin không được cùng nàng rơi lệ, sau đó mới chậm rãi nói ra hai ngày này rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thì ra, Hoàng Phủ phu nhân thật sự bị tức mà bệnh, khi xỉu trong phòng khách kia, ước chừng nằm một ngày mới tỉnh lại, Hoàng Phủ lão gia bởi vậy bị chọc tức, càng nói những lời không tốt nghe.

Kế tiếp, chính là quan sai tới cửa, bởi vì Diệp Vũ Khánh vẫn kiên trì Hoàng Phủ Trân là đồng lõa của hắn, cho nên quan sai không thể không tới hỏi, nhưng Hoàng Phủ Vệ tự nhiên là không chịu để cho người ta đem Hoàng Phủ Trân mang đi.

Vì chuyện này, Hoàng Phủ lão gia lại cùng Hoàng Phủ Vệ âm ỹ một trận lớn, Hoàng Phủ lão gia nói muốn để cho quan sai đem thiếu phu nhân mang về nha môn hỏi tội, đến hừng đông, quan sai sẽ đến đây.

Lục nhi cùng Hoàng Phủ Trân ở chung lâu nhất, nàng tuyệt đối không tin thiếu phu nhân cùng Diệp Vũ Khánh kia có cái gì cầu thả, nhưng nàng chỉ là một cái tiểu nha hoàn, bất lực, đành phải lấy ra tất cả những gì nàng đã dành dụm, thừa dịp quan sai còn chưa tới, để cho thiếu phu nhân đào tẩu trước rồi nói sau.

“Thiếu phu nhân, ngài đi nhanh đi! Nếu quan sai đem ngài bắt vào nha môn, tra tấn ngài... Ngài là một nữ tử mảnh mai, làm sao chịu được đây?” Lục nhi đem bao bố nhỏ nhét vào tay nàng, cầu xin nàng.

“Thiếu gia đâu? Hắn cũng muốn để cho quan sai mang ta đi?”

Lục nhi dừng lại, khẽ cắn môi, xoay đi không dám nhìn nàng, “Thiếu gia hắn... Ngày hôm qua cũng đã rời khỏi cửa hàng, đi đâu Lục nhi cũng không biết.”

Thiếu gia rời đi vào lúc này, đại biểu cái gì? Không phải đại biểu hắn bỏ thiếu phu nhân sao? Thiếu gia... Thật sự là cô phụ một mảnh thâm tình của thiếu phu nhân!

“Ha ha...” Tiếng cười bi thương hỗn tạp tiếng khóc, nhưng tiếp theo Hoàng Phủ Trân lại lẳng lặng ngồi không nói.

Hoàng Phủ Vệ, người đứng là nhẫn tâm như vậy sao? Lòng mi cúi nhẹ, dính đầy nước mắt, tầm mắt nàng chậm rãi dừng lại ở trên ngón áp út tay phải của mình, nhẫn bạc ở trên toả sáng chói lọi, nay xem ra thật buồn cười...

Lục nhi đợi trong chốc lát cũng chờ không đến hưởng ứng của nàng, nóng vội bắt lấy tay nàng, “Thiếu phu nhân, ngài đi thôi! Ngài đi rồi về sau cũng đừng trở lại!” Mau không có thời gian!

Hoàng Phủ Trân nhìn nàng, “Ta phải làm sao đi ra ngoài?” Nàng bị giam ở trong này, cho dù Lục nhi thả nàng đi ra ngoài, vậy nàng cũng phải có bản lĩnh đi khỏi cửa hàng.

Lục nhi vừa nghe, bắt đầu đem y phục màu lam trên người mình cởi ra, “Thiếu phu nhân, ngài thay trang phục của Lục nhi rời đi đi. Nay là Văn Hiện phụ trách coi chừng ngài, chúng ta đã nói rõ rồi, ta ở tại chỗ này làm bộ thành ngài, Văn Chí ở cửa, hắn sẽ mang theo ngài ra khỏi thành.” Nàng cởi quần áo rất nhanh, vươn tay đang muốn cởi thiếu phu nhân, thiếu phu nhân lại tránh được.

“Như vậy sao được? Ta đi rồi, người cùng hai huynh đệ Văn gia nên làm cái gì bây giờ?” Nàng không muốn bởi vì chính mình hại người khác.

Lục nhi không để ý nàng chống cự, dám cởi áo khoác của nàng, “Ta bán không phải khế chung thân, tiếp qua nửa năm Lục nhi sẽ không còn là nha hoàn Hoàng Phủ gia, lão gia nhiều lắm cho ta chịu chút đau khổ, sẽ không đối với ta sao cả. Thiếu phu nhân!” Nàng đột nhiên vươn tay nắm chặt bả vai chủ tử. “Đáp ứng ta, ngài phải sống tiếp! Lục nhi... Tin tưởng ngài vô tội!”

Hoàng Phủ Trân chấn động, nhìn đôi mắt tình chân [chân thành] ý thiết [tha thiết] của nàng, cắn môi, nhin nước mắt thận trọng gật đầu, “Cám ơn người, ta đáp ứng người... Ta sẽ sống sót.” Một nha hoàn cũng hữu tình như thế, mà nam nhân từng cùng nàng có vợ chồng chi thật, lại tuyệt tình như vậy...

Hai người rất nhanh đổi quần áo, Lục nhi còn búi tóc của nàng thành búi tóc giống nha hoàn của mình, lại đem bao bố nhỏ trong tay bỏ vào tay nàng.

“Thiếu phu nhân, ngài bảo trọng.” Lục nhi ngẩn lệ nói.

Hoàng Phủ Trân dùng sức gạt đầu, xoay người đang muốn rời đi, bước chân lại đột nhiên dừng, nàng thật sâu hít khẩu khí, gỡ xuống chiếc nhẫn bạc trên tay mình đưa cho Lục nhi.

Lục nhi khó hiểu tiếp nhận. “Thiếu phu nhân?”

Nàng lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc. “Nếu thiếu gia có tới gặp ta một lần cuối cùng, người đem cái nhẫn bạc này giao cho hắn, nói cho hắn... Ta đã gỡ nhẫn xuống, từ nay về sau tình vợ chồng đã hết... ân đoạn nghĩa tuyệt!”

“Thiếu phu nhân!” Lục nhi khóc. Thiếu phu nhân yêu thiếu gia bao nhiêu, nàng biết được, thiếu gia thật sự rất ác tâm, cư nhiên đem một mảnh thiệt tình của thiếu phu nhân vứt trên mặt đất!

Hoàng Phủ Trân ngược lại tỉnh táo lại, nàng nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Lục nhi, lại nhìn Lục nhi một cái, rồi sau đó xoay người nghênh ngang rời đi.

Hai huynh đệ Văn gia cũng tin tưởng thiếu phu nhân trong sạch, cho nên sau khi Văn Chí cùng đệ đệ thương lượng, quyết định không thể không công xem thiếu phu nhân đi quan nha nhận lấy cái chết. Diệp Vũ Khánh ác độc kia, nhất định sẽ cắn chặt thiếu phu nhân không tha, cho nên thiếu phu nhân cuối cùng nhất định sẽ bị vắn tội xử tử.

Sau khi Văn Chí ở cửa tiếp ứng đến Hoàng Phủ Trân, cưỡi ngựa chở nàng một đường chạy như điên, hắn muốn thừa dịp còn chưa có đêm cấm, đem thiếu phu nhân ra cửa thành.

Giục ngựa trên đường thật dài một lát, hắn rốt cục đem thiếu phu nhân ra cửa thành đông, thả đến sau khi rời cửa rất xa, hắn mới nhảy xuống ngựa. “Thiếu phu nhân... Văn Chí chỉ có thể đưa ngài đến nơi đây.” Văn Chí bi thương nhìn người cưỡi ngựa.

Hoàng Phủ Trân buồn bã cười, “Cám ơn người... Phần ân tình này, chỉ sợ kiếp sau ta mới có thể hồi báo.”

“Thiếu phu nhân, ngài đừng nói như vậy, ngài... Phải bảo trọng.” Văn Chí trầm trọng rũ mắt xuống, hắn cũng chỉ có thể làm việc nhỏ này mà thôi.

“Văn Chí, nói cho ta biết, lúc trước ta bị sơn tặc tập kích địa điểm chính xác ở đâu?” Nàng đột nhiên hỏi như vậy.

Văn Chí khó hiểu nhìn về phía nàng, thân mình không tự giác chấn động. Ánh mắt thiếu phu nhân trống rỗng, coi như cái gì sáng rọi đều không có. “Ở chỗ này vách núi trắng gần đây, ước chừng ngoài một dặm.” Hắn tự tay chỉ về phía trước, đó là vách núi gần chùa Bạch Mã.

“Cám ơn người!” Dứt lời, nàng giơ lên cương ngựa, nhẹ đá bụng ngựa, tuấn mã ở dưới hí một tiếng, chở nàng rất nhanh chạy đi.

Văn Chí vẫn nhìn bóng lưng thiếu phu nhân, thật lâu sau mới thở dài, sau đó xoay người hướng trong thành đi trở về.

9. Chương 9: Chương 9

Phía chân trời vừa phát ra ánh sáng, cửa thành đóng chặt vừa được binh lính thủ thành nhẹ nhàng chậm chạp đẩy ra, một con ngựa nhanh lập tức từ xa xa vội vã mà đến, vung lên không ít bão cát. Nhìn kỹ, phía trên con ngựa nhanh kia còn có người cưỡi.

Trên gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Vệ che kín râu đen, quần áo cũng có chút hỗn độn, trong con người đen của hắn đầy lo lắng, roi ngựa trên tay càng quất càng hung ác, hắn đã một ngày một đêm chưa hề nghỉ ngơi, nhưng nghĩ đến thê tử còn bị nhốt tại phòng củi, đáy lòng phát đau tựa như bị nhéo.

Hắn phi qua cửa thành không xuống ngựa, một đường thẳng đến cửa hàng của Hoàng Phủ gia, thấy cửa lớn của cửa hàng, một cái xoay người lưu loát xuống ngựa, bước chân chưa ngừng, thẳng tiến vào cửa.

Trong phòng, vài tên quan sai mặc áo màu đỏ đứng ở bên trong, Nhĩ Thiên Hạ đang cùng Hoàng Phủ lão gia, phu nhân thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Thiên Hạ!” Hoàng Phủ Vệ vội vàng bước vào cửa phòng.

Hoàng Phủ lão gia vừa thấy đến con, sắc mặt liền nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, cảm giận trừng mắt hắn. “Người không cần phải nói! Ta nhất định phải đem tiện nữ nhân kia giao ra!”

Hoàng Phủ Vệ không để ý phụ thân, chỉ là nhìn về phía Lỗ Cường ở đại sảnh hỏi: “Thiếu phu nhân đâu?”

“Thiếu phu nhân...” Lỗ Cường ngừng lời một chút, trộm dò xét sắc mặt của lão gia cùng phu nhân, mới ở dưới đôi mắt cường ngạnh của thiếu gia mở miệng nói: “Còn nhốt ở trong phòng củi.” Hắn hạ ánh mắt xuống không dám nhìn thiếu gia.

“Nhanh đi thả thiếu phu nhân ra!” Hoàng Phủ Vệ chịu đựng lửa giận trong lòng ngực, hai tay nắm thật chặt thành quyền.

“Chậm đã! Ai cho phép ngươi làm như vậy?” Hoàng Phủ lão gia gầm lên.

Lúc này, mấy người còn lại đi theo Hoàng Phủ Vệ cũng lục tục tiến đại sảnh, nhìn đến một người trong đó, Hoàng Phủ lão gia sững sốt một chút. “Tề quản gia?” Sao Tề quản gia ở trang viện Tế Nam sẽ xuất hiện ở trong này?

Hoàng Phủ Vệ không có kiên nhẫn, “Tình đệ, Văn đệ, các người nói rõ ràng với cha mẹ. Lỗ Cường, mang ta đi phòng củi!” Hắn vội vàng lôi kéo Lỗ Cường đi ra sau vườn.

“Đứng lại! Ngươi ——” Hoàng Phủ lão gia ở phía sau hắn, gọi thế nào cũng gọi không trở về bước chân của hắn, chỉ có thể khó hiểu cảm tức nhìn hai người Hoàng Phủ Tĩnh cùng Hoàng Phủ Văn. “Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Hai người Hoàng Phủ Vệ và Lỗ Cường vội vàng đi vào hậu viện, vừa chuyển qua khúc cua, hắn liền nhìn thấy Văn Hiện đang canh giữ ở trước một phòng nhỏ.

Văn Hiện thấy thiếu gia tiếp cận, tâm nhảy dựng, vội vàng tiến lên từng bước. “Thiếu gia...”

Hoàng Phủ Vệ lòng nóng như lửa đốt, trực tiếp lướt qua hắn sắp đẩy cửa đi vào, Văn Hiện hoảng sợ, vươn tay che ở phía trước hắn. “Thiếu gia! Lão gia phân phó quá không cho ngài đi vào!” Hắn muốn cho thiếu phu nhân nhiều thêm chút thời gian, bây giờ còn quá sớm, quá sớm...

“Tránh ra!” Hoàng Phủ Vệ đẩy hắn ra, gấp đến độ muốn trực tiếp đá cửa mà vào.

Lục nhi thay thế Hoàng Phủ Trân bị giam trong phòng củi, sớm nghe được tiếng vang bên ngoài, tuy rằng đã dự đoán được sẽ có tình huống như vậy, nhưng chân chính đối mặt thì nàng vẫn rất sợ hãi.

“Phanh!” một tiếng, cửa phòng quả thực bị đá văng ra, Hoàng Phủ Vệ liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân ảnh xinh xắn ngồi dưới đất, bộ quần áo kia, vẫn là bộ áo dài màu lam thêu hoa mặc hôm kia khi bọn họ đi ra ngoài xem diễn.

“Trân nhi!” Hắn đau lòng xông lên trước ôm lấy nàng, sao biết người trong lòng lại kinh hô một tiếng —— không đúng!

Khi hai tay đụng chạm đến thân thể đối phương, hần liền nhận thấy không đúng, thanh âm này... Cũng không phải Trần nhi! Hần dùng lực bắt lấy bả vai đối phương, đem cả người nàng chuyển lại đây ——

“Lục nhi?!” Hần ngạc nhiên nhìn chằm chằm nàng, không hiểu vì sao nàng ở trong này.

Bồng dưng, một ý tưởng không ổn lủi qua trong óc, kích hần từ trên mặt đất nhảy dựng lên!

“Thiếu phu nhân đâu?” Hần vừa tức vừa giận hỏi.

Lục nhi lui bả vai, thân mình run run không thôi.

Văn Hiện ở bên ngoài thấy, một cái bước xa đoạt cửa mà vào, quỳ gối trước mặt Hoàng Phủ Vệ. “Thiếu gia! Xin ngài bớt giận!”

Gân xanh trên mặt Hoàng Phủ Vệ đều nổi ra, “Thiếu phu nhân rốt cuộc ở nơi nào?” Sẽ không... Sẽ không như vậy, không phải là hần suy nghĩ như vậy...

Lục nhi mặc dù sợ hãi bộ dáng hung ác của thiếu gia, nhưng vừa nghĩ tới thiếu phu nhân tan nát cõi lòng, nàng cắn răng, dũng cảm đẩy ra Văn Hiện che ở trước mặt, tay run run, từ trong lòng lấy ra cái nhẫn bạc kia, chậm rãi lấy đến trước mặt thiếu gia.

“Thiếu gia... Ngài thật sự hơi quá đáng... Lục nhi mặc dù là nô tỳ, nhưng nhìn ra được thiếu phu nhân vô cùng yêu ngài, ngài lại khiến thiếu phu nhân thương tâm... Tất cả đều là chủ ý của Lục nhi, là Lục nhi năn nỉ Văn Hiện thả thiếu phu nhân đi, Lục nhi không thể trở mặt nhìn ngài hiểu lầm thiếu phu nhân...”

Nàng nói cái gì, Hoàng Phủ Vệ đã nghe không vào, hai mắt của hần chỉ có thể trừng mắt cái nhẫn bạc nhỏ kia, một lòng lạnh như băng như rơi xuống hàn đàm [hồ nước lạnh]...

Nhẫn này, người tuyệt đối không thể tháo ra nha!

Khi nàng nói lời này, biểu tình lại nghiêm túc như vậy, nay nàng người đã rời đi, nhẫn... Cũng gỡ xuống? Đây đại biểu cái gì?

“Thiếu gia, thiếu phu nhân bảo Lục nhi tiện thể nhắn cho ngài.” Lục nhi nghẹn ngào lau nước mắt, nâng mắt nhìn về phía hần. “Thiếu phu nhân nói... Nàng đã gỡ nhẫn xuống, từ nay về sau... Vợ chồng hết tình, ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Mặt Hoàng Phủ Vệ xám như tro tàn, tựa như bị người hung hăng đánh một quyền, lão đảo lui lại mấy bước, một cổ bi thương sâu sắc phất chốc vồ chặt tim của hần, khiến cho hần đau đến không thể thở. Toàn bộ thân thể của hần lắc lư, nhìn chiếc nhẫn vẫn còn toả sáng ở trong lòng bàn tay của Lục nhi ——

“Không ——”

Một con ngựa, một người, trên đường núi hẻo lánh, về mặt Hoàng Phủ Trần tái nhợt, về mặt trống rỗng ngồi ở trên lưng ngựa. Đưa mắt nhìn lại mặc dù có đường, nhưng nàng lại cảm thấy mờ mịt, không biết chính mình nên đi nơi nào.

Tâm vẫn là từng đợt đau, nước mắt đã sắp khóc khô, chợt đột nhiên, nàng cảm thấy muốn cười quá, cũng cười. “Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...” Tiếng cười bi thương quanh quẩn ở trong núi, rồi sau đó chuyển thành một tiếng khóc, nước mắt mờ mịt hai mắt kinh ngạc nhìn phía chân trời.

“Ta không phải Hoàng Phủ Trần, ta không phải Hoàng Phủ Trần! Ta không phải nàng...” Nàng tê tâm liệt phế dùng hết toàn bộ tâm lực rống to, nhưng, tất cả cũng không quan hệ... Nam nhân nàng một lòng yêu mến kia... Đã từ bỏ nàng, cái gì cũng không sao cả...

Không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy toàn thân mình cứng ngắc, đau nhức đến tựa như muốn nát, nàng ghì chặt cương ngựa, tập tễnh từ trên lưng ngựa xoay người xuống, tùy ý ngồi vào trên một tảng đá ven đường. Nàng mờ mịt nhìn bốn phía, khắp nơi đều là cỏ xanh cây cối, đã không biết chính mình ở chỗ nào.

Thật ra nàng muốn trở lại chỗ lúc trước mình té xuống rồi được cứu lên, nhưng nghĩ lại, cho dù nàng đi, cũng không biết rốt cuộc phải làm sao trở về thời không nguyên bản, cho nên dứt khoát mặc kệ con ngựa loạn đi chung quanh.

Ngay khi nàng mất hết can đảm, thần thức mê mang, bên tai đột nhiên nghe được tiếng âm ỹ, nàng theo bản năng nâng mắt nhìn lại, nhìn đến bụi cỏ xa xa cao cỡ nửa người đang chớp lên.

“Mau mau mau! Nàng đến miếu sơn thần đi!” Một trận thanh âm xột xoạt truyền đến, cùng với tiếng bước chân lộn xộn, nghe ra tựa hồ có rất nhiều người.

Hoàng Phủ Trân sững sờ, theo những người đó đi lại ở trong bụi cỏ, nàng cũng chậm chậm thấy rõ ràng bọn họ đang làm cái gì ——

Chỉ thấy một người nam tử cao lớn, đang khiêng túi giống như khiêng một nữ tử xinh đẹp, nàng kia nhắm chặt hai mắt, nhìn như hôn mê bất tỉnh, bên người nam tử cũng có không ít đại hán cầm đao, bộ dáng đều thập phần nhanh nhẹn dũng mãnh.

Tim nàng nhảy dựng, kinh ngạc ôm môi, bối rối nhìn bốn phía xung quanh, thật cẩn thận từ trên tảng đá trượt xuống. Nàng khẳng định gặp được trường hợp bắt người gì, ngộ nhỡ bị phát hiện, xác định chắc chắn mất mạng!

Nàng khẩn trương rơi mồ hôi như mưa, không dám hô hấp lớn tiếng, chỉ sợ bị người phát hiện, hai mắt gắt gao nhìn phía trước, đồng thời ôm chặt bao bố nhỏ trong lòng, ngồi cúi người, đi đến bên kia, thỉnh thoảng còn từ bụi cỏ trông được đám người kia càng lúc càng xa.

Cả tâm thần của nàng đều chuyên chú ở phương xa hướng khiêng người, hoàn toàn không có chú ý tới, ở một đường núi khác cũng có người, bọn họ đồng thời thấy thân thể lẩn trốn của nàng.

Một nam tử tuấn nhã mắt lạnh nhìn hành động của nàng, gật đầu với người bên cạnh, người bên cạnh lập tức vô thanh vô tức [không có tiếng động và hơi thở] lùi lên.

Hoàng Phủ Trân mắt thấy những người đó đã đi ra ngoài tầm mắt của nàng, đáy lòng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, định đầu lại đột nhiên tối sầm lại.

Nàng cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu vừa thấy, phát hiện hai cặp mắt lạnh như băng đang buông xuống nhìn nàng!

“A ——” kêu sợ hãi một tiếng, nàng ngay cả đứng lên đều không kịp, cổ truyền đến một trận đau nhức, người liền rơi vào trong bóng tối.

Nam tử tuấn nhã chậm rãi lại đây, nhìn nàng nằm trên mặt đất một cái, “Mang đi!”

“Vâng!” Hai gã nam tử đáp ứng quát một tiếng, một người trong đó vươn tay đem người bất tỉnh dưới đất khiêng lên vai, bước nhanh theo bước chân chủ tử.

Hoàng Phủ Trân suy yếu nằm ngã vào trên đồng cỏ hỗn độn, hơi thở mỏng manh, tứ chi vô lực, nàng cảm thấy chính mình cũng sắp chống đỡ không được.

Nhìn bộ dáng bốn phía rách nát của ngôi miếu đổ nát, nàng nhin không được tự giấu cười khổ, gần đây nàng nhất định là thời gian xui xẻo, quên cầu Chư Thiên thần phạt phù hộ nàng, mới có thể việc lạ gì đều ụng phải nàng.

“Hoàng Phủ Trân? Hoàng Phủ Trân? Người tỉnh tỉnh.” Bên kia truyền đến một đạo giọng nữ lo lắng.

Nàng miễn cưỡng mở mắt ra, quay đầu nhìn đối phương, đó là một nữ tử thập phần tú lệ, nàng nhấp cánh môi khô nứt, suy yếu đến gần như không tiếng động truy vấn, “Có người đến đây sao?”

Ánh mắt nữ tử trầm xuống, chậm rãi lắc đầu, “Là lỗi của ta, ngươi là bị ta liên lụy.” Trên mặt nàng đã tràn ngập xin lỗi.

Hoàng Phủ Trân suy yếu cười, “Không có... Là ta ngốc, lúc trước Hoàng Phủ Trân này cũng là tại gần đây bị sơn tặc tập kích rồi ngã xuống, sau đó ta liền xuyên qua trên người nàng, ta nghĩ đến nơi này sẽ có đầu mối gì để chạy trở về, kết quả bị bắt... Là ta tự mình chọc họa, không quan hệ với ngươi.”

Mấy ngày trước, nàng không cẩn thận gặp được một vụ bắt cóc, người bị bắt cóc kia đúng là nữ tử tú lệ trước mắt. Tình Dương. Hai người bọn họ cùng nhau bị trói ở trong ngôi miếu đổ nát này nhiều ngày, hơn

nữ nằng cũng phát hiện trên người Tình Dương có bí mật giống như nằng — đó là Tình Dương cũng là một tá thi hoàn hồn, người đến từ thế kỷ hai mươi mốt!

Đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Trân gặp người có cùng cảnh ngộ với mình, chẳng qua khác nhau là, Tình Dương đã tới thời đại này được tám năm.

Lúc trước nằng lòng thoả chí, nằng thật muốn quay về thế kỷ hai mươi mốt, nhưng không biết nên làm như thế nào mà thôi, nhưng từ gặp Tình Dương, nằng cũng chết tâm, bởi vì Tình Dương đã tìm tám năm thời gian cũng chưa có biện pháp trở về, huống chi nằng chỉ mới tới đây gần gần mấy tháng?

Tình Dương thở dài, “Người phải bảo trọng, chống đỡ tiếp, ta tin tưởng vị hôn phu tương lai của ta sẽ đến cứu ta.” Nằng thủy chung kiên trì với ý nghĩ này, bởi vì không nghĩ như vậy, nằng sợ ngay cả chính mình cũng chống đỡ không nổi.

Hoàng Phủ Trân gật gật đầu, không nói gì nữa, hai mắt dần dần vô thần, người cũng càng thêm mệt mỏi. Nằng cảm thấy mệt mỏi quá, mệt mỏi quá...

Nước mắt lén lút chảy ra hốc mắt, đáy lòng rất chua, rất chất, thẳng đến gặp phải sóng chết trước mắt, nằng mới biết được, chính mình tuy nói là chặt đứt tình cảm với Hoàng Phủ Vệ, nhưng nằng căn bản không làm được.

Nằng rất nhớ hấn... Nam nhân không lương tâm kia, không biết có vì nguyên nhân nằng chạy trốn mà tức giận hay không? Hấn có biết hay không... Nằng cũng đã sắp rời đi cõi đời này rồi?

Thấy hơi thở nằng mong manh, tâm Tình Dương nhảy dựng, “Hoàng Phủ Trân! Người đáp ứng ta phải sống sót, mặc kệ như thế nào, chúng ta đều phải dùng hết một phần khí lực cuối cùng, cố gắng sống sót! Cơ hội người đi đến thời đại này không giống ta, có lẽ người còn có cơ hội có thể trở về đi, chờ sau khi chúng ta thoát nạn, ta liền tự mình xuống bếp, nấu châu gà chiên người thích ăn!”

Hoàng Phủ Trân cúi đầu cười, đôi mắt sột ruột nhìn phía nằng. Những lời nằng nói giống với Lục nhi, nhưng có thể sống tiếp hay không, tựa hồ không phải các nằng có thể khống chế, không phải sao?

“Còn có Côca chứ?” Tại một khắc cuối cùng của sinh mệnh này, còn có một bằng hữu đến từ quê nhà có thể đưa nằng lần cuối, như vậy cũng không tồi, ít nhất nằng không phải chân chính cô đơn rời đi cõi đời này.

Tình Dương vươn tay lau nước mắt, mím môi cười, “Chớ ngu, niên đại này ở đâu ra Côca? Nhiều lắm ta nấu bình nước ô mai cho người uống, giải dầu mỡ cũng không tồi.”

“Ha ha...”

“Ê a ——” cửa miếu đồ nát khoá chặt đột nhiên bị người đẩy ra từ ngoài, một nam tử tuấn nhã mặc một bộ y phục trắng thuần, bên môi ngậm cười lạnh, đứng ở ngoài cửa nhìn các nằng.

Hoàng Phủ lão gia cùng phu nhân vẻ mặt luống cuống ngồi ở đại sảnh, hai người giống đứa nhỏ làm sai chuyện tương đối không nói gì, lại chột dạ áy náy nhìn con.

Khuôn mặt Hoàng Phủ Vệ bình tĩnh, cũng không biết bao lâu không nghỉ ngơi, trong hai mắt che kín tơ máu, hai má gầy yếu, khí sắc rất kém cỏi, trong thần sắc hung ác nham hiểm lạnh như băng, khiến cho tất cả mọi người khiếp bước không dám tiến lên.

Không khí thực nặng nề, Hoàng Phủ Tĩnh âm thầm thở dài dưới đáy lòng. Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Nhìn nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu vẻ mặt áy náy một cái, trách móc nặng nề hơn nữa, bọn họ cũng nói không nên lời.

Nguyên lai ngày nào đó, sau khi Hoàng Phủ phu nhân té xỉu, Hoàng Phủ Vệ biết chỉ là nói miệng, thuyết phục không được vợ chồng Hoàng Phủ đã nhận định sự thật, liền vội vàng đổi phương pháp.

May mắn từ lúc biết Diệp Vũ Khánh đến, hấn cũng đã phái người ra roi thúc ngựa đi thỉnh Tề quân sự phụ trách quản lý trang viện Tế Nam quay về Hoàng Phủ sơn trang, vì tránh cho Diệp Vũ Khánh nói lời không thật gì đó mà ảnh hưởng danh dự Hoàng Phủ Trân. Không nghĩ tới, Diệp Vũ Khánh còn chưa hết hy vọng cần Hoàng Phủ Trân, khiến nằng bị long đong, bị hàm oan.

Hoàng Phủ Vệ hiểu được phụ thân là quyết tâm đem Hoàng Phủ Trân giao cho quan sai, đồng thời cũng biết Tề tổng quản đang trên đường đi đến Hoàng Phủ sơn trang, cho nên hắn đành phải suốt đêm ra khỏi thành, tự mình ra roi thúc ngựa đem Tề quản sự mang đến cửa hàng, chứng thật Hoàng Phủ Trân xác thực cùng Diệp Vũ Khánh không có chuyện tình ám muội.

Sau khi Tề quản sự đi vào cửa hàng, đã đem tất cả chuyện phát sinh ở Tế Nam giải thích rõ ràng với Hoàng Phủ lão gia, phu nhân, thậm chí còn lấy ra thư từ qua lại của hắn cùng với Hoàng Phủ Vệ đảm đương chứng cứ, đương nhiên, những lá thư có nội dung bất lợi với Hoàng Phủ Trân đã sớm bị Hoàng Phủ Vệ lấy ra trước.

Hoàng Phủ lão gia cùng phu nhân, lúc này mới tin con dâu là thật không có làm chuyện xin lỗi Hoàng Phủ gia.

Nhưng, cho dù làm sáng tỏ trong sạch của Hoàng Phủ Trân, những việc này đối Hoàng Phủ Vệ mà nói cũng đều vô dụng, bởi vì nàng đã đi rồi, ngay cả tim hắn cũng đã mang đi.

Trong cửa hàng, toàn bộ nhân viên đều phải đi ra tìm người, Văn gia hai huynh đệ cùng Lục nhi hảo tâm làm chuyện xấu, mọi người cũng không nhẫn tâm trách móc nặng nề. Vốn Hoàng Phủ Vệ còn hy vọng có thể từ lực lượng của quan gia hiệp trợ tìm kiếm Hoàng Phủ Trân, nhưng không khéo nữ nhi của Công bộ Thượng Thư Đa La quận vương — Tình Dương cách cách cũng mất tích, tướng sĩ toàn thành Lạc Dương đều bị điều động, đều đi tìm tung tích cách cách, bởi vậy bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nay đã là ngày hôm sau Hoàng Phủ Trân rời đi, vẫn chưa có tin tức gì, tâm Hoàng Phủ Vệ càng ngày càng trầm, trong mắt một mảnh thâm, khiến cho người ta thấy thập phần không đành lòng.

Không có tin tức của nàng, là tra tấn như thế, dưới loại tình huống kia rồi đi nàng, không ai có thể nói chính xác có thể còn gặp lại hay không. Hoàng Phủ Vệ đau lòng, ban đêm không thể ngủ say, nhắm mắt lại, đều là hình ảnh thê tử mặt tái nhợt ngấn lệ, đột nhiên thương tâm nhìn hắn.

Tương tư bức người, chân tình lại điên cuồng... Hiện tại, đúng là tương tư bức người cuồng!

“Thiếu gia.” Văn Chí từ ngoài phòng đi tới.

“Có tin tức không?” Tiếng nói khàn khàn mông manh đến khiến cho người cơ hồ không nghe được.

Lòng Văn Chí đau xót, đỏ vành mắt, không nói cúi đầu.

Hoàng Phủ Vệ vô lực nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mở lòng bàn tay ra, lại nâng mắt, đôi mắt mang nước mắt nhìn chiếc nhẫn bạc tinh xảo trong lòng bàn tay.

Nếu chưa từng có được, mất đi sẽ không đau lòng như vậy, nhưng từng có được, mất đi... Mới khiến người điên cuồng thống khổ như thế! Thì ra, tan nát cõi lòng lại có tư vị thống khổ như vậy, tựa như một lòng bị chôn xé ra, đau đến khiến cho hắn ngay cả thở cũng không dám.

Trân nhi... Nàng là ôm chặt tâm tình gì rồi đi? Nàng trách hắn, hận hắn sao?

Đúng vậy, nhất định là vậy, bằng không vì sao nói vợ chồng hết tình, ân đoạn nghĩa tuyệt?

Trân nhi, Trân nhi... Sao ngươi nhẫn tâm... Sao ngươi nhẫn tâm thật sự rời bỏ ta đi?

Vì sao trên trời muốn cướp đoạt vui vẻ của hắn như vậy, bảo hắn làm sao sống tiếp? Sống thế nào ở trong một cái thế giới không có nàng?

“Trân nhi...” Con người đen của Hoàng Phủ Vệ trầm xuống, không còn một tia sáng rọi, đôi mắt cha mẹ hắn duy nhất có thể làm, chính là hờ hững. “Văn đệ... Đỡ ta vào nghỉ ngơi đi.” Hắn không muốn tiếp tục ở trong này, nơi này làm cho Trân nhi thương tâm, cũng đồng thời đoạt đi tình cảm chân thành của hắn.

Hoàng Phủ Văn tiến đến đỡ hắn, đau lòng nhìn thân mình luôn luôn cường tráng của đại ca chợt đột nhiên trở nên suy yếu, trong mũi đau xót, nhìn không được đỏ mắt.

Con lựa chọn coi thường bọn họ, khiến cho vợ chồng Hoàng Phủ khó chịu không biết nên làm sao bây giờ, Hoàng Phủ phu nhân thương tâm khóc, Hoàng Phủ lão gia ngay cả khóc cũng không biết làm sao khóc.

“Nghĩa phụ, nghĩa mẫu, các người cũng đi nghỉ ngơi đi, nơi này có ta là tốt rồi.” Hoàng Phủ Tĩnh thở dài, nhẹ lắc đầu.

Hoàng Phủ lão gia trấn an vỗ vỗ tay thê tử, sau khi thở dài một tiếng, kéo thê tử đang khóc của mình ly khai.

Trở lại hậu viện, Hoàng Phủ Vệ lẳng lặng ngồi ở trong phòng, ngồi ở trên ghế ngày thường Hoàng Phủ Trân trang điểm, mặt kính vàng trong vắt, chiếu ra tuần nhan tiêu tụy, trong hai mắt đỏ thẫm, có khắc đau, thương, oán, hối của hắn.

“Đại ca, người sớm nghỉ ngơi một chút đi.” Hoàng Phủ Văn cũng không biết còn có thể nói cái gì, sâu kín thở dài, xoay người rời đi.

Trong phòng một mảnh yên lặng, Hoàng Phủ Vệ xuất thần nhìn hộp châu báu trên bàn trang điểm, bên trong ít ỏi không có bao nhiêu vật phẩm trang sức, đều là hắn tự tay tạo ra cho nàng.

Ánh mắt thông thả dời về phía tay trái của mình, chiếc nhẫn bạc kia vẫn lóng lánh hào quang, nhưng nó đã mất đi một hào quang chiếu rọi khác, cũng đã mất đi chủ nhân, cô đơn nằm ở trên bàn tay của hắn.

“Trân nhi, Trân nhi... Người rốt cuộc ở nơi nào?”

“Vù vù vù...”

Hoàng Phủ Vệ nguyên bản ngủ say đột nhiên mở mắt ra, cả người từ trên giường bật lên, hắn thở phì phò, trên mặt đỏ đầy mồ hôi, quần áo trên người cũng đều bị mồ hôi làm ẩm ướt, tim đập như đánh, tứ chi khẽ run.

Hắn giật mình ngẩn ngơ ngồi ở trên giường hồi lâu, hô hấp dồn dập mới dần dần ổn, đợi sau khi bộ não bình ổn, hắn đột nhiên nhớ lại tất cả trong mộng —— thân thể chấn động, đôi mắt anh tuấn quét về phía sắc trời ngoài cửa sổ.

Sắc trời có chút âm u, mưa phùn bay nhẹ nhẹ, khiến cho người ta phân không rõ hiện tại rốt cuộc là lúc nào, hắn nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, vội vàng đi ra bên ngoài.

Hoàng Phủ Văn vừa vặn bưng đồ ăn vào cửa, “Đại ca, người muốn đi đâu?”

“Ta muốn đi Bạch Thảm nhai!” Dứt lời, đồng thời cũng đi vào trong đình.

Hoàng Phủ Văn sửng sốt, tùy ý đem đồ trên tay bỏ lên bàn bên cạnh, nhanh chóng đuổi theo đi. “Đại ca, chẳng lẽ ngươi có tin tức đại tẩu sao?”

Hoàng Phủ Vệ dừng bước chân lại, vẻ mặt nhất thời có chút mê mang cuồng loạn, “Ta... Ta không biết, ta nằm một giấc mộng.” Hắn mộng thấy Trân nhi đứng ở Bạch Thảm nhai khóc, cảnh trong mơ kia rất chân thật, khiến cho trong lòng hắn bất an cực kỳ.

Hoàng Phủ Văn vừa nghe, ánh mắt nhíu chặt, “Đại ca, đây là người ngày có chút suy nghĩ, đêm nằm mộng?” Thần trí đại ca còn thanh tỉnh sao? Cứ nhiên xem chuyện trong mộng như thật?

Hoàng Phủ Vệ vội vàng lắc lắc đầu. “Không! Không phải! Người không hiểu...” Hắn thống khổ nhìn nghĩa đệ, trong đầu một cổ xúc động kêu gào, muốn hắn đi nhanh! Hắn đi nhanh!

Hoàng Phủ Văn thấy thế, vội vàng ra tiếng trấn an hắn. “Tốt! Người muốn đi, ta cùng đi với người!” Thôi, nếu như đi thật có thể có thu hoạch, vậy cũng là một chuyện tốt. Nếu không có, chính là đại ca suy nghĩ nhiều quá.

Hoàng Phủ Vệ cảm kích liếc hắn một cái, bước đi rất nhanh về phía trước, tim đập thật nhanh.

Hắn phải nhanh chút, hắn phải nhanh một chút! Bằng không...

Một loại cảm thụ khiến cho hắn bất an, bắt đầu lan tràn trong lòng hắn.

10. Chương 10: Chương 10

Nàng phải chết sao?

Lạnh quá... Lạnh quá...

Giống như đêm đó đi vào triều đại này, vì sao bốn phía nàng lạnh như vậy, tối như vậy?

Hoàng Phủ Trân xoa xoa cánh tay, đi trên một con đường rất dài rất dài, mặc kệ nàng đi như thế nào, con đường giống như không có điểm cuối.

Đột nhiên, bốn phía tối đen sáng lên một cái lại một cái ánh nền màu xanh, dọc theo phía trước không ngừng dẫn đường, ở dưới ánh nền chiếu sáng, dưới chân nàng giẫm là bụi đất màu vàng.

Nàng hơi hơi sững sốt, nhìn sâu vào trong cũng không thấy cuối đường, trong lòng đột nhiên có cảm ứng.

Đây là cái gọi là suối vàng trong miệng người đời sao? Như vậy... Nàng đã chết rồi sao? Thống khổ cười, cho đến trước khi chết, nàng còn chưa gặp được nam nhân làm thương thấu tâm nàng một lần...

Bỗng dưng, tay nàng căng thẳng, không biết từ nơi nào xuất hiện một nữ tử, kéo tay nàng chạy trở về.

Ngay từ đầu Hoàng Phủ Trân bị động theo đối phương dẫn dắt, nhưng càng chạy về, thân mình nàng lại càng đến càng không thoải mái, thẳng đến ngực truyền đến một trận đau nhức mãnh liệt, nàng rút cuộc nhìn không được bỏ tay đối phương ra!

“A...” Ôm giữa ngực và bụng, nàng đau đến vô lực quỳ rạp xuống trên mặt đất.

“Không thể ngừng! Quý sai sắp tới!” Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm vội vàng xao động của nữ tử.

Hoàng Phủ Trân cắn chặt môi, chịu đựng đau đớn chậm rãi nâng mắt, rồi sau đó không dám tin trừng to mắt ——

Nàng cứ nhiên thấy được một nữ nhân bộ dạng giống nàng như đúc!

Nữ tử kia nóng vội nhìn nàng quỳ rạp xuống đất, kéo tay nàng muốn mang theo nàng tiếp tục chạy trở về, “Đi! Người nhất định phải đi theo ta!”

Bị nàng kéo, Hoàng Phủ Trân đành phải mở chân đi vài bước, tiếp theo lại là một trận đau đớn dường như sấm đánh lủi qua toàn thân, đau đến nàng không thể hô hấp.

“Người, người là ai...” Nàng thở phà phò nhìn về phía đối phương.

Đối phương nhìn nàng, nhưng không có trả lời, chỉ là cười nhẹ, tươi cười kia hư vô mờ mịt, thân ảnh cũng nhạt giống như một đoàn sương trắng.

“Người không có chết, trở về đi, hắn đang chờ người.”

Hoàng Phủ Trân giật mình sững sờ nhìn nàng, rồi sau đó bị thương nỗ lực cười, “Hắn đã bỏ rơi ta.”

Đối phương dịu dàng cười. “Người cẩn thận nghe... Đây là thanh âm của ai? Là ai đang kêu gọi người nhiều tiếng lâu rồi?”

Trên đường đất vàng, bởi vì lời của nàng mà bốc lên từng trận gió nhẹ, theo gió nhẹ lại truyền đến một thanh âm bi thương khàn khàn của ——

“Trân nhi... Trân nhi... Chớ chờ đợi đi, vì ta, vì con của chúng ta... Không nên rời đi ta, ta không thể không có người...”

Thanh âm kia thống khổ khiến người khác chưa xót, cũng quen thuộc đến khiến cho nàng rơi lệ. Nàng nhẹ nhàng mà vỗ về bụng của mình, nàng mờ mịt nhìn về phía nữ tử kia. “Đứa nhỏ?”

Nữ tử giúp đỡ nàng đứng lên, đi đến sau lưng của nàng, vươn tay nhẹ nhàng đẩy, “Đi thôi, trong bụng người đã có cốt nhục của Hoàng Phủ gia, đó là huyết mạch của người người yêu, đừng quay đầu...”

Lúc này ngón tay đặt trên bụng hơi hơi chặt lại, bước chân của nàng vẫn chần chờ, không dám bước đi về phía trước, nhướng mắt vừa nhìn, trong bóng đêm tựa hồ truyền đến từng trận tiếng khóc vỡ tan... Là hắn đang khóc?

Bước chân nguyên bản trì trệ không tiến, rốt cục bắt đầu tiến về phía trước, rồi sau đó chậm rãi biến thành chạy. Nàng dùng hết khí lực toàn thân, chạy vào trong chỗ sâu tối tăm kia ——

Nắm chặt tay suy yếu của Hoàng Phủ Trân, Hoàng Phủ Vệ tựa vào bên tai nàng, càng không ngừng thấp lẩm bẩm, “Trân nhi... Trân nhi, mau dậy, heo nhỏ tham ngủ, không nên ngủ...” Ngực khí run run, một giọt một giọt nước mắt nam nhi chảy xuống, nhiệt độ làm nóng toàn bộ gương mặt tái nhợt của nàng.

Hồi tưởng một màn mạo hiểm mấy ngày trước, tâm Hoàng Phủ Vệ vẫn đau đến giống muốn vỡ ra, may mắn hẳn nghe theo thanh âm của nội tâm, đi đến Bạch Thảm nhai, mới đúng lúc cứu nàng một mạng.

Trong phòng, Hoàng Phủ Trân lẳng lặng nằm ở trên giường, hô hấp yếu giống như tùy thời đều có thể đình chỉ, cổ tay nhu nhược không có xương, quần quít bằng vải trắng thật dài, phía trên còn thấm tơ hồng nhàn nhạt. Mà Hoàng Phủ Vệ an vị ở mép giường nắm chặt tay nàng, một tác cũng không rời.

Hắn lúc này, làm sao còn có nửa phần đắc ý phần chấn của Hoàng Phủ thiếu gia ngày xưa? Nay hẳn chính là một nam nhân vì yêu chịu đủ tra tấn. Bím tóc dài rơi hỗn độn, cũng không buộc lại, trên xiêm y còn lấy dính một chút vết máu đỏ đậm, này đều là máu của Hoàng Phủ Trân.

Hắn không dám đi, không dám rời đi bên cạnh nàng, không dám nhắm mắt lại, chỉ sợ trong thời khắc ngắn ngủn, hô hấp yếu kém kia sẽ tùy thời đình chỉ.

“Đại ca, tẩu tử có ta chiếu cố là tốt rồi, người đi nghỉ ngơi trước đi.” Hoàng Phủ Văn đã không biết là lần thứ mấy nói như vậy. Từ ba ngày trước sau khi bọn họ đem tẩu tử cứu trở về từ Bạch Thảm nhai, đại ca chính là bộ dáng này, si ngốc cuồng cuồng làm mọi người trong cửa hàng sợ hãi.

Hắn thương hại nhìn tẩu tử nằm ở trên giường, tẩu tử đã bị nội thương, xương cốt gãy một cây, chịu đủ tra tấn, bởi vì bị xả nhập phong ba trong vụ bắt cóc hôn thê của thế tử Huân thân vương, mới liên lụy bị nhiều tội như vậy. Hiện tại nếu không còn thấy hơi thở, sắc mặt như vậy, chỉ sợ đã sớm là một người chết.

Khá vậy không biết là vận hay là mệnh, thân mình tẩu tử như vậy, lại còn được đại phu chẩn ra có mang!

Hoàng Phủ Vệ giống như không nghe thấy, chính là mở to đôi mắt anh tuấn mờ mịt, nhìn thê tử ngủ say bất tỉnh, yêu thương mơn trớn tóc bay rối bên má nàng. “Trân nhi, nhanh chóng dậy, chờ người tốt lắm, ta liền mang người đi kinh thành chơi. Người không phải rất muốn đi sao? Còn có đứa nhỏ của chúng ta... Người nhấn tâm để cho đứa nhỏ còn chưa ra đời liền đi theo người đi sao? Bằng không, người mang theo ta đi đi, đứa nhỏ nếu không có phụ thân, sẽ bị người ta khi dễ...”

Hoàng Phủ Văn nghe đến lời hắn nói, không khỏi rung mình một cái, hoảng sợ nhìn khuôn mặt tiêu tụy của hắn, môi run run.

Không được! Đại ca đây là có ý nghĩ tìm chết, hẳn thật sự không có biện pháp ứng phó rồi!

Hắn lén lút xoay người, rất nhanh đi về phía đại sảnh, đại ca mất đi lý trí căn bản là không nghe vào lời hắn nói, hẳn vẫn là mau để cho nghĩa phụ, nghĩa mẫu tiến vào khuyên nhủ hắn mới được.

Hoàng Phủ Văn rời đi, đối Hoàng Phủ Vệ căn bản chính là chẳng giải quyết được gì, hắn vẫn đang si ngốc nhìn Hoàng Phủ Trân trên giường. “Trân nhi, ta không có hiểu lầm người, ta biết người cùng Diệp Vũ Khánh là trong sạch, ta đi, chỉ là muốn đi tiếp quản gia Tể Nam hưởng cha mẹ chứng minh trong sạch của người, ta chưa bao giờ muốn đuổi người đi... Ta yêu người như vậy, người không cảm giác sao? Nếu người đi thật rồi, ta sẽ không trông nom tổ huấn, cưới mười người, tám tiểu thiếp tức chết người...” Nước mắt lại một viên nặng nề rơi ở trên lông mi của nàng, nặng nề mà gõ một lòng tỉnh ngủ say!

Chỉ thấy lông mi mềm mại run run vài cái, một đôi mắt đen chậm rãi mở ra, nhẹ nhàng chớp chớp, “Không... thể...” Nàng khàn khàn nói.

Hoàng Phủ Vệ vô cùng vui mừng nhìn, không thể tin được nàng thật sự mở mắt ra, một hồi lâu sau mới hai tay bưng lấy gương mặt của nàng, vừa khóc vừa cười muốn vươn tay ôm nàng, lại sợ làm đau nàng, bàn tay to của hắn kề sát ở hai tai của nàng, môi mỏng nhếch lên, nhưng nửa câu nói cũng kích động đến nói không ra mồm.

Hoàng Phủ Trân nhìn biểu tình kích động của hắn, đáy mắt cũng xao động lên một mảnh sương mù, “Thực xin lỗi... Ta cũng yêu người...”

Sau khi từ trong bóng đêm thức tỉnh lại, nàng chợt nghe đến thanh âm của hắn, nhưng như thế nào cũng không mở mắt ra được, thẳng đến sau khi nghe hắn nói muốn kết hôn mười người, tám thiệp thất, nàng mới ra sức mở mí mắt kháng nghị.

Sao hắn biến thành bộ dáng này? Đau lòng không tha nhìn hắn, trong mắt nàng cũng che kín nước mắt.

Cúi đầu dựa vào trên vai thê tử, Hoàng Phủ Vệ rốt cục có thể phóng thích tất cả tình cảm kiềm chế, hắn găt gao dựa ở trên người nàng, phát tiết thống khổ bị thương mấy ngày này tới nay của hắn.

Nghe tiếng khóc nhỏ bên tai, Hoàng Phủ Trân quay đầu đi, cũng găt gao dán hắn. “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Đau lòng đến tựa như bị nhéo chặt, nàng chỉ có thể dùng tiếng nói khàn khàn, không ngừng nói câu này.

Vợ chồng Hoàng Phủ lão gia cùng một đám nghe tiếng người nhà Hoàng Phủ mà đến, đều lẳng lặng đứng ở cửa nhìn một màn cảm động này, hốc mắt đoàn người rưng rưng nhìn một cái, rồi yên lặng rời khỏi phòng, đem nơi này để lại cho người có tình bên trong kia.

“Khách khách” thanh âm của đá phiến trên đường vang lên, Hoàng Phủ Trân ngồi ở trên xe lăn trúc tĩnh xảo, để cho Hoàng Phủ Vệ nhẹ nhàng đẩy đi.

Giống như khi mình đoán ở miếu đồ nát, xương sườn của nàng quả nhiên gãy một cây, lúc nào cũng đau đến không thể tự do hành động, nhưng nàng lại không muốn luôn nằm ở trên giường, cầu Hoàng Phủ Vệ mấy ngày, hắn không chịu để nàng xuống giường, cuối cùng là nhờ sự nhắc nhở của Hoàng Phủ Văn, mới nhớ tới bọn họ còn có xe lăn trúc đặc chế này.

Sờ cái bụng bằng phẳng, Hoàng Phủ Trân còn chưa có nửa điểm cảm giác đã phải làm mẫu thân. “Vệ, người xác định đại phu nói ta có có bầu sao?” Tính toán, thời gian bọn họ ngủ cùng nhau cũng không dài, như vậy cũng chẳng ra được sao?

Hoàng Phủ Vệ thật cẩn thận tránh đi chỗ xóc nảy trên đường, nhẹ đỡ nàng đi lên phía trước, “Uh.” Cúi đầu nhìn thấy nàng dặt áo dài, làm bộ dáng như bụng đầy, hắn không khỏi cảm thấy buồn cười. “Mới một tháng mà thôi, không có nhanh như vậy.”

Nàng đỏ mặt cười, “Chúng ta đây khi nào thì phải về sơn trang?”

Trước mắt bọn họ còn ở trong cửa hàng, may mắn cửa hàng đủ lớn, sân, lầu cũng quá nhiều, hiện tại không chỉ có bọn họ ở nơi này dưỡng thương, vợ chồng Hoàng Phủ lão gia, Hoàng Phủ Văn, Hoàng Phủ Tĩnh cũng đều ở trong này, chỉ còn lại có Hoàng Phủ Diễm và Tịch Ôn Vũ ở sơn trang.

Từ sau khi nàng tỉnh lại, thái độ Hoàng Phủ lão gia đối với nàng thay đổi rất nhiều, còn giống như có điểm cố ý lấy lòng, không biết là bởi vì nàng có trưởng tôn của Hoàng Phủ gia? Hay là bởi vì trong đoạn ngày nàng mất tích kia, bộ dáng thống khổ của Hoàng Phủ Vệ dọa đến mọi người?

“Người nhớ nhà? Người không phải thích náo nhiệt sao?” Ngay từ đầu hắn lo lắng thân mình nàng không thích hợp đường xá xóc nảy, hiện tại nàng vui vẻ là tốt rồi, chỉ cần nàng vui vẻ, ở đâu đều không sao cả.

Hoàng Phủ Trân chần chờ, mới ngoái đầu nhìn hắn. “Sơn trang là nhà của chúng ta, cha và nương cũng không có khả năng chết già ở nơi này, hai lão nhân gia bọn họ ở không quen mà?” Hoàng Phủ sơn trang là nhà lớn, từ đường tông miếu đều thiết lập ở nơi đó, hắn là trưởng tử Hoàng Phủ gia, làm sao có thể theo nàng ở lâu nơi này?

“Qua mấy ngày nữa chờ xương cốt người cứng cáp hơn một chút, chúng ta sẽ trở về.” Biết nàng sợ hắn và cha mẹ tranh chấp cho nên mới nói như vậy, đáy lòng Hoàng Phủ Vệ âm áp, cười cười trấn an nàng.

“Uh.”

Xe trúc tiếp tục lăn “Khách khách” đi lên phía trước, chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đến trong đại sảnh, trong phòng sớm có hai vị khách quý chờ bọn họ.

“Tình Dương!” Hoàng Phủ Trân hưng phấn kêu. Không nghĩ tới mình còn có thể sống nhìn thấy nàng, người bạn có cùng thể nghiệm kỳ diệu với mình.

Sắc mặt Tình Dương không thể tốt hơn nàng bao nhiêu, khuôn mặt tú lệ vẫn mang theo chút gầy yếu dịu dàng, vừa thấy đến nàng, cao hứng liền tiến ra đón ôm lấy người của nàng.

“Tiểu Trân! Thật tốt quá! Người cũng không có chuyện gì.” Mặc dù có nghe được tin tức hồi báo nàng bình yên vô sự, nhưng Tình Dương vẫn lo lắng, nhất định phải tự mình tận mắt thấy mới chịu.

Hoàng Phủ Vệ đối với một nam tử khác trong phòng chấp tay nói: “Tại hạ Hoàng Phủ Vệ.”

Nam tử kia đội mũ màu trắng, khiến cho người ta không thấy rõ khuôn mặt của hắn, cũng chấp tay đáp lễ. “Kì Cách.”

Không bao lâu, Tình Dương vui vẻ lôi kéo tay Hoàng Phủ Trân chi chi tra tra hàn huyên, hai nam nhân thực thức thời không quấy rầy đôi tỷ muội các nàng nói chuyện phiếm.

Hai người đơn giản kể cho nhau chuyện tình sau khi tách ra, Hoàng Phủ Trân đồng thời cũng nói tới cảnh tượng rất giống trong mơ cho nàng, nàng đến bây giờ còn không biết đó là thật hay là giả.

Sau khi Tình Dương nghe xong, cũng lôi kéo tay nàng, đem chuyện mình gặp gỡ nói một lần, “Người cũng biết ta là bởi vì một khối ngọc bội đến nơi đây, khi ta nhìn đến khối ngọc bội này là như thế nào sinh ra thì ta cũng choáng váng.”

“Vận mệnh... Thật sự là kỳ diệu.” Hoàng Phủ Trân cảm khái nói.

“Đúng vậy.” Trong lòng Tình Dương có ưu sầu gập đầu. “Qua hai ngày ta sẽ trở lại kinh thành, đến lúc đó người nhất định phải tới tìm ta.”

“Nhanh như vậy?” Hoàng Phủ Trân có chút kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng Tình Dương ít nhất sẽ đợi cho toàn bộ thân thể tốt mới đi, trong lòng nhất thời cảm thấy buồn bã, đi vào triều đại này lâu như vậy, bạn bè duy nhất hợp với nàng, hình như cũng chỉ có Tình Dương.

Tình Dương cũng thực luyến tiếc nàng, “Không có biện pháp, hôn sự của ta và Kỳ Cách đang thu xếp chuẩn bị trong thành, chú rể và tân nương như chúng ta nếu không quay về, việc hôn nhân này sao có thể tiếp tục? Không sao, chúng ta có thể thư từ qua lại a, kinh thành và Lạc Dương cũng không cách nhau rất xa, về sau người thường tới tìm ta là tốt rồi.”

Hoàng Phủ Trân cười gập đầu. “Vệ đáp ứng ta, chờ sức khỏe ta tốt chút sẽ mang ta đến kinh thành chơi, đến lúc đó ta lại đi tìm người.”

“Tốt, không thành vấn đề.”

Sau khi hai nữ nhân ước hẹn, lại hàn huyên một hồi lâu, sau đó Hoàng Phủ Trân mới cùng Hoàng Phủ Vệ đưa bọn họ rời đi.

“Nàng xem ra thực hạnh phúc.” Nàng có thể cảm giác được Tình Dương đứng ở bên cạnh Kì Cách thì cười đến vui vẻ bao nhiêu, ngọt ngào bao nhiêu.

“Người cũng thực hạnh phúc.” Hắn thản nhiên truyền đến những lời này.

Nàng sửng sốt, cái miệng nhỏ nhắn vụng trộm cười loan, nâng mắt hờn dỗi nhìn hắn. “Người thật đúng là dám nói.”

“Đương nhiên, ta sẽ cho người hạnh phúc hơn nàng.” Hắn cúi người, đôi mắt anh tuấn cũng mang theo ý cười, thật sâu nhìn mắt đen phát sáng của nàng, đáy mắt hiện lên một tia an tâm, nhẹ nhàng mà hôn xuống môi của nàng.

“Tốt, ta đây sẽ chờ nhìn người làm sao để cho ta hạnh phúc hơn. Ha ha ha...” Ngón tay nhỏ và dài gợn lên, nhẹ dán trên khuôn mặt anh tuấn của hắn, lúm đồng tiền như hoa. Chiếc nhẫn bạc nhỏ nhỏ từng bởi vì thương tâm, hiểu lầm mà gỡ xuống nay đã trở lại ngón tay nàng một lần nữa.

Ánh mắt Hoàng Phủ Vệ dịu dàng, cầm tay dán ở trên mặt mình của nàng, đôi mắt quyến luyến thâm tình cũng chỉ dừng ở nàng.

Tâm nàng vừa động, không cần phải nói cũng có thể cảm giác được tình ý ẩn sâu trong mắt của hắn, cảm động đỏ mắt, vươn tay ôm thắt lưng hắn, dựa vào trong lòng hắn. “Ta chờ người thực hiện lời hứa, người

thiếu ta thiệt nhiều nha.” Thanh âm có chút nghẹn ngào, nhưng trong mắt bên môi tất cả đều là ý cười nhẹ nhàng.

“Không thành vấn đề, Trân nhi.” Vươn tay dễ dàng ôm lấy cả người nàng, thân mình xinh xắn của nàng kề sát ở trên người hắn. Trong lòng hắn tràn đầy đều là tình yêu đối với nàng, liền như vậy vô cùng thân thiết ôm nàng đi ở trên đường, rêu rao hành động khiến người trong lòng cất tiếng cười to.

Nghe tiếng cười của nàng, xem nàng hưng trí bừng bừng thực xem mình giống như người lái xe mà sai khiến, Hoàng Phủ Vệ ngó nghiêng nhìn dung nhan yêu kiều sáng lấp lánh ý cười của nàng, môi mỏng nhẹ nhàng giờ lên cười hình cung, dùng khẩu hình không tiếng động nói với nàng —— cảm ơn người... Đi vào bên cạnh ta.

“Cái gì?” Hoàng Phủ Trân cười duyên quay lại nhìn hắn.

Lắc đầu, hắn ôm nàng càng chặt hơn. “Không có việc gì. Người muốn đi đâu?”

Ngón tay non mịn giương lên, chỉ vào người một nhà Hoàng Phủ xa xa thăm bọn họ, nàng ngây thơ cười. “Đó!”

“Tốt, người phân phó, vi phu làm theo.”

“Ha ha ha...”

Ánh mặt trời nhẹ nhàng rơi trên người của bọn họ, bị thương, hiểu lầm, thống khổ, từ nay về sau cũng không tồn tại nữa, lưu lại, chỉ có tương lai sáng ngời và tràn đầy hạnh phúc...

Năm năm sau ——

Một đôi tiểu nam hài đáng yêu ngồi xổm trong một góc hoa viên màu sắc rực rỡ, tròn mắt đen lúng liếng thật to xem xét giữa sân nhà bị cỏ cây che khuất.

Trên đường đá sân nhà, có một nữ tử xinh đẹp đang đưa lưng về phía bọn họ, lớn tiếng đếm đếm số ——

“Bốn mươi sáu, bốn mươi bảy, bốn mươi tám, bốn mươi chín... Các người trốn xong chưa?” Nàng lên giọng kêu.

“Tốt lắm!” Thanh âm non nớt của hai tiểu nam hài vang lên.

Nữ tử quay người lại, đúng là Hoàng Phủ Trân về mặt cười nhẹ nhàng, trong tròn mắt đen êm dịu của nàng lóe ra thông minh, nàng năm năm sau, thoát nhìn cũng không có khác biệt gì quá lớn, vẫn ham chơi giống một tiểu hài tử lớn.

Năm năm trước, nàng sanh ra một đôi song bào thai mà trong gia tộc Hoàng Phủ chưa bao giờ từng xảy ra, Hoàng Phủ lão gia và phu nhân vui đến hồng mắt, đối với con dâu thay da đổi thịt này trong lòng lại yêu thương hơn.

Nhưng bởi vì lúc trước khi nàng sinh đẻ từng một lần bởi vì vị trí thai không ngay mà khó sanh, thiếu chút nữa hương tan ngọc nát, Hoàng Phủ Vệ yêu nàng sâu vô cùng xét thấy việc này, liền như thế nào cũng không cho nàng thụ thai nữa, chỉ sợ lại mất đi nàng một lần nữa. Những năm gần đây, hắn vô cùng nghiêm túc thực hiện hứa hẹn của hắn, yêu chiều nàng cơ hồ muốn bay lên trời.

Hoàn hảo cá tính của Hoàng Phủ Trân cũng đơn thuần, cũng không bởi vì yêu thương sủng nịch của trượng phu đối với nàng mà kiêu, vẫn giống như trước, ngây thơ ngọt ngào khiến cho cả trái tim Hoàng Phủ Vệ đều hòa tan, liền vì nàng mà thành ngón tay mềm.

Trượng phu yêu thương, khiến nàng hạnh phúc tựa như một đóa hoa chịu đủ mưa móc, lúc nào cũng là bộ dáng nở rộ xinh đẹp nhất, đầy mắt đuôi lông mày khắp nơi là phong tình.

Hôm nay, nàng đang theo một đôi con bảo bối của nàng ở trong đình chơi trò chơi trốn miêu miêu.

Nói đến hai đứa con bảo bối này, cũng không biết là có phải giống cha bọn họ hay không, tiểu oa nhi mới năm tuổi, lại luôn tự mình là người bảo vệ nàng, có khi thậm chí còn khẩn trương lo lắng cho nàng hơn so với cha bọn họ, khiến nàng vừa bực mình vừa buồn cười.

Nàng có vẻ gian, trước khi chơi trốn miêu miêu hôm nay, cũng đã để cho hai đứa con trai thay áo dài đỏ đậm trước, tránh ở giữa cây cỏ xanh biếc, làm sao có thể không thấy được?

Nàng cẩn thận không lộ ra cười gian, nhìn xung quanh ở bốn phía, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân ảnh của các con bảo bối. Trong lòng mắt đen hiện lên ý cười, nàng bắt đầu làm bộ tìm bọn họ ở chung quanh.

“Ta đến đây! Các người tránh ở chỗ nào?” Nàng tùy ý vươn tay vén cỏ cây, sau đó chậm rãi di động về phía chỗ hai huynh đệ ẩn thân, chỉ một chút không chú ý, dưới lòng bàn chân giẫm phải cục đá, nửa đặt chân, liền không cẩn thận té ngã trên đất. “A!”

“Nương!” Hoàng Phủ Thiên Quân và Hoàng Phủ Thiên Dĩnh vội vàng từ trong cây cối ẩn thân xông ra, trên khuôn mặt khéo léo đáng yêu đều là lo lắng.

Hoàng Phủ Trân vừa thấy vẻ mặt khẩn trương của các con, lập tức mở miệng dịu dàng trấn an, “Không có việc gì, nương chỉ không cẩn thận ngã, không có gì trở ngại.” Nàng đỡ thân mình, đang muốn đứng dậy mà thôi, con lớn nhất – Thiên Quân đã chạy tới kéo tay nàng.

“Dĩnh, người nhanh chóng đi nói cho cha, nói nương té ngã!” Hoàng Phủ Thiên Quân khẩn trương vội vã giúp đỡ mẫu thân mảnh mai của hắn.

“Không cần! Thiên Dĩnh! Không cần...” Hoàng Phủ Trân vội vàng xua tay, nhưng đã gọi không được tiểu nhi tử trở về, nàng cười khổ ngược lại nhìn con lớn nhất. “Nương không có việc gì, chẳng qua không cẩn thận ngã một cái, ai...” Cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn như vậy, khuyết điểm duy nhất, chính là mỗi người đều rất xem nàng là vật phẩm dễ vỡ mà bảo vệ!

Cha như thế này, con cũng như vậy, tất cả bọn hạ nhân khác trong sơn trang cũng đều học theo, chỉ cần thấy nàng bị chút tiểu thương tiểu đau, tựa như trời sắp sụp xuống, thật là.

“Nương, thân thể của người không tốt, về sau không cần chơi với Quân nhi, Quân nhi tự mình chơi với đệ đệ.” Hoàng Phủ Thiên Quân không nghe lời mẹ hắn nói.

Cha từng nói với hắn, khi nương sinh hạ hắn cùng đệ đệ thiếu chút nữa chết, từ đó về sau, thân mình nương liền biến kém, cho nên bình thường bọn họ thực cố gắng, vô cùng cẩn thận bảo vệ nương —— hắn và đệ đệ đều đã đồng ý với cha!

Hoàng Phủ Trân sưng sốt, không nghĩ tới con sẽ nói chuyện với nàng như vậy, đáy lòng vừa thương vừa yêu. Nàng vươn tay ôm thân hình nhỏ còn có chút hương vị sữa của con một cái. “Đứa ngốc! Thân thể của nương cường tráng như trâu, sao không tốt? Hiện tại người còn nhỏ, không chơi với người, về sau chờ các người đều lớn hơn, nương muốn chơi với các người, các người còn có thể ngại phiền.” Ý tưởng này nhất định là do cha giáo huấn cho bọn họ.

Đúng vậy, lúc trước sau khi khó sanh, thân thể của nàng thật là chịu ảnh hưởng lớn, bởi vậy thường thường sinh bệnh, nhưng mấy năm nay có nhân sâm, cỏ linh chi giống như không cần tiền rót vào trong bụng, nàng cũng đã sớm tốt lắm, cố tình vị Hoàng Phủ đại thiếu gia kia vẫn thích lo lắng.

Trong lòng nàng mới nghĩ như vậy, người khởi xướng kia đã ôm tiểu nhi tử vội vàng quỳnh lên chạy tới.

“Trân nhi! Người không sao chứ?” Hoàng Phủ Vệ khẩn trương ngồi cúi người, một đôi tay xoa bóp sờ sờ ở trên người kiều thể, chỉ sợ nàng bị gì lại thêm cái làm cho hắn đau lòng.

Hoàng Phủ Trân tức giận nhìn trời trả lại cái xem thường, “Ta không sao, ba người phụ tử các người, có thể đừng khoa trương như vậy nữa hay không?”

“Không được! Ai bảo thân mình người không tốt!”

“Không được! Thân mình nương không tốt!”

Phụ tử ba người trăm miệng một lời nói.

“...” Nàng không nói gì. Quên đi! Dù sao người khẩn trương vội vàng mà sống như vậy lại không phải nàng... Hoàng Phủ Trân đã cam chịu nghĩ.

“Cha, lão gia gia trong phòng kia là ai vậy?” Hoàng Phủ Thiên Dĩnh vươn cánh tay nhỏ bé ngăn ngừn, nhẹ kéo ống tay áo phụ thân. Mới vừa rồi khi hắn đi kêu cha, đại sảnh ngoại trừ nường theo chân bọn họ nên không ở, còn lại gia gia, bà nội còn có nhóm thúc thúc, đều ở chỗ đó nói chuyện với một lão gia gia.

“Đó là tăng gia gia [chỉ quan hệ thân thuộc cách hai đời, ở đây là ông cố của Thiên Dĩnh].” Hoàng Phủ Vệ yêu thương sờ sờ đầu con.

Hoàng Phủ Trân kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, “Gia gia đã trở lại?!”

Mấy năm nay, bọn họ cũng từng cố gắng phái người muốn tìm gia gia về nhà, hợp lại cha con, nhưng lúc trước gia gia đi quá mức vội vàng, thiên hạ to lớn, trong biển người mệnh mông sao dễ dàng tìm được người đây?

“Đúng vậy, gia gia đang hỏi người đây.”

“Chúng ta đi nhanh đi.” Nàng vỗ vỗ làn váy dơ bẩn vì mới vừa rồi ngã xuống.

“Uh.” Hoàng Phủ Vệ tự nhiên tựa vào bên người nàng, ôm eo của nàng, cùng dắt các con cùng nhau về phía đại sảnh.

Hoàng Phủ Trân có chút lo lắng nhìn trượng phu, “Gia gia có thể thích ta hay không?” Nàng còn nhớ rõ lúc trước gia gia là vì nguyên nhân gì mà rời nhà trốn đi.

Hoàng Phủ Vệ cười nhìn nàng, nhẹ nhàng mà vuốt khuôn mặt non mềm như trước của nàng, “Có, gia gia nhất định sẽ thích người.” Nàng như vậy, hắn đều cảm thấy yêu thương không đủ, làm sao có thể có người bỏ được chán ghét nàng đây?

“Gia gia đã trở lại, người thật cao hứng sao?” Nhìn tươi cười trên mặt hắn, khẩn trương ở đáy lòng nàng cũng thoáng bớt đi rất nhiều.

“Uh, bởi vì ta thiếu gia gia một câu.”

Nàng khó hiểu nâng mắt nhìn hắn, “Nói cái gì?” Hắn và gia gia không gặp lâu như vậy, chỉ có một câu?

“Cám ơn hắn ưng thuận việc hôn nhân này cho ta, này... Ta thật sự hạnh phúc.” Nếu không có nhân [nguyên nhân] lúc trước, vì sao lại có quả [kết quả] hiện tại? Tuy rằng bắt đầu không phải đẹp nhất, nhưng cuối cùng cũng là kết quả hạnh phúc nhất.

Hoàng Phủ Trân nhìn hắn thật sâu, trán nhẹ nhàng dựa vào trên lồng ngực hắn. “Uh, ta cũng rất hạnh phúc nha. Nếu các người không cần khẩn trương xem chừng ta như vậy nữa, liền rất tốt.” Nàng cười duyên nói.

Hai người nắm chặt tay nhau, rồi sau đó nhìn nhau cười, tiếng cười nhẹ nhàng vang lên.

Hoàng Phủ Thiên Quân và Thiên Dĩnh đi ở phía trước vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy hình ảnh cha mẹ dựa sát nhau, hai huynh đệ nhìn nhau một cái, cũng vui vẻ nở nụ cười

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-nuong-tu>